

 перрис

Коллекция

САНДРА БРАУН

Средиземноморството

САНДРА БРАУН ПРЕДИЗВИКАТЕЛСТВОТО

Превод: Илвана Гарабедян

chitanka.info

Тя има външност и стил, надхвърлящи красотата — дар, който превръща Рейна Рамзи в модел-легенда. Осъзнала, че гледат на нея като на ценен предмет, търсен единствено заради блясъка му, тя избягва от големия град и се установява в западнал пансион в едно тексаско градче, където никой не я познава. Но когато футболната звезда Трент Гамблин се озовава в пансиона, Рейна разбира, че не може да се укрива завинаги...

ПЪРВА ГЛАВА

Срещна го в коридора, докато слизаше за вечеря.

Съвсем не си го бе представяла по този начин. Видът му я порази. Няколко неща се случиха наведнъж — внезапно и рязко си пое въздух, сърцето ѝ лудо заблъска и тя се долепи плътно до стената.

— Здравейте! Стреснах ли ви? — усмихна ѝ се той. Зъбите му бяха бели и правилни. Широката му усмивка стопляше грубоватото му, почерняло от слънцето лице. Докато ъгълчетата на устните му бяха извити нагоре, едната от веждите му бе по-ниско, а другата се бе вдигнала нагоре, сякаш се мъчеше да стигне до немирния катраненочерен кичур, който бе паднал на челото му.

Това бе една необикновена усмивка. Приковаваща вниманието. Секси. Сърцето ѝ биеше все така ускорено.

— Н-не — заекна тя.

— Леля Руби не ви ли каза, че идва нов наемател?

— Да, но аз...

Спря, защото не можеше просто да му каже, че си го бе представяла по-скоро като едва кретац възрастен господин с жилетка и лула, а не с рамене, които препречваха целия коридор. Бе очаквала, че новият наемател ще има благо лице и кротка усмивка, а не такава, която я караше да мечтае за лудории и приключения.

Все още усмихнат, той остави на пода кашона с плочи и касети, който носеше, и ѝ протегна ръка.

— Казвам се Трент Гамблин.

Рейна се поколеба, преди да поеме ръката му и да промърмори в отговор:

— Аз съм госпожица Рамзи.

Когато се осмели да вдигне очи към лицето му, забеляза, че усмивката му е станала още по-широка. Струваше ѝ се, че се присмива на сковаността ѝ.

— Имате ли нужда от помощ, господин Гамблин? — студено запита тя и издърпа ръката си.

— Мисля, че мога и сам да се справя, госпожице Рамзи.

Сега лицето му бе сериозно, но в очите му все още блестеше весело пламъче. Бяха с цвета на ирландско кафе — тъмни и дълбоки.

Леко раздразнена, че той се забавлява от ситуацията, тя се отблъсна от стената и се изправи срещу него.

— В такъв случай, с ваше позволение, ще слеза за вечеря. Руби се сърди, когато закъснявам.

— Тогава да побързам и аз. Наляво или надясно?

— Моля?

— Кой е моят апартамент? Този отляво или този отдясно?

— Този отляво.

— А онзи отдясно е вашият?

— Да.

— Ще се постарая да го запомня, госпожице Рамзи. Би било много неловко, ако някоя вечер объркам вратите. — Палавите му очи я огледаха от горе до долу. — Не се знае какво би могло да се случи.

Той се шегуваше с нея.

— Ще се видим долу — хладно отсече тя и тръгна напред, като го принуди да се залепи за стената, за да могат да се разминат. И все пак не ѝ беше оставил достатъчно място. Докато минаваше покрай него, дрехите им се допряха. Бе го направил нарочно. Сигурна беше, че сега се усмихва зад гърба ѝ.

Само ако знаеше, беснееше наум тя, докато слизаше по стълбите. Госпожица Рамзи можеше да го заслепи, да го накара да замръзне на място, да изтрие от лицето му тази самодоволна усмивка.

Рейна се сепна и спря на предпоследното стъпало. Защо въобще ѝ минаваха подобни мисли през главата? Не се бе замисляла за външността си месеци наред. Беше загърбила всичко това. Защо сега, след срещата с новия наемател в къщата на Руби Бейли, си мислеше за онази Рейна отпреди шест месеца?

Срамуваше се от мислите си. Бе прекъснала всички връзки с предишния си живот. Не беше готова да се върне към него дори и временно, само за да постави самонадеяния Трент Гамблин на мястото му.

Ако отново се превърнеше в познатата на целия свят Рейна, това щеше да ѝ донесе и болката, и съмненията на известността. Беше се отказала от положението си на знаменитост. Засега нямаше намерение

да си го връща. Наслаждаваше се на анонимността на сегашния си живот. Харесваше ѝ да бъде просто госпожица Рамзи — обикновена наемателка в един обикновен пансион в Галвстоун.

Затова пък Руби Бейли бе възможно най-необикновената хазайка, която човек можеше да си представи. Когато Рейна влезе в столовата, Руби палеше свещите, които бе сложила в центъра на масата. В чест на новодошлия тази вечер масата беше празнично подредена.

— По дяволите! — изруга тя и угаси кибритената клечка. — Замалко да подпаля лака си за нокти.

Огледа внимателно яркочервения си нокът.

Рейна не би могла да определи със сигурност възрастта ѝ, но Руби вероятно бе около седемдесетгодишна, ако се съдеше по случайно изпуснати в разговор забележки. Когато отговори на обявата за апартамент под наем в Галвстоун в един хюстънски вестник, Рейна съвсем не си я бе представяла по този начин.

Следвайки инструкциите, които Руби ѝ бе дала по телефона, Рейна лесно намери къщата. Бе много развълнувана, когато спря до тротоара. Сградата, построена във викториански стил през разцвета на Галвстоун, беше устояла на природните бедствия и на разрушителната сила на времето. Разположена бе наред с други, наскоро реставрирани къщи на една тиха уличка с много дървета. На Рейна, която през последните десет години бе живяла сред небостъргачите на Манхатън, ѝ се струваше, че прекрачва в друго столетие. Това я очарова. Надяваше се, че тя и Руби Бейли ще си допаднат.

Косата на хазайката ѝ бе побеляла, но не бе опъната назад в традиционния за възрастните жени кок, както бе очаквала Рейна. Вместо това, Руби я бе подстригала късо и я бе накъдрила по последна мода. Освен това тя съвсем не беше закръглена, както предполагаше Рейна, а слаба и стройна като топола. Облеклото ѝ също много се различаваше от консервативното — джинси и пуловер с цвета на яркочервените мушката, които цъфтяха в бетонните саксии на верандата отпред.

— Имаш нужда от добра храна — бе първото нещо, което ѝ каза Руби, след като я огледа преценяващо и делово с кафявите си очи, чийто поглед би стреснал дори и закоравял докер. — Хайде влизай. Ще започнем с бисквити и билков чай. Обичаш ли билков чай? Аз го обожавам. Полезен е за какво ли не — от зъбобол до запек. Разбира се,

ако се храниш с пълноценна и балансирана храна, каквато смятам да ти приготвям, няма да имаш подобни проблеми.

Изглежда, с това всичко бе решено. Руби вече считаше апартамента на втория етаж за нает.

Рейна скоро щеше да разбере, че билковият чай на Руби често е щедро долят с „Джак Даниълс“, особено вечер преди лягане. Тя нямаше нищо против тази чудатост на приятелката си, така както не се разсърди за намръщването ѝ, което тя не се и опита да скрие, когато я видя да слиза по стълбите.

— Надявах се да се поиздокараш малко тази вечер. Имаш разкошна кестенява коса. Не ти ли е хрумвало някога да я хванеш отзад и да откриеш лицето си?

Рейна, скъпа, скулите ти са невероятни! Покажи ги, съкровище. Виждам как цялата тази разкошна коса се разстила по гърба ти на големи вълни, обгръща лицето ти като грива и се спуска назад като водопад. Разтърси глава, миличка. Точно така! О, боже, наистина си невероятна! Скоро всеки бутик в страната ще рекламира Стила на Рейна.

Рейна се усмихна при спомена за първия път, когато Мори я изпрати при известния моден фризьор.

— Не, Руби, така се харесвам. — Руби бе настояла да се обръща към нея само на първо име — госпожа Бейли я карало да се чувства прекалено стара. — Масата изглежда чудесно тази вечер.

— Благодаря ти — нетърпеливо изрече Руби, която бе забелязала петно от боя на ръкава на Рейна. — Имаш време да се преоблечеш, скъпа — тактично подметна тя.

— Има ли значение с какво съм облечена?

Руби въздъхна примирено.

— Предполагам, че няма. Вероятно ще навлечеш някои от многото си размъкнати дрехи, с които дори аз бих се срамувала да се покажа пред хората, а съм поне с трийсет години по-стара от теб. Сигурна съм, че ако се постараяш, би могла да изглеждаш далеч по-привлекателна, госпожице Рамзи.

Руби никога не се обръщаше към гостите си с малките им имена.

— Не се интересувам от външния си вид.

По-възрастната жена огледа преценяващо ниските и удобни обувки на Рейна, безформената ѝ рокля и гъстата коса, спускаща се от

двете страни на слабото ѝ лице, което изглеждаше още по-изпито заради огромните ѝ кръгли очила. „Това е повече от очевидно“, говореше неодобрителното ѝ изражение. На глас тя просто каза:

— Трент пристигна току-що.

— Да, срещнах го горе, в коридора.

Весели пламъчета се появиха в кафявите очи на Руби:

— Нали е много очарователно момче?

— Не предполагах, че е толкова млад. — Толкова млад, толкова привлекателен, толкова мъжествен и толкова опасен, довърши наум Рейна. Ами ако я познае? — Доколкото си спомням, каза ми, че новият наемател е твой братовчед.

— Племенник, скъпа, племенник. Той винаги ми е бил любимец. Сестра ми ужасно го разглези, за което винаги съм я укорявала. Но тя просто не можеше да се сдържи. А и кой ли би могъл? Ако пожелае, той може да завърти всяка жена на малкия си пръст. Когато се обади и каза, че иска да остане няколко седмици, аз се престорих на ужасена, но всъщност много се радвам. Ще бъде чудесно да се навърта наоколо.

— Само за няколко седмици ли става дума?

— Да, после ще се върне в собствената си къща в Хюстън.

Развод без съмнение, помисли си Рейна. Племенникът на Руби явно се нуждаеше от място, където да се усамоти, докато приключат неприятностите с развода му. Е, леля Руби можеше да го смята за „очарователно момче“, но Рейна познаваше добре този тип арогантни самонадеяни мъже, които си мислят, че стоят много по-високо от жените. Тя лично имаше намерение да се държи настрана от господин Очарование. Вероятно нямаше да ѝ бъде трудно. Мъж като Трент Гамблин не би обърнал никакво внимание на жена като „госпожица Рамзи“.

— Нещо ухае прекрасно.

Рейна направо подскочи от дълбокия му звучен глас — Трент влизаше през тежката завеса, която висеше на вратата. Уверените му стъпки отекнаха по дървения под. При всяка крачка на обутите му в ботуши крака дъските проскърцаха и порцелановите и стъклени чаши в бюфета издрънчаваха.

Две мускулести ръце, които биха били достойни за скулптура на Микеланджело, обгърнаха крехкото тяло на Руби. Трент се наведе и зарови лице в косата ѝ.

— Какво си ми сготвила, лельо?

— Пусни ме, горила такава. — Тя се освободи от задушаващата му прегръдка, но зачервените ѝ бузи и оживеният ѝ поглед говореха колко ѝ е приятно всичко това. — Сядай и се дръж прилично. Изми ли ръцете си, преди да слезеш?

— Да, госпожо — смирено отвърна той, като в същото време намигна на Рейна.

— Ако обещаеш да се държиш като добро момче, ще ти позволя да седиш начело на масата. А сега помоли любезно госпожица Рамзи да ти налее малко шери. Извинете ме за минутка, отивам да донеса вечерята.

Като каза това, Руби се втурна към кухнята, шумолейки с електриковосинята си пола. Когато се обърна, Трент все още се усмихваше одобрително по адрес на енергичната си леля.

— Ама и нея си я бива, а?

— Да, така е. Много я харесвам — съгласи се Рейна.

— Надживяла е трима съпрузи и една дъщеря. Но това съвсем не я е сломило. — Поклати глава, изпълнен с недоумение и възхищение. — Вие къде седите?

Рейна се запъти към обичайното си място, но той я изпревари и заобиколи масата с грацията на танцьор, за да стигне преди нея и да ѝ кавалерства, докато тя седне.

Рейна беше висока. Той бе още по-висок. Беше необичайно и странно приятно да стои до мъж, който се извисява над нея. Дори и да бе с най-високите си обувки, Трент Гамблин пак щеше да бъде по-висок от нея.

Едва след като тя се настани на стола от палисандрово дърво, той зае мястото си начело на масата.

— Откога живеете тук?

— От шест месеца.

— А преди това?

— Преди живеех на изток — неопределено каза тя. Той се усмихна широко.

— Знаех си аз, че акцентът ви не е тексаски.

— Съвсем не — отвърна на усмивката му.

За да не се загледа в него, тя си играеше с лъжицата си, като прокарваше пръст по изящната сребърна изработка.

— Познавахте ли предишния наемател?

— Гост.

— Моля?

— Леля ви ни нарича гости. Казва, че наемател звучи прекалено комерсиално.

— Аха — кимна той. Вратът му бе загорял и силен. Яката на ризата му бе разкопчана и Рейна забеляза да се подават малки къдрави косъмчета. Тази гледка предизвика присвиване на стомаха ѝ, така че тя извърна очи. — Ще трябва да разчитам на вас да ме запознаете с правилата в къщата. Кога е вечерният час?

Той отново се шегуваше с нея и както и по-рано, това я обезпокои. Познаваше достатъчно мъже, някои далеч по-умели от Трент Гамблин, които разиграваха тези дребни флиртове. В тези игрички жената неизменно бе плячка, а мъжът — преследвач. Рейна винаги бе ненавиждала подобни занимания, считайки ги за досадни и унижителни. Така смяташе и сега.

Освен това, защо този мъж си играеше с невзрачната госпожица Рамзи?

И тогава си отговори. Освен леля му, тя бе единствената жена наоколо. Едно нещо бе очевидно за господин Гамблин — беше роден женкар. Човек трудно отвикваше от навиците си.

— Предишният обитател на вашият апартамент беше една вдовица на възрастта на Руби — отсечено поясни Рейна. — Когато здравето ѝ се влоши, отиде да живее в Остин, по-близо до семейството си.

Тя отпи от чашата си с вода, като се надяваше, че с този жест ще прекрати разговора, докато домакинята им донесе вечерята. Трапезарията изглеждаше много тясна и задушна тази вечер. Тя изключи възможността Трент Гамблин да е причина за това. Може би Руби трябваше да нагласи термостата на климатичната инсталация.

Пренебрегвайки инструкциите на леля си да се държи прилично, Трент се облегна с лакти на масата, подпря брадичка на ръката си и безцеремонно заоглежда госпожица Рамзи.

Интересно. Не би могла да е много възрастна. Вероятно около трийсетте. Озадачаваше го. Защо една на пръв поглед здрава и интелигентна млада жена би се свряла за дълго в пансиона на леля

Руби, колкото и очарователен да бе той? Какво би могло да накара една жена нарочно да се самоизолира?

Може би семейна трагедия? Или пък някаква объркана любовна история? Дали е била зарязана пред олтара, или ѝ се е случило нещо също толкова разтърсващо?

Госпожица Рамзи му приличаше на стара мома — директорка на училище отпреди сто години. Слабо лице, проскубана коса — макар че на светлината на свещите блестеше с невероятен цвят, отвратителна сива рокля, която напълно скриваше фигурата ѝ дори от неговите проницателни очи. Нямаше грим, но лицето ѝ бе свежо. За разлика от повечето червенокоси хора, кожата ѝ имаше матов оттенък. Всъщност косата ѝ бе прекалено тъмна, за да се нарече червена. Цветът не бе червен, а по-скоро тъмен махагон.

Ръцете ѝ, които продължаваха да си играят със сребърните прибори, бяха забележително малки и с дълги пръсти, но изглеждаха загрубели. Ноктите ѝ бяха изрязани до кожа. Не ги бе лакирала. Освен това не използваше парфюм. Той можеше да различи и назове поне петдесет различни аромата. Госпожица Рамзи не използваше нито един от тях. Но най-много мразеше кръглите ѝ очила. Техните синкави стъкла напълно скриваха очите ѝ.

Предизвикателният му нескрит оглед я изнервяше. Това си личеше по неспокойното ѝ въртене на стола. Донякъде беше доволен, че вниманието му я притеснява. Горката жена — сигурно се нуждаеше от нещо, което да разнообрази монотонното ѝ сиво ежедневие. Дали можеше да ѝ помогне — защо пък не? И без това нямаше с какво друго да се занимава.

— Защо живеете тук?

— Това не е ваша работа.

— О, винаги ли сте толкова докачлива?

— Само когато някой е толкова груб, че да зяпа хората и да задава нахални въпроси.

— Нов съм тук. Предполага се, че трябва да бъдете мила с мен.

Леля Руби не го хвалеше напразно. Наистина беше очарователен, особено когато се цупеше по момчешки, както сега. Това някак си много отиваше на чувствените му устни.

— Желаете ли малко шери? — Рейна вдигна гарафата от оловен кристал.

— Ама вие сериозно ли говорите? — При тези думи тя я остави обратно. — Дали има студена бира?

— Не мисля, че Руби държи бира.

— Обзалагам се обаче, че никога не остава без уиски.

Рейна се изчерви.

— Аз не...

— Хайде, хайде, госпожице Рамзи. На мен можете да ми кажете. Аз съм от семейството. — Наведе се напред заговорнически и приближи лицето си на сантиметри от нейното: — Старата дама все още ли предпочита „Джак Даниълс“?

Преди Рейна да успее да отговори, Руби се появи откъм кухнята, като буташе количка, натоварена със сребърни съдове.

— Ето ме и мен, скъпи. Сигурна съм, че умирате от глад, но на кифличките им трябваха още няколко минутки във фурната.

Трент се засмя тихо, все още загледан в шокираното изражение върху лицето на Рейна.

— Трент, престани с този дразнещ смях — нахока го Руби. — Винаги си бил най-невъзпитаното дете на масата и имаш навика да се смееш без каквато и да било причина. Седни с изправен гръб, ако обичаш, и ми помогни, като нарежеш и сервираш печеното. Госпожица Рамзи обича нейното да е добре изпечено. Сипи й достатъчно, без да обръщаш внимание на протестите й. Мъча се да поохраня мършавите й кости, но все още има много да се желае. Е, не е ли чудесно? — ентузиазирано продължи Руби, докато сядаше на мястото си. — Ще ни бъде толкова уютно да споделяме всяко хранене — само ние тримата.

Рейна се стараше да не обръща внимание на изучаващия поглед на Трент, който се мъчеше да разбере точно колко мършави бяха костите й, и се питаше дали би било прекалено очевидно, ако помоли от утре да й сервират храната горе в стаята й.

Трент имаше завиден апетит. Руби продължи да пълни чинията му, докато той най-сетне вдигна безпомощно ръце, след като бе изял по две порции и половина от всяко ястие.

— Моля те, лельо Руби, стига толкова. Ще взема да надебелея.

— Глупости. Ти все още растеш. Не мога да те изпратя на летен лагер хилав и недохранен.

Рейна се задави със задушения картоф, който тъкмо хапваше, и бързо отпи глътка вода. Очите й се напълниха със сълзи, но тя се

постара да ги избърше, без да маха очилата си.

— Добре ли си, скъпа? — загрижено попита Руби.

— Да, да, всичко е наред — промълви Рейна. След като се успокои достатъчно, тя се обърна към Трент: — Не сте ли малко възрастен, за да бъдете изпращан на летен лагер?

Руби и Трент решиха, че въпросът ѝ е страшно забавен и се разсмяха от все сърце.

— Това е футболен летен лагер — обясни Руби. — Не ти ли казах, че Трент е професионален футболист?

Рейна се почувства доста неловко и се зае да оправя салфетката в скута си.

— Боя се, че не.

— Играе за Хюстънските мустанги — гордо поясни Руби и хвана мускулестата ръка на племенника си. — Той е най-важният играч — полузащитник е.

— Разбирам.

— Не харесвате ли американски футбол, госпожице Рамзи? — запита Трент. Беше леко засегнат, че не го бе познала. Дори не изглеждаше достатъчно впечатлена от факта, че вечеря заедно с човека, когото някои спортни журналисти смятаха за най-добрия полузащитник в професионалния футбол след Стар и Стобах.

— Не разбирам много от футбол, господин Гамблин. Но сега вече знам повече от преди.

— Какво имате предвид?

— Ами разбрах, че играчите ходят на летен лагер.

Устните му се разтеглиха в широка усмивка. Госпожица Рамзи имаше чувство за хумор. Може би следващите няколко седмици нямаше да се окажат толкова скучни. Всъщност му бе трудно да си спомни откога не се бе наслаждавал на такава спокойна и приятна вечеря. Нямаше нужда да се старее да впечатли леля си. Тя и така го боготвореше. Госпожица Рамзи, изглежда, също го харесваше, без да му се налага да полага особени усилия. За пръв път от години насам можеше да се държи естествено в женска компания и това много му допаднаше.

— Как е рамото ти, Трент? — Руби се обърна към Рейна, за да ѝ обясни: — Има травма, която се лекува трудно. Разместване на рамото.

— Отделяне, лельо.

— Извинявай, отделяне. Лекарят му препоръча да се откъсне от приятелите си и да прекрати всякакви странични занимания, за да може рамото му да заздравее преди тренировъчния лагер. Нали така, скъпи?

— Точно така.

— Травмата болезнена ли е?

Той сви рамене:

— Понякога. Само когато претоваря рамото си. — Намръщи се, спомняйки си за последното си посещение при лекаря на отбора.

— Проклетото рамо просто не ще да се подобри, докторе — оплакал се бе той. — А знаеш, че трябва да бъда в идеална форма за тренировъчния лагер.

Загрижено бе захапал устни. Ако се представеше, както през миналия сезон, то треньорът щеше да си потърси някой по-млад и по-талантлив играч.

Трент не се заблуждаваше. Беше на трийсет и четири години. Скорошното му оттегляне от професионалния футбол бе неизбежно. Но искаше само още един добър — не, велик сезон. Не желаше да се оттегли като някой съсипан физически и съкрушен духом спортист, за когото хората да казват с поклащане на глава: „Свършен е, но не иска да си признае.“ Дълбоко в себе си знаеше, че вече е приключил със спорта. Искаше просто рамото му да се оправи, за да се оттегли на върха на славата. Едва тогава щеше кротко да си иде. Не и по-рано.

— Недей да ми хленчиш, Трент — беше му отвърнал лекарят. — Том Танди ми каза, че отново си изкълчил рамото си, докато си играл тенис. Тенис, за бога! Да не си си изгубил ума?

Трент бе присвил очи от болка, докато опитните ръце на лекаря опипваха рамото му.

— Трябваше да поработя върху ниските си удари.

— Глупости. Знам върху какви удари си работил. Том ми каза също, че си партнирал на собственичката на клуба и то не само на корта.

— С бърбиви приятели като Том човек...

— Недей да си го изкарваш на Том. Виж какво, момче — бе подхванал със сериозен глас лекарят на Мустангите, придърпвайки стола си до този на Трент, — рамото ти никога няма да заздравее, ако продължаваш, както досега. Разбирам, че вече сме извън сезона и ти

заслужаваш да се позабавляваш. Но до тренировъчния лагер остават само няколко седмици. Кое е по-важно за теб — спортната ти кариера или волният ергенски живот? Какво предпочиташ да бъдеш — полузащитник в Суперлигата или супер-жребец?

Още същия следобед Трент се бе обадил на леля си.

Беше постъпил правилно, мислеше си той сега, докато бавно отпиваше от кафето, което Руби му бе сипала в порцеланова чашка. Вероятно имаше нужда от почивката, от спокойния живот и редовното хранене, които усамотението в Галвстоун предлагаше. Леля Руби в никакъв случай не можеше да се нарече досадна. Той още си спомняше с умиление за посещенията си при нея като дете.

Загледа се замислено в другата жена на масата. Госпожица Рамзи може би щеше да се окаже забавна, ако поне малко се поотпуснеше. Дали не би могъл да ѝ помогне в това отношение?

— С какво си изкарвате прехраната? — направо попита той.

— Трент! Колко си груб! — скара се леля му. — Нима сестра ми не те е научила на никакви обноски? Май прекарваш прекалено много време с невъзпитаните си съотборници.

— Просто искам да знам. — Усмивката му бе обезоръжаваща. — Защо да го увъртаме! След като с госпожица Рамзи ще живеем заедно, не смяташ ли, че трябва да се опознаем?

Тъмните му очи обходиха тялото на Рейна, оставяйки гореща диря след себе си. Искаше ѝ се да отрече, че я бе почувствала. Поради някаква необяснима причина се зарадва, че той не се крие заради неприятности покрай развод, макар че това съвсем не изключваше вероятността да е женен.

Дори бе изпитала известно съжаление към него като към спортист, който очевидно се безпокои за бъдещето си. Знаеше достатъчно за света на професионалния спорт, за да е наясно, че травми като неговата могат да означават край на кариерата.

Обаче сега, когато я гледаше с добре познатия ѝ поглед, който казваше: „Мога да те схрускам на закуска, сладурче,“ съчувствието ѝ се изпари и се върна предишната ѝ неприязън. А с нея — и твърдата решимост да стои настрана от него.

— Работа с бои — кратко отвърна тя.

— С бои? Какво имаш предвид — рисуваш картини или боядисваш стени?

— Нито едното, нито другото. — Бавно отпиваше от кафето си, като се надяваше да го раздразни със забавянето на отговора си. — Рисувам върху дрехи.

— Върху дрехи? — повтори той с напълно объркано изражение.

— Да, върху дрехи — потвърди тя, като го наблюдаваше през синкавите стъкла на очилата си.

— Рейна е невероятно изобретателна — допълни Руби с престорена веселост.

Толкова се бе надявала, че племенникът ѝ ще успее да накара госпожица Рамзи да излезе от черупката си, но по време на първата им съвместна вечеря надеждите ѝ бяха разбити на пух и прах. Госпожица Рамзи се бе затворила още повече в себе си, ако това изобщо бе възможно. Сякаш се криеше зад очилата си, свиваше се в грозните си дрехи, които не ѝ бяха по мярка, и се отдръпваше зад нови стени от недоверие и тайнственост.

— Трябва да видиш някои от творбите ѝ — невъзмутимо продължи Руби. — Тя обаче работи прекалено много. Постоянно се опитвам да я накарам да излиза повече. Да се среща с хора на своята възраст.

Трент не сваляше очи от госпожица Рамзи.

— Тук ли работите?

— Да. Подредила съм всекидневната на апартамента като студио. Светлината е много подходяща.

— Аз май нещо не разбирам. — Той протегна напред дългите си краха. Коляното му докосна нейното под масата и тя побърза да се отдръпне. — Как така рисуваш върху дрехи? Върху какви дрехи? Каква техника използваш?

Рейна се усмихна, неволно поласкана от интереса му.

— Купувам излишъците от платове и готови дрехи от големите магазини и после рисувам на ръка върху тях каквото ми хрумне.

Той се намръщи скептично:

— Има ли търсене на такива ъ-ъ дрехи?

— Успявам да си платя наема, господин Гамблин — натъртено отвърна тя, след което издърпа рязко стола си и стана от масата. — Вечерята бе прекрасна, както винаги, Руби. Лека нощ.

— Нали не се каниш да се оттеглиш в стаята си толкова рано? — попита хазайката ѝ, разтревожена от внезапната промяна в

настроението на госпожица Рамзи. — Мислех, че всички ще изпием по чаша чай в гостната.

— Моля да ме извините тази вечер. Чувствам се уморена. Господин Гамблин — кимна му хладно, преди да напусне трапезарията.

— По дяволите! — промърмори Трент. — Какво я прихвана изведнъж...

— Трент, не ставай груб! — намеси се Руби. — Чакай! Какво... Къде...

Без да обръща внимание на изненаданата си леля, той се изправи, хвърли салфетката си и напусна масата също толкова ядосан и забързан, колкото и госпожица Рамзи миг преди това. Дългите му крака му позволяваха да се движи по-бързо от нея. Настигна я до стълбите.

— Госпожице Рамзи?

В гласа му звучеше заповедническият тон на сержант, обръщащ се към новобранец. Тя спря при първото стъпало и се обърна към него.

Преди да се опомни, той здраво бе хванал дясната ѝ ръка.

— Не ми дадохте възможност да изкажа благодарността си за очарователната ви компания. — Въпреки напирания гняв, гласът му бе нежен. Някоя жена не бе зарязвала Трент Гамблин. — За мен бе удоволствие, госпожице Рамзи. — Вдигна ръката ѝ до устните си и я целуна.

Тя се опита да диша нормално, но не успя. Чувстваше се така, сякаш някой току-що я бе ударил в корема. Тялото ѝ все още тръпнеше. Рязко издърпа ръката си, пророни ледено „лека ноц“ и се оттегли нагоре с високо вдигната глава.

Трент все още се усмихваше, когато се върна в трапезарията.

— Не ми харесва самодоволното изражение на лицето ти, Трент — строго рече Руби.

Той седна отново на мястото си и си наля още една чаша кафе от сребърната каничка.

— Госпожица Рамзи може и да се държи като докачлива стара мома, но все пак е жена.

— Надявам се, че няма да направиш нещо недискретно и ще се отнасяш към госпожица Рамзи с най-голямо уважение. Тя е добро момиче, но много държи на усамотението си. През всичките тези

месеци не е споделила нищо лично. Мисля, че в миналото ѝ се крие някаква голяма мъка. Моля те, недей да я провокираш.

— Не бих си и помислил подобно нещо — отвърна той с усмивка, която бе всичко друго, но не и искрена.

Лея му, която винаги го бе обожавала, и за миг не се усъмни в намеренията му.

— Добре. Хайде сега, бъди добър и ела с мен в кухнята да ми правиш компания, докато почистя. Искам да чуя всичко, което се е случило с теб напоследък.

— Дори и нецензурните истории ли?

Тя се засмя и го хвана за брадичката:

— Тях искам да чуя най-напред.

Трент последва лея си в кухнята, но мислите му бяха заети от госпожица Рамзи. Как, по дяволите, ѝ беше малкото име? Беше забелязал, че въпреки дрехите ѝ — дрехи, които дори една просякиня би се срамувала да носи, — походката ѝ бе удивително лека и грациозна. Държеше тялото си гордо изправено. Ръцете ѝ, макар и без оформен маникюр, бяха изтънчени и крехки до чупливост. Странно, но въпреки загрубялата кожа и леката миризма на боя и терпентин, му бе изключително приятно да я целуне.

Сама в спалнята на апартамента си, който заемаше източната половина на горния етаж, Рейна се съблече. През последните шест месеца бе избягвала огледалата, но сега внимателно се вгледа в отражението си. Голямото огледало, поставено в единия ъгъл на старинно обзаведената стая, ѝ позволяваше да се види цялата.

Когато напусна Ню Йорк, тежеше петдесет килограма. Това не беше кой знае колко за височината ѝ от метър и седемдесет и пет сантиметра. Благодарение на кулинарните умения на Руби, както и на постоянното ѝ натякване, бе наддала почти девет килограма. Според всички стандарти все още бе слаба. Тя мислеше, че е дебела. Коремът ѝ не бе хлътнал и тазобедрените ѝ кости не стърчаха. Гърдите ѝ се бяха налели и оформили, бяха станали много по-женствени.

Допълнителните ѝ килограми личаха и по лицето ѝ. Скулите ѝ, които се бяха превърнали в легенда благодарение на многобройните

снимки във водещите световни списания за мода, вече не бяха така ясно изразени на фона на позакръглените ѝ бузи.

Тя свали напълно излишните очила. Очите, вперени в нея от огледалото, бяха изумруденозелени и бяха изкусили хиляди жени по света да си купят от колекциите сенки за очи с имена „Пясъците на Сахара“ и „Горски бисери“. Изкусно гримирани, те бяха забележителни. Но дори и без грим леко скосената им лешникова форма привличаше вниманието. Ето защо се налагаше да ги крие зад синкавите стъкла на очилата си, ако искаше истинската ѝ самоличност да остане в тайна.

Устните ѝ се извиха в усмивка. Зъбите ѝ отново бяха започнали да се изкривяват. Майка ѝ би получила нервна криза, ако можеше да ги види. Сюзън Рамзи бе похарчила луди пари да изправи зъбите на Рейна. И въпреки това без фиксатора, който трябваше да си слага всяка вечер преди лягане, предните ѝ четири зъба упорито се връщаха в предишното си положение.

Взе четката за коса и среса назад тежките кичури, които се спускаха от двете страни на лицето ѝ. Разтърси глава, така както я бяха учили. Ето, това беше — стилът на Рейна. Грива от тъмна махагонова коса, обрамчваща екзотично лице. Разбира се, това, което виждаше в огледалото, бе само бледо подобие на предишния ѝ образ, но все пак бе достатъчно, за да я върне към болезнените спомени от миналото ѝ.

Дори и сега можеше да почувства пожълтелите от тютюна пръсти на агента, който я бе хванал за брадичката и въртеше главата ѝ в различни посоки, за да я огледа по-добре.

— Тя просто изглежда прекалено екзотична, госпожо Рамзи. Хубавичка е, но някак чужда. Да, това е проблемът. Не е достатъчно типична американка.

— Вие вече си имате модели, които изглеждат типично по американски — бе казала с отвращение Сюзън Рамзи. — Моята Рейна е различна. Точно затова е толкова ценна.

Никой — нито пресметливият агент, нито прозяващият се фотограф, нито пък майка ѝ бяха забелязали как Рейна потрепна. Беше гладна. Само при мисълта за чизбургер устата ѝ се изпълваше със слюнка. Напразно се самоизтезаваше. Щеше да се радва да получи разрешение да подправи салатата си от маруля с нискокалоричен сос, ако въобще обядваше.

— Съжалявам — отвърна агентът, докато събираше в разбъркана купчина лъскавите снимки на Рейна и ги подаваше на Сюзън Рамзи. — Тя е красиво момиче, само че не е за нас. Опитайте ли при Форд? Ейлийн направи добра кариера при Али Макгро, макар че бе с тъмни коси и очи.

Сюзън напъха снимките обратно в голямата си папка и като хвана Рейна за ръката, забързано напусна офиса. В асансьора зачерта името на агента от дългия си списък.

— Не се тревожи, Рейна. Не може всички в Ню Йорк да са толкова слепи и глупави. Стой добре изправена, моля те. И бъди така добра да се усмихваш малко повече следващия път.

— Раменете ми са приведени, защото ми премалява от глад, мамо. Закусила съм една препечена филийка и половин грейпфрут. Досега сме извървели поне няколко километра. Болят ме краката. Не може ли да спрем някъде, да седнем и да похапнем?

— Само още няколко интервюта — разсеяно отвърна Сюзън, докато преглеждаше останалите имена в списъка си.

— Но аз съм уморена.

Когато стигнаха до партера, Сюзън издърпа Рейна от асансьора.

— Ти наистина си голяма егоистка, Рейна. Аз те отървах от нещастния ти брак. Продадох дома си, за да събера пари да те доведа в Ню Йорк. Жертвам личния си живот заради твоята кариера. И каква благодарност получавам за всичко това? Само хленчиш.

Рейна премълча това, което наистина си мислеше — че кариерата на модел бе идея на майка ѝ, а не нейна; че самата Сюзън бе пожелала да продаде къщата в Демойн и да се премести в Ню Йорк; че бракът ѝ беше нещастен заради постоянното месене на майка ѝ.

— Следващата ни среща е след петнайсет минути. Ако престанеш да се мотаеш, ще пристигнем там пет минутки по-рано. Тъкмо ще имаш време да пооправиш грима си. Моля те, не забравяй да се усмихваш. Не се знае кога една усмивка или очарователен поглед ще се окажат решаващи. Все някой от тези агенти ще забележи скритите ти заложби.

Агентът, който в края на краищата я забеляза, бе Мори Флетчър. Офисът му не беше на някоя от престижните улици. Той самият бе с наднормено тегло, небрежно облечен и оплешивяващ. Името му беше в края на списъка на Сюзън. Но той погледна през майката, без да я

забележи, и видя деветнайсетгодишното момиче зад нея. Стомахът му се преобърна, и то не заради сандвича с телешко, който му бяха изпратили от закувалнята на долния етаж. Щом закоравял професионалист като него бе развълнуван от това лице и тези очи, мислеше си той, то какво остава за масовата публика!

— Седнете, госпожице Рамзи. — Предложи стол най-напред на момичето. Изненадана, тя се строполи на него и незабавно свали обувките си. Той се усмихна и тя му отвърна със същото.

След два дни вече бяха сключили договора, който Съюзън подробно бе прегледала няколко пъти. Това беше само началото.

Мисълта за следващите няколко месеца караше Рейна да се чувства уморена. Тя приведе рамене. Главата ѝ се наклони напред и косата ѝ отново скри класическите ѝ скули.

Облече тениската си, с която спеше, и отиде боса до прозореца. Ако се заслушаше внимателно, можеше да чуе неуморните вълни на мексиканския залив, които се плискаха в брега, на няколко пресечки от къщата. Вятърът шумолеше в гъстите клони на дърветата и към този звук се прибавяше остро скрибуцане на щурците. Необичайността на тези звуци все още я вълнуваше. Бяха толкова различни от уличния шум, който бе чувала през прозореца на апартамента си на трийсет и втория етаж в Източен Манхатън. Предпочиташе тази чудато обзаведена спалня пред строгия модернизъм на професионално мебелирания ѝ апартамент в Ню Йорк. Тишината и спокойствието тук бяха нещо, което винаги щеше да цени.

Само че тази нощ не бе толкова спокойна.

Откри това веднага щом се пъкна между чаршафите. Мислите ѝ постоянно се връщаха към мъжа, който сега живееше от другата страна на коридора. Той така се вписваше във всеобщата представа за мъжага, че бе направо смешен. Странно, но въпреки това, мислеше си тя, съвсем не ѝ бе до смях.

Все пак можеше да бъде спокойна за едно нещо — не я бе разпознал. Разбира се, той сигурно четеше спортните списания, а не „Воуг“. Госпожица Рамзи ни най-малко не приличаше на модел от рекламите на козметика по телевизията. А и никой не би очаквал загадъчната Рейна да се окаже в някакъв пансион в Галвстоун, Тексас.

Ама че бе дързък — да целуне ръката ѝ по този начин! Беше го направил от чиста злоба. Как щеше да живее под един покрив с мъж,

който бе толкова самонадеян?

Ще го избягвам, реши тя.

Но вече се заслушваше за стъпките му по стълбите и се чудеше какво прави. Ядосана на себе си, тя смачка възглавницата си и изтри Трент Гамблин от съзнанието си. Докато сънят я унасяше, Рейна си мислеше за усмивката му и за привлекателния начин, по който бе озарила лицето му.

А с опакото на ръката си все още усещаше изгарящите му устни.

ВТОРА ГЛАВА

Тя почти стъпи върху него, когато отвори вратата на апартамента си късно на следващата сутрин. Трент се бе проснал на пода в коридора и правеше лицеви опори.

— О! — Рейна притисна ръка към разтуптяното си сърце.

Той скочи на крака:

— Добро утро.

Първото ѝ желание бе да се скрие на сигурно място в апартамента си и да затръшне вратата, за да не се поддаде на изкушението да се наслади на голотата му.

На практика той беше гол. От неприличието го делиха само чифт къси спортни гащета. Те обаче бяха много близо до границата. Ластикът им беше доста под кръста му всъщност доста под пъпа му. Мокри от пот, те бяха залепнали за тялото му.

Колкото до размера и формата на всичко той вече нямаше тайни от нея. Беше щедро надарен и прекрасен.

Рейна усети, че гърлото ѝ е пресъхнало след погледа, който бе стрелнала надолу, въпреки че здравият ѝ разум я съветваше да не го прави.

— Добро утро — едва произнесе тя. Каза си, че трябва да гледа навсякъде другаде, но не и към него.

Гуменките му и чифт мокри чорапи бяха захвърлени до прага на апартамента му. През отворената врата се виждаше, че в стаята е пълна бъркотия. Неразопаковани дрехи се бяха изсипали от куфарите. Една върху друга бяха натрупани множество кутии.

— Спортували ли сте? — запита тя, тъй като не можа да измисли какво друго да каже.

— Да, тичах по брега. Беше страхотно.

Беше изпотен. Вероятно литри пот се бяха излили от това внушително мъжко тяло. По кожата му блестяха капчици, които овлажняваха тъмните къдриви косъмчета по гърдите му. Те се стичаха по абаносовата ивица, която се спускаше от корема към пъпа му. Той

вдигна ръка да избърше потта от челото си. Да погледне към тъмната вдлъбнатинка на подмишницата му бе нещо много интимно. Рейна виновно отмести очи.

— Дали... рамото ви... искам да кажа, тези лицеви опори не вредят ли на рамото ви? — Собствените ѝ длани бяха влажни от пот. Възможно най-незабележимо опита да ги избърше в размъкнатите си сиви панталони.

— Не ми вредят. Натоварват се различни мускули.

— Разбирам.

— Наистина ли?

— Ами да, нали лицевите опори са за ръце и гръден кош?

— Да — каза той. — За гръдните мускули. Вие тренирате ли нещо?

— Не и... моите гръдни мускули... — Той се ухили широко. — Тичам понякога — побърза да добави тя.

— Защо не потичаеме заедно утре?

— Не мисля, че идеята е добра — каза тя, опитвайки се да мине покрай него. — Е, довиждане.

— Извинявайте, че използвам коридора, но в апартамента ми няма място. Все още не съм разопаковал нещата си.

— Аз всъщност слизах към кухнята. Извинете ме.

Когато Рейна се изравни с него, той каза:

— Госпожице Рамзи?

— Да? — Учтиво, макар и не съвсем разумно, тя се обърна с лице към него. Сега бяха достатъчно близо, за да усети соления мирис на море, който бе донесъл със себе си от брега. Това съвсем не бе неприятно.

— Знаете ли всъщност как точно трябва да се изпълняват лицевите опори?

— Аз никога... не, не знам.

— За да се постигне максимален резултат от упражнението, лицевите опори трябва да се правят, докато някой лежи върху гърба ти.

Тя преглътна:

— Да лежи на гърба ти?

Той се облегна на стената и скръсти ръце пред гърдите си. Щеше ѝ се да не го бе правил, тъй като небрежната стойка само подсили ефекта от твърдите мускули по гръдния му кош. Тялото му бе

започнало да се охлажда и зърната на гърдите му бяха настръхнали. Рейна отново почувства, че бе видяла нещо забранено и сведе очи. Много неразумен ход, както се оказа. Босите му крака също бяха кръстосани и това подчертаваше издутината между бедрата му.

— Да. Някой, който да добавя допълнителна тежест.

— За да работят по-усилено мускулите ли? — предположи тя.

— Точно това е идеята. Ами мислех си, предполагам, че вие не бихте... — Наклони глава на една страна и остави предложението си недовършено, докато в очите му проблясваха дяволити пламъчета. — Не, предполагам, че не — кратко отсече той. — Няма значение.

Бузите ѝ бяха пламнали. Най-напред изчервяването ѝ беше предизвикано от смущение, а после от гняв, като видя многозначителната усмивка върху чувствените му устни.

— Както казах, бях тръгнала към кухнята. — Обърна му гръб и продължи надолу.

Нахален глупак, беснееше тя, долавяйки смеха му, който я следваше по стълбите. Какво я засягаше, че е решил да се мотае наоколо гол като дивак и да се поти като прасе? Гневеше се по негов адрес, но ръцете ѝ трепереха, докато сипваше сода с лед в чашата си.

Вместо да се върне в апартамента си, където би могла отново да го срещне, тя седна на малката масичка в уютната кухня на Руби. Взе молива и бележника, които винаги стояха до телефона, и набързо нахвърля някои от най-новите си идеи. Райски птици, нарисувани върху бледолилав фон? Яркочервен хибискус, заемащ целия гръб на корсажа? Или пък абстрактна комбинация от оранжево, черно и тюркоазено?

— Скицирате нови идеи ли?

Тя непохватно изпусна молива си и в опита си да го задържи почти преобърна чашата със сода.

— Бих искала да не се промъквате така зад гърба ми — тросна се тя на Трент.

— Извинете. Мислех, че сте ме усетили. Предполагам, че бяхте потънали в мислите си.

Тя погледна укорително босите му крака.

— Ако носехте обувки, може би щях да ви усетя.

— Направил съм мазол на малкия си пръст тази сутрин. Ужасно боли.

Ако очакваше съчувствие от нея, щеше много да се разочарова.

Искаше ѝ се да го запита защо счита за необходимо да се разхожда наоколо полуоблечен, но не бе достатъчно смела. Освен това нямаше намерение да се издава, че е впечатлена от отрязаните му панталонки. Срязаните над коленете му джинси така плътно прилепваха по бедрата му, че ускориха пулса ѝ и затрудниха дишането ѝ. Сега бе облечен с тениска без ръкави на Хюстънските мустанги, която стигаше само колкото да покрие гръдния му кош и оставяше корема му гол. Тялото му бе толкова симетрично, сякаш бе проектирано с линия в ръка. Очите ѝ неволно се спряха на пъпа му. Дали един пън би могъл да се нарече красив? Или бе просто загадъчно секси? Както и да е, много ѝ се щеше да го проучи по-отблизо.

— Леля тук ли е?

Рейна с мъка откъсна очите, вниманието и въображението си от долната част на корема му и махна с ръка към една бележка, закрепена за хладилника с магнитче във формата на зелка.

— Излязла е за малко.

— О! — Той смръщи чело. — Каза, че се е запасила с плодов сок заради мен. Имате ли представа къде би могъл да е?

— Проверете в хладилника.

Трент отвори вратата и огледа съдържанието.

— Мляко, бутилка вино, диетична сода — изреди той, като я погледна през рамо, — и нещо в един малък кафяв съд, на който има лепенка: „Не изхвърляй“.

— Това е свинска мас.

— Не мисля, че ще утоли жаждата ми.

Разбрала, че влизането му е сложило край на заниманията ѝ, тя се надигна от стола си с измъчена въздишка, която се постара той да чуе, и каза:

— Понякога Руби държи запасите си на задната веранда.

Рейна тръгна към закритата веранда на гърба на къщата.

— Може и да не ми повярвате, но аз наистина съм спал тук отвън — рече той.

— Така ли?

— Много пъти през лятото, когато бях дете и идвахме с майка ми на гости.

Тя се престори, че това не я интересува, макар че много ясно си представи упоритото малко момченце с ожулени колене.

— Ами баща ви?

— Загинал е при самолетна катастрофа отвъд океана, когато съм бил много малък. Майка ми никога не се омъжи повторно. Почина преди две години.

Той бе сам на този свят — също като нея, но тя не можеше да си позволи да му съчувства. Не биваше да изпитва нищо към него, особено сега, когато мирисът на океана бе заменен от уханието на чиста кожа, крем за бръснене и цитрусов одеколон.

Рейна провери в килерчето, където Руби държеше всичко — от тоалетна хартия и препарат за миене на съдове до домашно приготвено сладко. На една от полиците откри кутии с най-различни плодови сокове.

— Ябълка, грейпфрут или портокал?

— Портокал.

Трент препречи коридора към кухнята. Краката му бяха дълги и стройни, но здрави като дънери. Бицепсите му бяха прорязани от сини вени, които тя проследи надолу, по загорелите му от слънцето ръце — чак до китките. На десния му лакът личеше белег от операция. Два от пръстите на дясната му ръка бяха леко изкривени заради счупвания. Вероятно са наранявания, типични за професията му, предположи Рейна.

— Извинете — промърмори младата жена, когато стигна до вратата. Той се отмести, за да й направи място, и тя отнесе кутията портокалов сок в кухнята. — Наблюдавайте ме, за да знаете следващия път къде да търсите каквото ви е необходимо.

— Наблюдавам ви много внимателно, госпожице Рамзи.

Тя се престори, че не забелязва двусмислието в думите му и отвори кутията с отварачката, която намери в едно от чекмеджетата. Напълни чаша със сок и му я подаде.

— Ето, заповядайте.

— Благодаря — намигна ѝ той. Вдигна чашата и като наведе глава назад, изгълта сока до последната капчица. Рейна забеляза, че той пресуши чашата само на три глътки. — Още, ако обичате. — Протегна чашата си и тя автоматично я напълни, поразена, че някой може да изпие подобно количество толкова набързо. Той погълна и

втората чаша сок по същия начин и премлясна от удоволствие. — О! Вече мога да изпия спокойно следващата чаша.

— Да не би да искате още? — недоверчиво попита тя, когато ѝ подаде чашата си за трети път.

Очите му сякаш се мъчеха да проникнат през стъклата на очилата ѝ.

— Това е само една от неутолимите ми жажди, госпожице Рамзи. — Погледът му бавно се премести върху устните ѝ.

— Здравей, Руби!

Рейна подскочи, сякаш бе чула изстрел. Позна веселото подвикване на пощальона. Той имаше навика да се отбива да побъбри с Руби всеки ден, когато носеше пощата. Ако Руби бе с двайсет години по-млада, Рейна би казала, че я ухазва. А може би именно такава бе истината, въпреки възрастта на Руби.

Тя остави кутията със сок на бюфета.

— Обслужете се сам, господин Гамблин. Насам, господин Фелтън — извика на пощальона и забърза към задната веранда. — Руби я няма. О, боже, днес имаме доста писма, нали?

— Повечето са сметки. Няколко списания. Ето, това е всичко. Поздравете Руби от мен.

— Непременно ще го сторя.

Рейна се върна в кухнята с пощата и я стовари на масата. Докато я преглеждаше, за да види дали има нещо за нея, Трент се приближи иззад гърба ѝ.

Беше му станало навик да наблюдава и изучава госпожица Рамзи. Бе толкова различна от жените, които познаваше. По-грозни дрехи от тези, които носеше днес, никога не бе виждал. Широките панталони, пристегнати в кръста ѝ с удобен кожен колан, щяха да са по мярка на жена с двойно повече килограми от нейните. И щяха да бъдат съвсем на мястото си на някой товарен кораб — бяха толкова износени, удобни и грозни.

Формата на краката ѝ оставаше пълна загадка за него. Здравият разум отхвърляше опръсканата ѝ с боя мъжка риза. Запретнатите ѝ ръкави откриваха ръцете ѝ до лактите, но безформената жилетка, която носеше отгоре, се спускаше почти до коленете ѝ. Гърдите ѝ сигурно не бяха нищо особено, но за своя изненада, искаше да разбере точно какви са. Беше ужасно любопитен да узнае повече за гърдите ѝ.

Загледа се в косата ѝ. Не се бе постарала кой знае колко. Тя просто се стелеше по гърба ѝ на тежки, добре сресани кичури. Но затова пък ухаеше страхотно. Харесваше му мирисът на цветя от шампоана ѝ. Или може би използваше ароматни соли за вана?

Самата мисъл за госпожица Рамзи, отпусната във вана, пълна с мехурчета, бе нелепа. Но нали всички жени, дори и най-непретенциозните, се радваха на подобни чисто женски дреболии, мислеше си той. Разбира се, че обича да се излежава във вана с мехурчета. Сигурно е така.

А какво ли облича след това? Оскъдно дантелено бельо, фино като паяжина? Някак си не можеше да си я представи в нещо толкова предизвикателно и възбуждащо. Вероятно носеше памучно бельо, което напълно прикриваше формите ѝ.

Защо, по дяволите, въобще мислеше за бельото ѝ? Не беше за вярване, че просто си стои и си фантазира за бельото на госпожица Рамзи. Боже господи, вероятно се нуждаеше от жена повече, отколкото си бе представял. Може би тялото му отчаяно жадуваше секс, а той все още не бе го осъзнал с разума си. Дали да не се обади на Том и да го помоли да му изпрати някоя подходяща жена? Незабавно. Още утре.

Не, не, мислено отхвърли идеята. По дяволите! Нали точно затова напусна Хюстън? За да се откъсне за малко от безкрайните шумни веселби. Прекалено много се бе забавлявал. През следващите няколко седмици щеше да се приближава до жените само във фантазиите си. А и единствено госпожица Рамзи подхождаше на възрастта му. Изборът му и без това бе много ограничен, защо тогава да не си пофантазира малко за нея? Това не вредеше никому.

Несъмнено тя бе интересна жена, макар че изглеждаше толкова дружелюбна, колкото и плет от бодлива тел. Сутринта, когато бе налетяла на него по време на упражненията му в коридора, по лицето ѝ се бе изписало смущение.

Всъщност той би могъл да освободи достатъчно място в собствения си апартамент за лицевите си опори, но се бе надявал тя да се натъкне на него. Горкото момиче — вероятно никога досега не бе виждало толкова разголен мъж. Дали знаеше как мирише мъжката пот? Вероятно бе научила едва тази сутрин. Определено бе изглеждала объркана. Дори и сега с мъка сдържаше смеха си при мисълта за

шокираното ѝ изражение. Но затова пък видяното ѝ бе харесало. Би заложил репутацията си на Казанова, че е така.

— Има ли нещо за мен?

Дъхът му погали косите ѝ. Едва тогава Рейна разбра колко е близо до нея.

— Не — каза тя и бързо прегледа останалите пликове. След това хвърли пощата на масата, при което едно от модните списания на Руби се отвори.

Рейна затаи дъх.

Тя беше там, грациозна и сексапилна, излетната върху бял чаршаф. Махагоновата ѝ коса бе разпиляна във формата на ветрило по гърба ѝ. Бе отнело повече от час на фризьора и фотографа да я нагласят точно така. Скулите ѝ ясно се очертаваха, очите ѝ гледаха предизвикателно. Устните ѝ блестяха в подканваща усмивка.

Бе облечена в бяло, което бе запазената ѝ марка. Такова беше изискването на Мори — не би ѝ позволил да направи рекламата за бельо без това условие.

— Рейна носи само бяло, както знаете — бе казал на рекламодателите. Те искаха точно нея и бяха съгласни с всяко условие, както и да платят невероятна сума пари.

На снимката едното ѝ коляно бе предизвикателно вдигнато. Бедрото ѝ бе натъртено там, където се бе ударила във вратата на таксито предния ден. Цяло предизвикателство бе за гримьора да скрие синината, но в края на краищата бе успял и кожата ѝ изглеждаше, сякаш бе полирана и след това напудрена. Докато гледаше снимката, човек почти можеше да усети копринената ѝ мекота.

Бикините, които носеше, бяха дълбоко изрязани. Една мъжка ръка придържаше гърдите ѝ. Мъжът лежеше до нея, но извън обектива на фотоапарата. Лицето му приличаше на картоф, но затова пък имаше ръце на поет. Изкарваше прехраната си, като вършеше какво ли не: потупваше бебета по дупетата в реклами на памперси или пък отваряше кутии бира, така че да се разпенят.

Мотото на рекламата беше: *Нежността никога не е била по-нежна.*

В студиото беше хладно през онзи ден. Зърната ѝ бяха настръхнали и ясно очертани под памучния сутиен. Рекламодателят бе невероятно щастлив от ефекта. Той искаше точно това — сексапил без

вулгарност. Фотографът се интересуваше само от осветлението и фокуса. Помощникът му се шегуваше, че мъжът, чиито ръце използваша за рекламата, тайно опипва гърдите на Рейна, докато никой не гледа. Сюзън Рамзи се засегна от тези шегички и енергично започна да протестира срещу подобна нелепост. А тъй като помощникът бе и любовник на фотографа, той пък се обиди от думите на Сюзън и заплаши, че ще я изгони от студиото, ако не млъкне.

През цялото това време Рейна лежеше отегчена, уморена, с болки в гърба заради продължителното стоене в една и съща поза, а стомахът ѝ къркореше от глад, както винаги.

— Чудесна е.

Дълбокият мъжки глас, прозвучал близо до ухото ѝ, я върна в настоящето. Тя рязко затвори списанието.

— Какво има? Не ви ли харесва? — попита Трент, очевидно развеселен от свенливата ѝ реакция на еротичната реклама.

— Да... не... аз, аз трябва да се връщам към работата си.

Проправи си път край него и буквално побягна нагоре по стълбите. След като се затвори в апартамента си, тя се облегна задъхана на вратата, като очакваше той да дойде след нея, размахал списанието — със зинала уста, най-сетне разпознал я.

Тогавя разбра, че страхът ѝ някой да не я познае е нелеп. Нито Трент, нито който и да било друг би могъл да я свърже с рекламата. Госпожица Рамзи нямаше нищо общо с жената от снимката.

Най-после се отдръпна от вратата и се върна към полата, върху която рисуваше, преди да реши да си почине. Струваше ѝ се, че е било преди векове.

Беше преживяла двоен шок. Най-напред бе видяла Трент Гамблин да прави упражненията си, а след това бе зърнала и себе си в онова списание. Шест месеца бе живяла изолирана, без никаква заплаха за разкриване на истинската ѝ самоличност. Дори когато уведоми Мори и майка си за новия си адрес, беше ги предупредила, че ако се опитат да я уговорят да се върне в Ню Йорк, отново ще изчезне, без да им съобщи къде отива.

Сега, когато Трент живееше в къщата, разкриването на истината изглеждаше неизбежно. Усамотението ѝ бе нарушено. Руби бе прекалено суетна, за да носи очила, въпреки че не виждаше добре. Ето

защо, макар че редовно четеше списанията за мода, тя никога не би свързала скромната си наемателка със зашеметяващата Рейна.

Дали племенникът ѝ щеше да се окаже по-проницателен?

Мислите ѝ бяха прекъснати от позвъняването на телефона. По навик избърса ръцете си в един парцал, преди да вдигне слушалката.

— Здравей, Бари! — каза весело, когато разбра кой е отсреща.

— Надявам се, че работиш усилено. Много си търсена.

— Наистина ли? — Това ѝ доставяше удоволствие. Споразумението им се бе оказало толкова изгодно и за двамата. Рейна бе срещнала Бари Голдън в Ню Йорк, където той работеше като моден съветник за един голям магазин. Бари обичаше модната индустрия, но мразеше града. Когато получи скромно наследство от дядо си, той се върна в родния си Хюстън и отвори бутик, който обслужваше предимно богати клиенти.

Преди да напусне Ню Йорк, беше казал на Рейна да го потърси, ако някога се нуждае от нещо. Преди шест месеца му се бе обадила. Макар и единствено случайността да я бе довела в пансиона в Галвстоун, то Бари беше този, който я бе накарал да дойде в района на Хюстън.

Идеята ѝ да рисува върху дрехи му допадна и той ентусиазирано се съгласи да изложи някои от готовите неща в бутика си срещу процент от продажбата. Те се разпродадоха веднага и клиентите му настояваха за още. Сега тя работеше почти изцяло по поръчка.

— Твоите дрехи са последният вик на модата и най-търсените модели напоследък — каза ѝ Бари.

Тя се усмихна, представяйки си го как си дръпва от поредната тънка черна цигара. Бе раздражителен, откровен до жестокост, а понякога и направо груб. Но грубостта му бе пропорционална на привързаността му към човека, към когото се обръщаше. Колкото по-оскърбително се държеше, толкова повече го харесваха клиентите му.

Рейна бе открила, че под външното му лустро Бари е грижовен приятел, чиито превземки са просто защитен механизъм. Вероятно изпълняваше очакванията на всички, така както бе правила и тя допреди шест месеца.

— Госпожа Тапълуайт хареса ли новата си рокля?

— Скъпа моя, когато я видях, беше толкова развълнувана, че едва не пръсна по шевовете роклята, с която беше облечена. А тя бе с най-

противния десен, който някога съм виждал.

— Ти ли й я продаде?

— Разбира се — засмя се той. — Някои от клиентите ми може и да нямат вкус, но аз не съм глупак.

— Затова ли се съгласи да излагаш моите дрехи в бутика си?

— Ти си изключение от правилата, скъпа. Беше първия модел, който някога съм срещал да не е бил обсебен от образа си в огледалото. С теб беше удоволствие да се работи по време на всички онези модни спектакли, които организирах. Не беше никак капризна.

— Затова пък майка ми беше.

— Недей да ме подсещаш за нея, иначе няма да спра да приказвам цял ден. Ще кажа само, че обожавам теб и работата ти. Направо се чувствам виновен, че продавам тези произведения на изкуството като стока.

— Обзалагам се, че е така — недоверчиво отвърна Рейна.

Той престорено въздъхна.

— О, боже, толкова добре ме познаваш! Хайде стига — каза й, сменяйки темата. — Кога ще дойдеш в Хюстън? Кога ще е готова полата на госпожа Ръдърфорд? Тя направо ми лази по нервите, като се обажда по три пъти на ден.

— До края на седмицата.

— Добре. Имам още четири поръчки за теб.

— Четири?

— Да, четири, и вдигнах цената ти.

— Бари! Отново ли? Знаеш, че не правя това за пари. Мога да се издържам с парите, които имам.

— Не ставай смешна. В нашето общество правим всичко за пари. А и богатите ми клиентки не се пазарят за цената. Колкото по-скъпо струва нещо на съпрузите им, толкова повече им харесва. Хайде сега, бъди добро момиче и недей да спориш за етикетите с цената, които слагам на дрехите ти. Все още ли държиш на онова нелепо правило да не се срещаш лично с купувачите?

— Да.

— Все същата причина ли?

— Да. Има някаква вероятност някой от тях да ме разпознае.

— Е, и какво от това? Аз бих бил щастлив. Знаеш какво мисля за абсурдната ти криеница.

— Аз съм по-щастлива от всякога, Бари — тихо каза тя.

— Много добре. Няма да ти натяквам повече. Но имам нещо различно и вълнуващо, което искам да обсъдя с теб, когато те видя.

— И какво е то?

— Сега няма значение. Просто довърши полата на госпожа Ръдърфорд.

— Добре. Аз ще... Изчакай за секунда. Руби е на вратата. — Рейна остави слушалката и изтича до вратата. Но на прага ѝ не стоеше Руби, а Трент. Той спокойно се бе облегнал на рамката.

— Имате ли лейкопласт?

— Говоря по телефона — прекъсна го тя. Изглеждаше страшно съблазнителен и Рейна се ядоса на себе си, че въобще го забелязва.

— Няма нищо, ще почакам.

Мина покрай нея и влезе, така че не ѝ оставаше друго, освен да затвори вратата след него. Определено не можеше да го изрита от апартамента си. Погледна го намръщено и се върна на телефона.

— Извинявай, Бари. Трябва да прекъсвам.

— Аз също. Ще те видя ли по-късно тази седмица, скъпа?

— Да, в петък. Довиждане.

— Кой е Бари? — без увъртане запита Трент веднага щом тя затвори телефона.

— Не е ваша работа. Какво искате?

— Приятел ли ви е?

Погледна го ядосано през синкавите стъкла на очилата си и преброи наум до десет.

— Да, Бари е мой приятел, но не в смисъла, който вие влагате. А вие прекъснахте разговора ни заради лейкопласт, нали?

— Сигурна ли сте, че е само приятел? Нали ще се виждате в петък? На мен ми прилича на среща.

— Искате ли лейкопласт или не?

Тя ядно тръсна глава, отметна назад косата си и го изгледа войнствено, с ръце на кръста. Трент с удоволствие забеляза закръглените очертания на гърдите ѝ под размъкнатата риза. Хубави гърди. Даже много хубави.

— Да, моля — усмихна ѝ се той.

Рейна отиде до банята и откри цяла кутийка с лейкопласт в аптекката за първа помощ над мивката. Най-после отвори кутията, взе

една лепенка и се обърна. Трент стоеше точно зад нея. Налетя право върху него.

Всичко се случи за миг, но за Рейна продължи цяла вечност.

Тя автоматично вдигна ръце и се опря на гърдите му. Ръцете му я хванаха за раменете, за да я задържат. За частица от секундата телата им се докоснаха. Навсякъде. Гърди, бедра и всичко останало се допря с нежно докосване с драстични последици.

Бе като свързване на електрическа верига. Протече ток. Разхвърчаха се невидими искри.

Рейна притисна длани до гърдите му, за да се отблъсне от него. Той също отстъпи крачка назад. Почувства се така зашеметен, както и когато Големият Джо Грийн връхлетя върху му изотзад отвъд наказателната линия.

Изведнъж и на двамата не им достигаше въздух и в стаята се чуваше само накъсаното им дишане.

— Ето... ето лейкопласта — подаде му лепенката с трепереща ръка.

Той я взе.

— Благодаря. — Да, тя определено имаше хубави гърди. И стегнати бедра.

Трент се извърна и тя си пое облекчено дъх. Но той не се отправи към вратата. Вместо това, седна на дивана ѝ и преметна крак върху крак. Опита се да се справи с целофанената обвивка на лепенката, но след минута се отказа.

— Бихте ли я отворили вместо мен, ако обичате?

— Разбира се. — Тя се приближи и взе лепенката. Искаше ѝ се гостът ѝ да си тръгне по-бързо. Да напусне отшелническото ѝ убежище. Това бе скривалището ѝ, тук се чувстваше в безопасност и той бе нежелан натрапник. — Сигурна съм, че Руби има лейкопласт — каза тя, като се надяваше да е доловил укора в гласа ѝ.

— Несъмнено е така, но нея все още я няма вкъщи. Извинете, че ви обезпокоих.

Наистина я безпокоеше. Не беше се обвързвала с мъж, откакто се бе развела преди седем години. Мъжете бяха забранена територия. Те бяха ненужен риск. Приятели като Бари и Мори бяха нещо чудесно. Бизнес-партньорите — също, доколкото се придържаха към деловите отношения. Но никога, никога нямаше да се влюби отново в някой

мъж. Такова бе решението ѝ. Беше се заклела пред себе си, че никога няма да си позволи да се развълнува сексуално така, че ръцете ѝ да треперят, както сега. Една катастрофална връзка ѝ бе достатъчна.

— Имам си доста работа, а днес не съм свършила кой знае колко.
— И причината е в теб, добави наум тя.

Той се намръщи леко, взе лепенката от нея и внимателно я уви около малкия пръст на крака си.

— Готово. Това ще трябва да ме предпази от усложнения. — Изправи се. — Работите ти са прекрасни, Ейна.

— Моля? — Как я бе нарекъл? Дори бе произнесъл първата сричка меко, за да се римува с истинското ѝ име.

— Забелязах ги още с влизането си. Много са интересни.

Посочи с глава към работната ѝ маса, където бяха разстлани дрехи в различен стадий на изработка. Отиде до тях и започна да изучава настоящия ѝ проект — полата на госпожа Ръдърфорд. Дизайнът представляваше букет тигрови лилии, които започваха от подгъва и се извиваха наляво чак до колана. И точно там, върху едно пъстро венчелистче, се спотайваше дискретният ѝ саморъчен подпис Ейна Р. Бяха се споразумели с Бари, че така разместени, буквите от истинското ѝ име ще бъдат нейната запазена марка.

— Скъпа моя, цената им ще се вдигне, ако са подписани. Всички оригинални произведения на изкуството трябва да са подписани — бе казал Бари. А да използва „Рейна“ бе все едно да обяви на първа страница на хюстънския „Кроникъл“ къде се намира.

— Чудех се как ли е малкото ти име — каза Трент.

Явно бе много наблюдателен, щом забеляза подписа ѝ върху дрехата. Естествено бе предположил, че „Р“ означава Рамзи. Племенникът на Руби определено не бе вчерашен. Трябва да внимава с него. Добре поне, че бе наела апартамента под това име, така че ако двамата с Руби започнеха да си обменят информация, нямаше да има различия в сведенията им.

С голямо усилие на волята успя да остане спокойна, когато той отново се обърна към нея:

— Имаш много хубаво име.

— Благодаря. — Май се опитваше да надникне зад очилата ѝ. Погледът му бе необичайно изпитателен и проницателен. Когато очите

му се стрелнаха към устните ѝ, тя отново се почувства замаяна. — Моля да ме извините, господин Гамблин.

— Наричай ме Трент. Аз ще те наричам Ейна. В края на краищата нали сме съседни! — Усмивката му бе закачлива и толкова очарователна. А може би привлекателността му се дължеше на разпиляната по момчешки коса върху челото му.

— Както вече ви казах, господин Гамблин — натъртено повтори тя, — аз съм много заета.

— О, хайде, човек не може само да работи и въобще да не се забавлява. — Той пхна палци в колана на отрязаните си джинси. — Мислех да ида на кино днес следобед. Защо не дойдеш и ти?

Тя зяпна от изненада.

— Не мога да ида...

— Да гледаш Клинт Ийстууд? Не намираш ли, че е много секси?

— Да, но аз...

— Ще ти купя пуканки.

— Не мога...

— С двойна доза масло. Обичам ги много мазни, а ти?

— Да, но...

— Имаш ли нещо против, ако си облизвам пръстите?

— Не, аз...

— Чудесно. Ако ме помолиш, ще оближа и твоите.

— Господин Гамблин! — извика тя в отчаян опит да прекъсне неспирния поток от закачки. Пое си дълбоко въздух. — Вие може и да сте свободен да пропилявате деня си, но аз съм заета. Бихте ли си тръгнали, моля?

Усмивката му се стопи и той обидено стисна устни, а тялото му се скова.

— Добре, разбрах. Няма да преча на работата ти и минутка повече. — Отправи се към вратата и почти я изтръгна от пантите ѝ при отварянето. — Благодаря още веднъж за лейкопласта — добави през рамо, преди да затръшне вратата след себе си. — Госпожица Скваност — измърмори под носа си на път за своя апартамент, който все още изглеждаше така, сякаш през него бе минал ураган. — Студена, надута, префърцунена. — Тръшна и собствената си врата с надеждата, че вибрациите ще преобърнат някое от шишенцата ѝ с боя. — На кого ли си притрябвала, госпожице?

За каква се мислеше, че да му казва какво да прави, сякаш бе някое провинило се хлапе? Някоя жена не бе имала дързостта да му говори по този начин. Той решаваше кога да напусне компанията на една жена, а не обратното.

— Господин Гамблин, господин Гамблин — подигравателно повтори той.

По дяволите! Сякаш не му стигаше, че ще живее далеч от приятелите си през следващите няколко седмици, ами се оказа, че има за съседка монахиня!

— Обзалагам се, че едва не припадна, когато предложих да облича пръстите ѝ. Обзалагам се, че...

Точно така, осъзна той. Тя е съвсем обикновена жена. В скучния ѝ живот досега едва ли е имало кой знае какви вълнения, особено от сексуален характер. Без съмнение имаше огромна нужда от романтика. И ето че се появява мъж, доста привлекателен при това, „скромно“ отбеляза той. Тя естествено не знае какво да прави и затова издига защитни прегради около себе си.

Разбира се! Как не се бе сетил досега? Тя нямаше да се държи толкова отбранително, ако бе напълно безчувствена към него, нали?

Очите му заблестяха, докато в главата му бавно се оформяше планът за това как да преодолее съпротивата ѝ. Щеше да бъде забавно. Беше чисто предизвикателство — нещо, с което да запълва времето си, докато траеше изгнанието му. Не можеше постоянно да чете теория на футболната игра.

Отказа да се занимава с истинската причина за намеренията си. За секунда, когато крехкото ѝ тяло бе докоснало неговото, бе откликнал горещо на допира ѝ. Колкото и немислимо да бе, той, принцът на баровете за ергени и на дамските будоари, бе възбуден от госпожица Ейна Рамзи.

ТРЕТА ГЛАВА

— Скъпи дами, тази вечер смятам да ви заведа на кино.

Трент им съобщи новината, докато Руби разливаше малинов сироп върху сладкиша.

— Кино! Скъпо момче, каква чудесна идея!

— И аз така мисля — каза Трент. — Клинт Ийстууд.

— О-о — не се сдържа Руби, — той е толкова сексапилен, че чак се разтрепервам.

— Добре е да си вземеш някакъв документ за самоличност, лельо. Филмът е забранен за непълнолетни и може и да не те пуснат.

— Ама и ти си един!

Трент се облегна на стола и се усмихна широко на леля си. Тайничко наблюдаваше Ейна Рамзи. Както бе очаквал, бузите ѝ се зачервиха от гняв.

— Много ви благодаря, господин Гамблин, но ще трябва да ме извините — твърдо каза тя.

— Няма ли да дойдеш? — попита Руби с явно недоумение в гласа. — Как можеш да откажеш покана за филм с Клинт Ийстууд?

— Имам работа. Не можах да свърша кой знае колко днес. — Рейна хвърли обвинителен поглед към Трент, който той пропусна, тъй като бе изцяло погълнат от сладкиша в чинията си.

— Но ти никога не работиш вечер — напомни ѝ Руби. — Казвала си ми, че няма достатъчно светлина, за да рисуващ.

— Вярно е — призна Рейна, — но тази вечер е изключение.

— О, хайде, Ейна, не се инати — намеси се и Трент. — Ще съсипеш плановете ми за вечерта, ако не дойдеш с нас. — Бръкна в джоба на ризата си, извади три билета за кино и ги размаха пред нея. — Вече съм ти купил билет.

— Вече ти е купил билет — повтори след него и Руби.

— Съжалявам — все така твърдо отвърна Рейна. — Не е трябвало да го прави, преди да вземе съгласието ми. Ще се наложи да върне билета и да си вземе парите обратно.

Трент внимателно се вгледа в написаното с дребен шрифт на билета и прочете гласно:

— Пари не се връщат. — Той въздъхна със съжаление. — Виждаш ли? Точно така пише. — Протегна билета към нея. — Пари не се връщат.

— Пари не се връщат, госпожице Рамзи — умолително добави и Руби. Бе доволна, че Трент се е сетил да включи и госпожица Рамзи в излизането им. Доколкото ѝ бе известно, младата жена си нямаше никакви приятели освен някой си Бари, собственик на магазина в Хюстън, където тя продаваше дрехите си. Руби би могла да преброи на пръстите на едната си ръка колко пъти госпожица Рамзи е излизала навън вечер. Ако някой имаше нужда да отиде на кино, то това определено бе тя.

В пълно неведение относно мислите на Руби, Рейна се взираше гневно в Трент. Нарочно го бе направил. Е, добре, тогава ще го постави на място.

— Не спомена ли, че ще ходиш на дневно представление?

Той невъзмутимо отпи от кафето си, преди да ѝ отговори.

— Промених решението си. По-забавно е да се ходи на кино с компания. А и пуканките са по-вкусни. — Намигна ѝ, за да ѝ напомни за предишния им разговор за пуканките. Рейна беснееше наум.

Руби скочи така, сякаш бе стъпила на пружина.

— Значи всичко е решено. Аз ще...

— Не съм казала, че ще дойда.

— Но ще дойдеш, нали, миличка? — Усмивката на Руби бе тъй трогателно умолителна, че Рейна не можеше да ѝ откаже.

— Ами предполагам, че ще дойда, след като вече ми е купил билет — тихо каза тя.

— Прекрасно — плесна с ръце Руби, сякаш бе малко момиченце. — Тичай горе да се приготвиш, а аз ще измия набързо съдовете и после всички ще се срещнем отпред.

Трент бе достатъчно благоразумен да не направи някоя остроумна забележка. Той запази мълчание, докато Рейна напусна стаята. След петнайсет минути всички се събраха на входа. Руби, облечена в червено от глава до пети, бе разочарована от вида на госпожица Рамзи. Беше се надявала, че младата жена ще използва случая да се поиздокара. Вместо това, тя изглеждаше по-опърпана от

когато и да било с безформените си панталони в маскировъчен цвят и широката до коленете риза. Това момиче нямаше ли нещо подходящо за този сезон, нещо по-леко, по-лятно?

Въпреки че косата ѝ бе сресана, тя скриваше лицето ѝ повече от всякога. Виждаха се само устните, носят и отвратителните ѝ очила. Руби бе поразена, но въздъхна и си каза, че няма да позволи пълното пренебрежение на госпожица Рамзи към модата да развали вечерта ѝ.

Тя бърбеше весело, докато Трент ги водеше към нейната кола — щяха да пътуват с нея, тъй като в неговия малък спортен автомобил нямаше място за тримата. Той отвори предната врата и подкани Рейна да седне на мястото до шофьора. Вместо това, тя избута Руби напред и без да изчака Трент да ѝ помогне, отвори задната врата, вмъкна се вътре и затръшна вратата след себе си.

Той само се засмя, докато заобикаляше колата, за да седне отпред. Тя бе ядосана. Чудесно! Укротяването на госпожица Рамзи щеше да бъде много забавно.

Киносалонът бе препълнен и те едва успяха да намерят три места едно до друго. Рейна седна първа, като знаеше, че Трент ще отстъпи на леля си да мине преди него.

Тайният ѝ план успя, но само временно. Трент бе много изобретателен. Остави ги сами по време на кинопрегледа и отиде да купи нещо за пиене. Когато се върна с пълни ръце, помоли Руби да сменят местата си, така че и тримата да могат да си взимат от огромния пакет с пуканки, който бе донесъл. Руби се съгласи, без да спори, и Рейна се оказа седнала до него въпреки старателното си маневриране.

Той им раздаде поръчаните напитки, връчи на Руби пакет шоколадови бонбони и ѝ предложи да си взема и от пуканките.

— Не, благодаря, скъпи. Получавам газове. — Рейна едва не се засмя, но бързо се стегна, когато усети твърдото коляно на Трент до своето. Той разтвори мускулестите си бедра и напъха между тях пакета с пуканките.

Наведе се към нея и почти докосвайки ухото ѝ с устни, прошепна:

— Можеш да си вземаш, когато пожелаеш.

Тя само изсумтя презрително, без да отклони поглед от екрана. Бе достатъчно изпитание да усеща коляното му до крака си и лакътя

му на облегалката до ръката си. За нищо на света обаче нямаше намерение да бърка между краката му за пуканки!

Тя не полагаше никакви усилия да прикрие огорчението си, но той оставаше невъзмутим. Всеки път, когато отдръпнеше коляното си, неговото я следваше. Буквално бе заклешил ръката ѝ между своята и седалката. Ако се опиташе да я освободи, щеше да привлече вниманието на околните, затова тя остана неподвижна. Не искаше той да узнае, че усеща стоманената твърдост на мускулите му и топлината, която сгрива ръката ѝ и стига чак до гърдите ѝ.

— Клинт не изглежда ли болнав през оцветените стъкла на очилата ти? — дрезгаво прошепна той и я накара да настръхне.

— Не.

— Защо не ги свалиш?

— Без тях не мога да виждам.

— Сигурна ли си? Стъклата не изглеждат чак толкова дебели.

— Сигурна съм. — Всъщност те бяха от обикновено оцветено стъкло, но дори и без грим очите ѝ бяха необичайно привлекателни.

— Въобще не си взимаш от пуканките.

— Не ми се ядат пуканки, благодаря.

Той се наклони към нея:

— Взел съм дори салфетки в случай че все пак решиш, че не искаш да оближа пръстите ти.

— Млъкни!

— Шшт! Шшт! Шшт! — дочу се от няколко посоки едновременно. Руби се наведе напред и ги изгледа укорително.

— Дръжте се прилично! — смъмри ги тя, преди отново да се облегне назад и да се съсредоточи върху филма.

— Видя ли сега какво направи? Докара ни сума неприятности — промърмори Трент няколко минути по-късно, когато всички се бяха успокоили.

— Аз ли? Ти си този, който настояваше да дойда да гледам проклетия филм — ядосано прошепна в отговор тя. — Което ми напомня, че съм бясна, задето ме манипулира по този начин пред Руби. Но така или иначе го направи и аз съм тук. Постигна своето. Най-малкото, което би могъл да сториш, е да замълчиш и да ме оставиш да гледам филма.

— Искаш да гледаш филма?

— Нали това е целта на идването ни?

— Киносалоните не са само за това, както знаеш.

— А за какво друго?

— Тайни срещи. Палуване в тъмното. Бихме могли да идем на последния ред на балкона и да се прегръщаме.

Това предложение я накара да се обърне рязко и да го погледне. Едната половина на лицето му бе тъмна и неразгадаема, другата бе осветена от светлината, идваща от екрана. Очите му бяха приковани в нея и завладяващи, а усмивката му бе чувствена и подканваща. Едната от тъмните му вежди бе повдигната и намекваше, че това би могло да е покана, която завършва с: „Какво ще кажеш?“ Беше красив. Опасно красив. И го знаеше. Тогава Рейна реши, че не го харесва особено. Всъщност даже силно го мразеше.

Измъкна ръката си изпод неговата и отново се обърна към екрана. Сви се на стола си така, че коляното му да не я докосва.

Той очевидно схвана посланието ѝ. Загледа се във филма намусено, като мълчаливо дъвчеше пуканките си. Когато прожекцията свърши, учтиво изведе дамите от киното през тълпата от хора, докато стигнаха до колата. Руби оживено бърбеше за сюжета на филма, за наситеното с напрежение действие, като се спря на всяка подробност от горещите любовни сцени и безброй пъти повтори колко сексапилен е Клинт Ийстууд.

Рейна седеше мълчаливо на задната седалка и броеше минутите до края на вечерта. Веднага щом се прибраха, тя каза:

— Благодаря за поканата за кино, господин Гамблин. Лека нощ, Руби.

— Мислех, че всички ще пийнем по чаша чай заедно — разочаровано се обади Руби. Тя все още не бе свършила с коментарите за филма.

— Не тази вечер. Много съм уморена. Ще се видим утре.

Като завършек на един и без това изнурителен ден, посещението на киното я бе изтощило до краен предел — физически и емоционално. Освен това съм адски ядосана, добави тя, като затваряше вратата на апартамента си.

Почукването на вратата прекъсна горчивите ѝ размишления. Както и предполагаше, беше Трент. И както обикновено, нахално се бе облегал на рамката.

— Да не би да е заради нещо, което съм казал?

Тя скръсти ръце пред гърдите си.

— Не. Заради самия вас е, господин Гамблин.

— И какъв съм аз, моля?

— Високомерен, разглезен, самовлюбен развратник. Егоцентричен грубиян, който си мисли, че е нещо повече от жените.

Той подсвирна.

— Познавам мъжете като вас и ви презирам. Мислите си, че всяка жена е създадена само за да ви служи като играчка, че можете да я използвате и да се разпореждате с нея, както ви скимне.

Сега вече бе привлякла вниманието му. Той се изправи и самодоволната усмивчица изчезна от устните му.

— Хей, чакай малко.

— Не, ти почакай малко. Още не съм свършила. Ти си от този тип мъже, които поглеждат една жена и автоматично дават оценка на външния ѝ вид по скалата от едно до десет. Не отричай. Знам, че е вярно. Ти не виждаш самата жена. Виждаш само външната обвивка. И това е всичко, което има значение за теб. Не те интересува характерът или интелигентността ѝ, още по-малко — чувствата ѝ.

— Аз...

— Погледни ме, а после виж и себе си — продължи тя, като жестикулираше оживено. — Като знам от кой тип мъже си, нима е възможно да си въобразявам, че се интересуваш от романтична връзка е мен? Нищо подобно. Не съм толкова глупава. Нито пък съм достатъчно наивна да си мисля, че ако ме бе срещнал на улицата, щеше да си кой знае колко впечатлен. Обръщаш ми внимание само защото съм единствената жена наоколо. Ако пък по някаква странна причина наистина се интересуваш от мен, то трябва да знаеш, че не давам пет пари за теб. И считам за обидно предположението ти, че би трябвало да съм впечатлена от теб. Писна ми от хлапашките ти намеци и досадни предложения. Считам ги за проява на ужасно лош вкус. Не съм създадена за твое забавление и презирам подобни мисли от твоя страна. Ако си въобразяваш, че съм поразена от чара ти, красотата ти или от изтърканите ти забележки, коригирай мнението си. — Тя сложи ръце на кръста си и продължи, изгаряйки го с поглед: — За какъв се мислиш, че да си играеш по този начин с едно човешко същество? Гледаш на мен само като на средство за уплътняване на времето,

докато си тук. Е, забрави за това. Прекалено много харесвам Руби и не искам да наранявам чувствата ѝ, иначе въобще не бих ти проговорила, докато си тук. Накратко казано, господин Гамблин, смятам те за първокласен негодник.

Затръшна вратата в лицето му, без да му даде време да каже и думичка. За пръв път през последните няколко месеца се чувстваше така добре. Господи, колко хубаво беше да го прати по дяволите! Най-после бе изразила гласно чувствата си по повод отношението на повечето мъже към жените. Те се бяха натрупвали у нея с години.

Рейна разделяше мъжете на три категории. В първата бяха онези, които бяха толкова впечатлени от красотата и успеха ѝ, че я смятаха за недостижима. Дори и ако се покажеше благосклонна към тях, те се държаха настрана, тъй като не можеха или не искаха да се мерят с нея.

Във втората категория бяха онези, които се осмеляваха да я поканят на среща, но се отнасяха с нея така, сякаш бе от крехък порцелан, произведение на изкуството, което може да се счупи, ако не внимават. Как би могла да гради някакви взаимоотношения с мъж, който я смята за толкова съвършена, че не смее да я докосне?

Мъжете от третата категория бяха най-многобройни и най-неприятни. Те я използваша за украшение. Тъй като фотографите винаги дебнеха Рейна за някоя изненадваща снимка — по улиците на Ню Йорк, на излизане от ресторант, на някое парти, в парка, докато яде фунийка сладолед, — придружителят ѝ също се възползваше от безплатната реклама.

Бяха я ухажвали много политици, рок-звезди и бизнесмени и всеки от тях се бе стремил към широко разгласена романтична връзка с Рейна.

Този тип мъже бяха най-изобретателни и най-жестоки. Те виждаха единствено лицето и тялото ѝ и въобще не се интересуваха от чувствата на жената зад бляскавата външност. Само я използваша, използваша я с безмилостен егоизъм.

Също толкова егоистично, макар и по различен начин, Трент Гамблин използваше „Ейна“ Рамзи. Тя бе съвсем обикновена жена. Доста невзрачна. Беше сама. Той несъмнено бе решил да поразвлече горката стара мома, да съживи малко безцветното ѝ съществуване, да я накара да преживее нещо, за което после да пише в дневника си, да ѝ

даде нещо, за което да си спомня с копнеж през всички онези самотни години, които я очакват.

В същото време и той щеше да се позабавлява. За него щеше да е ново преживяване да ухажва жена, толкова различна от онези, с които обикновено излизаше. Щеше да има какво да разказва на момчетата в съблекалнята, когато се върнеше при тях: „Хей, братлета, няма да повярвате колко жадна за малко любов беше тя.“

Какви безсъвестни егоисти са мъжете!

Рейна знаеше от опит, че за хората, които се възползват от другите, няма никакви граници.

Тази вечер бе защитила второто си аз — госпожица Рамзи — и бе отмъстила за всички жени. Това бе победа над всеки мъж, който някога е използвал жена, било тя красива или не, просто за свое собствено забавление.

Когато най-после заспа, тя се чувстваше пречистена. Защо не се бе опитвала и по-рано да се противопостави по този начин на хората, които я използваха? Защо едва сега, след толкова години на страдания и разочарования, разбираше, че светът няма да се свърши, ако защити собствената си позиция?

На следващата сутрин, когато излизаше от банята, все още сънена, забеляза бележката, пъхната под вратата ѝ. Ръцете ѝ, в този момент протегнати над главата ѝ, замръзнаха за момент във въздуха. Тя бавно ги свали и потисна следващата прозявка, докато се взираше в сгънатия лист хартия на пода. За момент си помисли, че е най-добре да не му обръща внимание. Но любопитството ѝ надделя. Приблужи се до листчето и го вдигна.

Ти си абсолютно права. Държах се като първокласен негодник. Извинявай. Можем или да подпишем взаимноизгодно примирие и да изпушим лулата на мира, или да излезем да потичаме заедно. Аз предпочитам второто. Ако се присъединиш към мен, ще приема това като знак за прошка. Моля те.

Нямаше подпис, но пък колко хора бе нарекла „негодник“ в последно време? А и този едър мъжки почерк би могъл да бъде само

на един човек.

Въпреки яда си от предната вечер, тя се усмихна. Сгъна отново бележката и отиде до прозореца. Загледа се навън, но всъщност не виждаше нито искрящата от роса трева, нито хоризонта, който леко трептеше, обещавайки още един топъл и задушен ден.

Трент се бе показал достатъчно вежлив да ѝ предложи извиненията си. Тя не можеше да не ги приеме, без да прояви ненужна грубост.

Беше много рано. Слънцето тъкмо изгряваше и въздухът бе невероятно свеж. Тичането по брега щеше да ѝ се отрази добре. Физическото натоварване щеше да напрегне тялото и ума ѝ, така че когато по-късно през деня се заемеше с работа, щеше да твори с нови сили.

Изтича към гардероба и извади спортния си екип, преди да се е разколебала. Облече се, набързо завърза обувките си, сложи си очилата и изтича към вратата на апартамента си, преди съседът ѝ да се е отказал и да тръгне без нея.

Чакаше я кротко в коридора и съзерцаваше износените си маратонки. Бавно вдигна очи към нея.

— Здравей! — каза ѝ предпазливо.

— Добро утро.

Той реши, че облеклото ѝ е добър знак. Носеше сив анцуг — провиснал и съвсем не по мярка, както и останалите ѝ дрехи, маратонки и бейзболна шапка. Трент се опита да си представи сценарий, при който сваля очилата ѝ, а тя разтърсва коси и се превръща в поразителна красавица, както обикновено ставаше с невзрачните библиотекарки във второкласните филми. Искрено се съмняваше обаче, че такава метаморфоза е възможна в този случай.

— Готова ли си за бягане? — попита той.

— Да, утрото е много подходящо. Не е много влажно.

— В сравнение с какво? — попита той и избърса челото си, което вече бе мокро от пот.

— В сравнение с джунглите на Бразилия.

Той се засмя и посочи с глава стълбите.

— След теб, моля. И те предупреждавам съвсем честно: това е последната отстъпка, която ти правя днес.

Решиха, че е по-добре да отидат до брега с кола. Трент се намръщи на пухтенето и пърпоренето, което малката ѝ, взета на старо лека кола издаваше при потегляне, но се съгласи да ползват нея, тъй като солената мъгла край брега едва ли би могла да влоши особено външния ѝ вид.

Преди да тръгнат да бягат, направиха няколко упражнения за разтягане на мускулите. Бе удивен от гъвкавостта и грацията на тялото ѝ, докато тя методично разгръвяше. Можеше да се наведе и да докосне земята с длани, без да пъшка и стене. Щеше му се да не е така скрита в дрехите си. Сивият ѝ анцуг бе наистина отвратителен, но без значение как точно изглеждаше тялото ѝ, то бе много гъвкаво.

— Е, приятели ли сме? — запита той, докато правеше няколко дълбоки прикляквания.

Рейна се помъчи да отклони поглед от мускулестите му бедра.

— А ти искаш ли да бъдем приятели?

Той разкрачи широко крака, опрял ръце на земята, и започна да се накланя наляво и надясно.

— Да, искам.

Когато се изправи, лицето му бе зачервено. Не бе сигурна дали е заради упражненията, или пък е притеснен.

— Ами тогава значи сме приятели — усмихна се тя.

Той кимна, но продължи да хапе притеснено устните си. После смръщи вежди.

— Може би първо трябва да ти кажа нещо.

— Какво?

— Никога досега не съм имал жена за приятел.

Погледнаха се и не откъснаха очи един от друг за няколко мига. По това време на деня брегът бе пуст. Все още бе рано за младите майки да изведат децата си на разходка. Нямаше ги групичките тийнейджъри с музиката, гърмяща от касетофоните им, да си разменят лосиони против изгаряне. Рано бе и за семействата, дошли на почивка, с техните кошници за пикник и оживени спорове за това какво да правят през деня.

Трент и Рейна бяха сами. Бяха обгърнати от тишина, нарушавана само от крясъците на чайките, които се спускаха над водата да уловят нещо за закуска, и от вълните, които неспирно се разбиваха на брега и образуваха дантели от пяна.

— Никога ли? — тихо попита Рейна.

Той присви очи, загледан в новороденото слънце, докато обмисляше въпроса ѝ и се ровеше в паметта си.

— Не. Никога. Дори когато дружах с Ронда Сю Никерсън, малкото момиченце, което живееше до нас, винаги исках да си играем на „семейство“, така че аз да съм „таткото“ и да мога да я целуна, когато тръгвам за „работа“.

— На колко години сте били тогава?

— На шест или на седем, предполагам. Когато станахме на осем, вече предпочитам да играем на „чичо доктор“.

— Дори и тогава си манипулирал жените.

Той изглеждаше засегнат, но кимна в знак на съгласие.

— Предполагам, че си права. Никога не съм гледал на една жена по друг начин, освен в сексуален аспект.

— Е, тогава приятелството ни ще бъде ново преживяване за теб.

— Точно така. — Вдигна ръце на тила си и започна да се извива в кръста. След миг спря и озадачено се загледа в нея. — Как... ами как... се прави това?

— Как се прави кое?

— Ами това — да си приятел с една жена?

Тя се засмя.

— По същия начин, както и с мъж.

— Наистина ли?

— Ами да.

— Ще те надбягам до кея!

Той се затича без предупреждение. Изненадана, тя остана на място за секунда и после се втурна след него.

— Спечелих! — обяви той, когато стигна до кея. Едва се бе задъхал.

— Ти ме изигра!

— Винаги правя така с приятелите си.

— Типично за теб — да се възползваш от новосъздаденото ни приятелство. — Тя отметна назад глава и се засмя. Той забеляза, че горните ѝ предни зъби са леко изкривени. Този дребен недостатък му се стори очарователен.

— Знаеш ли какво, Ейна?

— Какво? — Изхлузи едната от маратонките си и изтърси пясъка от нея.

— Харесваш ми.

Тя рязко вдигна глава, а босият ѝ крак все още висеше няколко сантиметра над пясъка.

— Това май те изненадва.

Той се засмя.

— Ами май да.

— Така е, защото въпреки че съм жена, виждаш отвъд външния ми вид.

— Срамота е, че хората обръщат такова внимание на външния вид, нали?

Тя се наведе, за да обуе маратонката си.

— Да, така е — съгласи се тихо. Той вероятно си мислеше, че Ейна Рамзи не е била щастлива, защото не е красива. И Трент като мнозина други не знаеше, че красотата също може да направи хората нещастни.

— Да не би нарочно да се остави да те победя? — подозрително запита той.

— Разбира се.

— Това също е дискриминация на полова основа, да знаеш.

— Приятелството ни е толкова крехко все още, че не исках с нищо да нарушавам равновесието. — Тя наклони глава настрани и се усмихна. За всяка друга жена, освен Ейна Рамзи, Трент би казал, че флиртува.

— Готова ли си да потренираме малко за издръжливост?

— Дадено!

Той тръгна и наложи ритъма на бягането. Не след дълго Рейна забеляза, че съвсем не е във форма. Задъхана, тя му махна с ръка да продължи:

— Давай напред, тичай. Аз ще те почакам тук. — И след това се стовари на твърдия пясък.

Измина почти половин час, преди Трент да се върне. Не спря веднага, а лекичко продължи да бяга във все по-малки кръгове около нея, докато накрая и той се отпусна върху пясъка.

— Ако имах една лилия, която да сложа в ръцете ти, щеше съвсем да заприличаш на труп от някое анимационно филмче —

подразни я той. Тя лежеше по гръб, с кръстосани крака и с ръце, заключени върху корема.

— Тихо. Тъкмо си подремвам.

— Добра идея. — Той също се изтегна до нея. — Пясъкът е все още хладен.

— Чудесен е, нали?

— Аха.

Изучаваше профила ѝ. Обърна се настрана и подпря глава с ръка.

— Мисля, че в теб има нещо, което не се вижда с просто око.

Удивена от думите му, тя извърна глава:

— Какво?

— Мисля, че в миналото ти се крие някаква дълбока тайна.

— Не говори щуротии. — Тя отново извърна лице към небето.

— Някаква тъга.

— Нищо по-различно от това, което повечето хора изпитват.

— Какво правиш, усамотена, в къщата на леля ми, Ейна?

— А ти какво правиш тук?

— Знаеш какво — лекувам рамото си. В Хюстън живеех прекалено натоварено, не си почивах достатъчно.

— Защо просто не промени начина си на живот там?

— Нямам никаква воля.

Младата жена тихичко се засмя на признанието му.

— Когато Руби ми каза, че ще останеш за известно време, си помислих, че вероятно се криеш от алчната си бивша жена и адвокатата ѝ.

Трент забеляза лекото повдигане на гърдите ѝ, докато се смееше. „Роденият женкар си остава женкар“, горчиво си помисли той. Но нали в края на краищата беше мъж!

— Никога не съм се женил.

— Така ли? — попита го тя, като отново се обърна към него.

— Не. А ти?

— Бях омъжена. Преди години. Тогава бях много млада.

Това го изненада. И то доста. Сега вече бе убеден, че тази жена крие нещо.

— Хъм.

Тя се претърколи настрана и се обърна с лице към него.

— „Хъм“? Звучи доста многозначително. Но можеш да забравиш това, което си мислиш.

— А какво си мисля?

— Че страдам от разбито сърце и наранена душа, тъй като злият ми съпруг ме е тормозел.

— Нали така става обикновено?

— Не и в моя случай. Нашият брак бе разтрогнат по взаимно съгласие. Просто решихме, че така е най-добре и за двамата ни.

— В такъв случай все още очаквам отговор на въпроса си, въпреки че те поздравявам за усилията, които положи, за да ме отклониш от него. От какво се криеш?

— Не се крия! — Яростният ѝ протест говореше колко точно бе налучкал проблема.

— Стига, Ейна. Една интелигентна, привлекателна и талантива жена като теб не би живяла в пансиона на възрастна дама като леля ми, ако не е принудена да го стори.

— Не съм принудена. Тук съм по свое собствено желание. А и ти не ме смяташе за привлекателна до тази сутрин, когато реши да ми бъдеш приятел, вместо да се държиш като развратен досадник.

— Винаги съм те намирал привлекателна. — Докато изговаряше гласно думите, осъзна, че това е самата истина. В съвсем буквален смисъл бе привлечен от Ейна Рамзи още от първия миг, в който я видя. — Е, добре, признавам, че по отношение на дрехите ти има още много да се желае — добави той в отговор на изумлението, изписано на лицето ѝ, — и ти не си... не си...

— Красива — подсказа му тя, като се наслаждаваше на затруднението му.

— Не в класическия смисъл, не. Но ми харесва да съм около теб. И недей отново да започваш с теориите си за това, че съм женкар. Complimentът ми е напълно платоничен. Харесва ми да съм с теб. Когато съм в компанията ти, се чувствам спокоен и се отпускам така, както с никоя друга жена сред познатите ми, тъй като не се налага да се правя на мъжага. Знаеш ли колко е трудно да поддържаш този образ?

— Мога да си представя — разсеяно отвърна тя.

Кой, ако не тя, можеше да разбере колко е трудно да поддържаш определен образ, но сега не ѝ бе до това защото изведнъж осъзна, че лежат един до друг на самотния бряг, почти като любовници. Тялото ѝ

бе отпуснато и топло. А тъкмо преди той да се заоплаква от образа си на мъжага, тя си мислеше колко красиво е мускулестото му тяло.

Харесваше ѝ острата миризма на изпотеното му тяло, примесена със соления въздух, харесваше разбърканата му от вятъра коса, харесваха ѝ полепналите по мократа му кожа песъчинки. Устата ѝ пресъхна, докато обхождаше с очи гърдите му, покрити с гъсти тъмни косъмчета.

— Това си е цяло мъчение — продължи той, без да забелязва сладостните тръпки, които тялото му предизвикваше в напрегнатите зърна на гърдите ѝ. — Тъй като съм необвързан, професионален спортист с репутация на купонджия, всяка жена около мен очаква да играя ролята си. Хубаво е да има някой като теб, с когото просто да си поговоря. — Прокара ръка по лицето си. — Господи, ти ме нарече негодник. Сега май говоря като такъв. Това е, защото не мога да си спомня някога да съм лежал на пясъка до жена и да не съм се любил с нея.

Забранената, немислима представа за това ги завладя, докато лежаха, вперили погледи един в друг. Въпреки че телата им не участваха, мислено се отдаваха на еротични фантазии.

Тя си мислеше какво би било да го докосне, да сложи ръце на гърдите му и да прокара пръсти през меките косъмчета там.

Той си мислеше как би пъхнал ръце под горнището на сивия ѝ анцуг, за да изследва формата на гърдите ѝ.

Тя си мислеше колко са къси гащетата му и какво има под тях.

Той си представяше как я целува, как я докосва с език и вкухва от устните ѝ.

Тя си представяше как я обръща по гръб, покрива я със силното си тяло и преплита крака с нейните.

Той си представяше как я обръща по гръб, покрива стройното ѝ крехко тяло и преплита крака с нейните.

Изведнъж фантазиите им предизвикаха такава физическа реакция, че и двамата не можеха да издържат и миг по-дълго.

Той реагира пръв, като скочи на крака и ѝ подаде ръка да се изправи. Тя погледна ръката му и за момент се поколеба дали да я приеме.

Дългите му силни пръсти, свикнали да държат футболната топка, обхванаха дланта ѝ и я задържаха, докато вървяха обратно към колата.

Трент поддържаше оживен разговор с шеговит тон, тъй като се чувстваше гузен, задето бе сексуално привлечен от нея.

Рейна се нахока наум, отърсвайки се насила от сексуалната възбуда, която я бе обзела. Тя и Трент бяха приятели, другари, съмишленици. Нали това бе искала, за това бе настоявала? Рейна не се обвързваше с мъже. Точно така. А колкото до госпожица Рамзи, такива романтични преживявания ѝ бяха абсолютно чужди.

Сега Трент говореше за вътрешната красота на жената, но след седмица-две, когато мъжественото му тяло започнеше да взема превес над разума му, не би избрал госпожица Рамзи, за да задоволи сексуалния си апетит.

— Какво ще правиш днес? — попита той, когато пристигнаха в къщата и влязоха в прохладното преддверие.

— Работа, работа, работа. — Размаха показалеца си под носа му. — И да не си посмял да ме разсейваш днес.

— Ама и ти си една приятелка! Мислех си, че бихме могли...

— Трент — строго каза тя.

— Добре, добре, изчезвам — навири нос той и тръгна към стълбите.

— Здравейте, милички! — показа се от трапезарията Руби, щом ги чу. Върху джинсите си бе сложила престилка с маргаритки. — Госпожице Рамзи, търсят ви по телефона. Чух ви да влизате и казах на господина да почака. Трент, приготвила съм ти плодовия сок в кухнята.

Рейна изтича по стълбите и вдигна телефона в апартамента си.

— Ало — задъхано се обади тя.

— Рейна, здравей. Мори се обажда.

— Здравей! — Зарадва се да го чуе. — Как си? Как е кръвното ти налягане?

— Ти можеш да го смъкнеш. Като се върнеш отново на работа.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Не мога, Мори. Не сега.

— Тогава кога?

— Не знам. Може би никога.

— Ех, Рейна, Рейна! — тежко въздъхна той. — Нали вече доказва, че си права?

— Говориш така, сякаш става дума за някакво детинско цупене. Уверявам те, че напуснах по много сериозни причини.

— Не съм казал, че нямаше причини. Да живее човек с майка ти е цяло наказание. — Рейна знаеше, че чувствата между майка ѝ и Мори винаги са били напълно споделени. Сюзън от самото начало презираше агента ѝ, но се примиряваше с него и го търпеше заради кариерата на дъщеря си. — Какво всъщност направи тя, че те накара да се махнеш? Сигурно е било нещо много сериозно.

Мори не би могъл да знае колко мъка и срам ѝ навява този спомен.

— От тебе искам само да бъдеш мила с него, Рейна. Толкова си странна — отчаяно бе казала Сюзън Рамзи. — Всяко друго момиче би било на седмото небе от щастие, че господин Александър ѝ е обърнал внимание.

— Тогава нека някое друго момиче се омъжи за него.

— Кой ти говори за женитба?

— Познавам те, мамо. Нямаше да ми натрапваш господин Александър, ако не си решила да ме омъжваш за него. И това няма нищо общо с морала. Просто си прекалено добра в сделките, за да се задоволиш с по-малко.

— Нима бракът ти със собственика на една от най-големите в света козметични компании би бил нещо лошо? — саркастично попита Сюзън. — Помисли си само какво бъдеще би ти осигурил подобен съюз.

— А също и на теб, мамо.

— Няма да търпя подобни намеци от твоя страна! Достатъчно. Господин Александър се обади, че ще изпрати колата си да те вземе в осем часа. Подари ти тази прекрасна диамантена огърлица и иска да бъдеш с нея довечера. Моля те, върви да се облечеш.

Огърлицата бе обидата, която преля чашата на търпението ѝ.

— Аз не съм проститутка — заяви Рейна със спокоен студен глас. — Господин Александър може да си задържи огърлицата, а аз ще запазя достойнството си.

Вместо да се облече и да излезе с мъж, достатъчно възрастен да ѝ бъде дядо, тя събра в една чанта малко лични вещи и напусна апартамента в Манхатън, без да каже и дума повече.

По време на дългото пътуване на юг с автобуса се опита да си припомни безбройните машинации на майка си, но това бе непосилна задача. Доколкото си спомняше, Сюзън Рамзи винаги бе подтиквавала дъщеря си и бе направлявала живота ѝ, без да се вслушва в мнението ѝ. Рейна бе мразила конкурсите за красота за деца, уроците за манекени, снимките при различни фотографии и безбройните интервюта, които винаги я караха да се срамува и заради двете.

Сюзън бе неуморима в усилията си да направи от Рейна идеалното малко момиченце, после идеалната млада девойка, после идеалната жена жената, която самата Сюзън винаги е мечтала да бъде. Психолозите биха имали доста работа, докато анализират взаимоотношенията им. Това бе класически случай на родител, който изживява собствените си мечти, като използва детето си.

Рейна бе невинна жертва на амбициите на Сюзън. Баща ѝ загинал при нещастен случай, когато тя е била още бебе. Не бе имала на кого друг да се опре в семейството си и безропотно бе следвала плановете на Сюзън. Бунтарските ѝ изблици бяха редки и епизодични. Патрик — младежът, когото бе придумала да се ожени за нея — бе един от тях. Този случай на противопоставяне бе породил толкова болка и страдание, че не бе посмяла да рискува отново.

Сюзън ѝ бе показала колко безскрупулна може да бъде и Рейна се бе примирила да я следва в живота. Докато се стигна до господин Александър. Дали майка ѝ наистина щеше да я принуди да сключи брак по сметка? Това бе накарало Рейна да вземе живота си в свои ръце. Най-после бе разбрала, че Сюзън никога няма да се предаде. Ако искаше да промени живота си, трябваше да го стори сама. Напускането

на майка ѝ и на кариерата ѝ в Ню Йорк бе най-доброто решение на проблемите ѝ.

— Не беше само заради майка ми. А заради самата мен — обясни на агента си. — Съжалявам, че това обърка и твоите планове, Мори. Моля те да ме разбереш. Трябваше да се махна. Сега се чувствам прекрасно. Тази сутрин тичах по плажа. Само да ме беше видял — с анцуг и бейзболна шапка. Изглеждах ужасно, но се чувствам толкова добре. Спокойна съм. Свободна. За пръв път в живота си правя това, което искам.

— Но защо трябва да зарязваш всичко, скъпа? Не можеш ли просто да кажеш на Сюзън да те остави на мира?

— Наистина ли мислиш, че би ме послушала?

Той не отговори на този въпрос, а ѝ зададе друг:

— Видя ли рекламата на бельото?

— Да, съвсем случайно. Беше ужасен шок за мен.

— Ръководителите на компанията-производител също са шокирани. Не могат да повярват, че рекламният им отдел толкова е забавил промоцията. Те са във възторг, Рейна. Продажбите им са се вдигнали до небесата само за една седмица след излизане на рекламата. Снимката ти вече е върху всички рекламни табла из страната. Искат да направят и серия телевизионни реклами с теб.

— Искат да използват мен?

— Разбира се, че искат теб. За да могат да свържат телевизионната реклама с тази в списанията и по рекламните табла. Напълно съм съгласен с тях, че ти можеш да направиш за обикновеното памучно бельо това, което направи Брук Шийлдс за сините джинси.

— Радвам се, че рекламата е толкова успешна, Мори, но не искам да се връщам обратно към тази работа.

— Дори и за двеста и петдесет хиляди долара и двегодишен договор?

— Сигурно се шегуваш. — Краката ѝ се подкосиха и тя седна на пода.

— Разбирам, че най-сетне съм привлякъл вниманието ти. Не казах, че ще приемем тези двеста и петдесет хиляди. Ще предложиш триста и петдесет и мисля, че в крайна сметка ще получим триста хиляди. Как ти звучи това?

— Абсурдно.

Той се засмя.

— Не е чак толкова абсурдно. Малко пари ще ми дойдат добре.

Тя присви разтревожено устни.

— Пак ли си залагал? Много ли загуби?

— Остави на мира пороците ми. Звучиш като бившата ми жена. Кога ще се качиш на самолета и ще се върнеш в Ню Йорк?

Тя мерна за миг образа си във високото огледало в ъгъла. Жената, седнала по турски на пода в спретнатия скромен апартамент, въобще не приличаше на модела от рекламата в списанието. В сравнение с нея бе направо закръглена. Тъмната ѝ махагонова коса не бе подстригвана от месеци. Ръцете ѝ изглеждаха ужасно, с къси нокти и изцапани с боя пръсти. Поизкривените ѝ предни зъби бяха далеч от идеалната усмивка.

— Няма да се върна, Мори — отвърна тихо, като се надяваше той да приеме удара леко. — Не съм във форма. Няма да ме искат такава. Качила съм девет килограма, откакто те видях за последен път. Не мога да рекламирам бельо дори и да исках.

— Тогава ще те изпратим на „почивка“ за няколко седмици. Къде предпочиташ — Зелената къща или Златната врата? По-близо си до Зелената къща. Искаш ли да ти направя резервация?

— Мори, изобщо не ме слушаш. Няма да се върна. Не искам.

Последвалата тишина бе тягостна и продължителна.

— Поне ще си помислиш ли за това? — каза ѝ най-последно. — Предлагат ни страхотен договор, който не е за изпускане. Ако искаш, ще започнем по-бавно. Няма да поемаш нищо друго освен този ангажимент. Триста хиляди долара са страшно много пари, Рейна.

— Знам — със съжаление каза тя. Не искаше Мори да страда финансово заради решението ѝ. — Недей да мислиш, че не съм поласкана или не съм благодарна. Напротив. Но тук имам свой живот. И той ми харесва.

Погледна към вратата и изведнъж се сети за мъжа в отсрещния апартамент. Разстрои се, че си мисли за него в такъв момент. Той със сигурност нямаше нищо общо с решението ѝ да остане в Галвстоун.

— Е, те бързат, но аз ги задържам. Обясних им, че си във ваканция, както казвам и на другите ни клиенти. Ще те оставя да размислиш няколко дни и ще ти се обадя в петък.

— Добре — мрачно поклати глава Рейна. Отговорът ѝ щеше да е същият след няколко дни, както и след няколко седмици, но вероятно бе по-добре да не му отказва направо. Забележките му за парите я накараха да се почувства неловко. Мори постоянно залагаше на някое спортно състезание. — Какво всъщност става с теб?

— Добре съм. Не се тревожи за мен.

— Добре ли върви работата?

— Шегуваш ли се? След като Рейна е мой клиент, всички искат аз да ги представявам.

Тя се успокои. Агенцията на Мори се занимаваше с модели за каталози, когато Рейна и Сюзън се появиха там. Щом кариерата на Рейна потръгна, Мори се премести в центъра на града. Той се прочу и скоро имаше повече клиенти, отколкото можеше да поеме, поради което нае няколко помощника. Рейна винаги изпитваше задоволство от факта, че нейният успех е допринесъл за това.

— Ами дочуване тогава. Грижи се за себе си. Внимавай с кръвното налягане. Не забравяй да си вземаш лекарството.

— Добре, добре. Дочуване. И си помисли за договора, Рейна. Сериозно си помисли.

— Ще помисля. Обещавам.

Замислено остави слушалката. Нещо не беше наред. Усещаше го. Дали Мори се грижеше добре за здравето си? Страхуваше се, че не го прави сега, когато я няма наоколо да го гълчи, че пуши прекалено много и не се храни здравословно. Надяваше се, че не е много разстроен от решението ѝ да напусне бизнеса.

Тези мисли я тревожеха и тя се зарадва, когато бяха прекъснати от почукване на вратата. Скочи да я отвори, като се укоряваше наум, задето пулсът ѝ се бе ускорил в очакване да види Трент. Почти бе стигнала до вратата, когато се сети, че не носи очилата си и припряно ги сложи, преди да отвори.

— Ще излезеш ли да поиграем навън?

Не би могъл да изглежда по-очарователно. Разрошената му коса бе все още мокра от душа. Беше облечен със спортни гащета и размъкната тениска. Беше бос и лепенката лейкопласт все още бе на малкия му пръст.

Внезапно Рейна бе обзета от същото умиление, което Руби изпитваше към него, и ѝ се прииска да го оципе по бузите. Беше

толкова сладък! И прекалено голямо изкушение. Като фунийка сладолед за човек на диета. Едно близване и диетата отиваше по дяволите.

— Не, не мога — твърдо отказа тя.

— Хайде, моля те.

Засмя се на умолителния му тон.

— Не мога. Трябва да работя. Няма ли какво да правиш?

— Бих могъл да отида до гимнастическия салон и да се позанимавам малко с тежестите. Или пък мога да направя услуга на Руби и да измета оранжерията ѝ, както ме помоли. Иска да засади малко цветя там. — Намигна ѝ. — Но това може да навреди на рамото ми.

— Е, на моето пък няма да му навреди, ако поработя, така че довиждане.

— Ама и ти се оказа един приятел! — промърмори той и ѝ обърна гръб.

Рейна се усмихваше, докато затваряше вратата. Каза си, че доброто ѝ настроение се дължи на радостта ѝ от живота. Но не бе съвсем сигурна дали Трент Гамблин няма нещо общо с това.

Всеки следващ ден от седмицата преминаваше по същия начин. Сутрин тичаха заедно. Руби ги чакаше със закуската, която Рейна хапваше набързо, преди да се качи в стаята си и да поработи на утринна светлина.

Трент като цяло се пречкаше в краката ѝ, но Рейна бе в прекалено добро настроение, за да се заяжда. Беше почти невъзможно да му се ядоса. През деня той поправяше разни неща из къщата на Руби. Вечерите обикновено прекарваха в гостната, като гледаха телевизия или играеха на карти. Една вечер тримата се поразходиха из квартала. Руби им разказваше интересни истории за почти всяко семейство наоколо. Изглежда, никой нямаше тайни от нея.

Веднъж Трент извади стария ръчен миксер за сладолед, който помнеше от детството си. Почисти го и помоли Руби да направи малко ванилов сладолед. Няколко часа по-късно тримата се наслаждаваха на домашно приготвеното лакомство под сянката на дърветата в задния двор.

Рейна сравняваше тези спокойни вечери с бурните нощи, които бе прекарвала в обикаляне на клубовете в Ню Йорк. Не би се върнала

отново там.

Трент не си спомняше някога да е бил толкова отпуснат и доволен в компанията на жена.

В четвъртък Рейна забеляза, че са ѝ свършили материалите и отиде до магазина да зареди. Когато се върна, носеше толкова голям и тежък пакет, че едва виждаше над него. Щом го остави на работната си маса, пред нея се разкри невероятна гледка.

На пода в банята ѝ лежеше мъж. Не можеше да види главата и раменете му, защото бяха напъхани под мивката ѝ. Но затова пък веднага разпозна мускулестите крака.

— Ако си крадец, смятам честно да те предупредя, че не крия скъпоценните си камъни във водопроводните тръби.

— Умница.

— Какво каза? — закачливо го попита и се облегна с рамо на вратата на банята.

— Нищо, нищо.

— Сигурна съм, че има логично обяснение, задето си се проснал на пода на банята ми с глава под мивката.

— Руби каза, че си се оплаквала от теч тук.

— Така е, но очаквах да повика водопроводчик да го оправи.

Той подаде глава само колкото да я погледне навъсено.

— Казвал ли ти е някой, че си много претенциозна? Аз ти поправам мивката, нали? — Отново пъхна главата си отдолу.

— Е, надявам се да е така. Този теч съсипа пакет памучни тампони.

— Да, намерих няколко прогизнали остатъци.

— Каква е тази миризма?

— Спомняш ли си за бутилката със спирт, която бе прибрала тук отдолу?

— Ти нали не си?

— Да, но вината не беше моя, защото капачката не беше завита добре. И от какво се оплакваш? Нали ти не си тук, долу, да вдишваш проклетото нещо!

Тъй като не можеше да я види, Рейна се позволи да се наслаждава на тялото му. Той отново носеше отрязани до коленете джинси, които, изглежда, бяха обичайното му облекло през лятото. Ризата му някога е била спортна, но райетата ѝ бяха избледнели и

изглеждаше на петна. Ръкавите отдавна бяха отрязани. Сега там висяха разни конци, които полепваха по потните му бицепси. Не беше закопчал ризата и тя се бе разтворила, разкривайки голите му гърди.

Рейна преглътна трудно. Ръцете му бяха протегнати над главата. При всяко движение мускулите на гърдния му кош изпъкваха. Стомахът му бе гладък и стегнат. Около пъпа му имаше изкусителни тъмни косъмчета.

Цели пет сантиметра по-надолу бе коланът на отрязаните му джинси. Бяха избелели и окъсани и плътно очертаваха формите на тялото му. Рейна не можеше да откъсне очи оттам. Коленете му бяха свити. В скута му лежеше гаечен ключ.

— Ейна?

Тя виновно подскочи и извърна очи към мивката.

— Да?

— Какво има?

— Нищо.

Дали бе доловил накъсаното ѝ дишане? А защо не можеше да си поеме въздух? Беше виждала полуголи мъже. Спомни си снимките за реклама на бански костюми, които направиха за списание „Базар“ в Ямайка. Добре помнеше онези дългокраки, загорели от слънцето прекрасни модели, с които се снимаше в толкова интимни пози. Но никой от тях, никое мъжко тяло досега не бе провокирало чувствеността ѝ така, както Трент Гамблин.

— Би ли ми подала гаечния ключ, моля те?

— Гаечния ключ?

— Да, и двете ми ръце са заети. Виждаш ли го къде е?

Много добре го виждаше — точно върху ципа на джинсите му.

— Ейна?

— Моля?

— Да не би спиртните изпарения да те замаяха?

— Не, аз... тъъ... ами...

Коленичи до него и протегна ръка. Цялата трепереше. Стисна юмрук. „Просто вземи проклетия ключ, подай му го и престани да се правиш на глупачка,“ смърри самата себе си. Протегна ръка напред, но миг преди да сграбчи ключа, затвори очи.

Това се оказа голяма грешка. Не бе преценила правилно разстоянието и докосна голата кожа на корема му, като пропусна

ключа. След известно опипване успя да го намери.

Трент замръзна, но тялото му потръпна. Рейна сграбчи ключа и му го подаде под мивката.

— Ето, вземи.

Бавно го взе от нея. Тя отдръпна ръката си така бързо, сякаш я измъкваше от челюстите на лъва.

— Благодаря. — Гласът му бе дрезгав.

— Няма защо. — Нейният — също.

— Ще свърша след секунда.

— Не бързай. — Тя едва успя да се изправи на крака. — Аз трябва... въъ... имам някои неща... ходих... магазина.

Побърза да избяга от банята, преди да се е изложила съвсем.

Непохватно извади покупките от пакета. Той щеше да си помисли... щеше да си помисли... само Бог знаеше какво щеше да си помисли.

Толкова е... *голям*.

Дали щеше да си помисли, че нарочно го е докоснала?

Може би е докоснала нещо друго.

Беше случайно.

Не, това не би могло да бъде нищо друго. Бе докоснала... О, боже!

Можеше да се случи на всеки.

Дори и когато го чу да влиза в стаята, остана с гръб към него.

— Всичко е готово — каза той.

— Добре. Благодаря ти.

— Ейна?

— Какво?

Усети, че той се приближава към нея. Затвори очи, мъчейки се да не усеща болезнено познатия му мирис и топлината, идваща от него. Почувства ръката му върху рамото си, колеблива в началото, а после по-уверена.

— Ейна? — прошепна ѝ тихо и дъхът му погали ухото ѝ.

Беше толкова лесно. Толкова лесно да се поддаде на настойчивата му ръка и да се облегне на него. Да положи глава на гърдите му. Да се обърне към него и да обгърне раменете му с ръце. Да срещне с устни неговите.

Толкова лесно и... толкова безразсъдно.

Веднага потисна желанието, надигащо се у нея, и се обърна към него.

— Оценявам помощта ти, Трент — рязко каза тя, — но както виждаш, ужасно съм заета.

Той се вгледа в нея, поразен от официалния тон и студеното ѝ лице. Как би могла да не?... Цялото му тяло изгаряше. А тя се преструваше, че нищо не се е случило. Какво, по дяволите, беше това? Въображението му работеше доста, но не чак толкова, дявол да го вземе!

Беше почувствал докосването на нежната ѝ ръка и почти бе експлодирал. Желал я. Страшно много. Но ако тя бе решила да се преструва, че нищо не се е случило, тогава и той щеше да постъпи така.

— Много съжалявам, че ви обезпокоих, госпожице Рамзи. Следващия път, когато прекарам целия следобед в поправяне на мивката ви, ще се постарая да съм свършил и да съм се махнал, преди да се върнете вкъщи.

Стигна до вратата с три крачки и гневно я затръшна след себе си.

Вечерята бе доста тягостна. Трент се бе страхувал от нея и за малко не каза на леля си, че ще излезе навън. Бе уморен от това самоналожено заточение. Мечтаеше си за шумните и весели гуляи в Хюстън — добра храна, много пиене и една сексапилна жена, която да го утеши.

Имаше нужда от жена в най-буквалния смисъл. Жена, която не го кара да мисли, а го глези и докосва нежно, без да отрича след това, че го е направила. Жена, която да го ласкае и да му шепне неимоверно възбуждащи неща в ухото. Не искаше интелектуална компания или — боже опази! — приятелство. Искаше секс. Просто и ясно.

Но Руби му бе казала, че ще готви любимото му ястие — пълнени свински пържоли — и би било ужасно грубо от негова страна, ако се измъкнеше от вечеря. И ето че седеше в малката трапезария, огряла от светлината на свещите, и се взираше в седналата отсреща Ейна, която бе толкова хладна и далечна, докато той гореше от възмущение.

Руби усещаше враждебността помежду им, макар да нямаше и най-бегла представа какво би могло да се е случило. Когато най-сетне приключиха с вечерята, тя бе много разтревожена и отчаяно се нуждаеше от чаша „билков“ чай. За да задържи госпожица Рамзи, помоли я да запари чая вместо нея. А за да ангажира Трент, му се оплака от термостата на климатичната инсталация и го помоли да го погледне.

После тримата се събраха отново в гостната и седнаха да погледат телевизия. Трент малко се интересуваше от филма. Непрекъснато поглеждаше към жената, която се бе свила на фотьойла и се взираше в телевизионния екран през синкавите стъкла на очилата, които той толкова мразеше. Защо, по дяволите, не носеше обикновени очила като нормалните хора? Или, още по-добре — контактни лещи?

Но пък Ейна Рамзи въобще не постъпваше като обикновените хора. Сякаш нарочно избираше дрехи, които най-малко подхождаха на високата ѝ фигура — широки панталони, свободно падащи ризи, безформени поли. Отношението ѝ към външния вид го дразнеше, понеже би могла да бъде доста привлекателна, ако поне малко се постаряеше. Защо не направеше нещо с косата си? Искаше му се да я срещне назад и поне веднъж да открие лицето си.

— Чаят ми има нужда от още малко захар — промърмори Руби, като стана от дивана и се отправи към кухнята.

Трент продължи да се взира в Рейна, без да помръдне от отсрещния фотьойл. Бе навел глава и очите му не се виждаха, но би могъл да се закълне, че тя усеща погледа му. Рейна също го поглеждаше от време на време. Беше доволен, че тя се чувства неловко. Така ѝ се падеше. Той също страдаше цял следобед, и то заради нея.

Руби се върна, ухаеща на малцово уиски. Махалото на стенния часовник се поклащаше ритмично. Смехът от телевизионната комедия нарушаваше тишината, обгърнала тримата.

Трент не забелязваше нищо. Мъчеше се да разбере с какво толкова го привлича Рейна. Жените, които познаваше, се делиха на две групи: такива, с които би желал да прави секс, и такива, с които вече го бе правил. Като тези от първата група неизменно преминаваха във втората.

Обикновено не отблъскваха ухажването му. И винаги той прекратяваше връзката. Независимо дали бе висока или дребничка, блондинка или брюнетка, богата или бедна, той зарязваше всяка жена, когато му омръзнеше. Повечето от тях така и не разбираха причината за неочакваната раздяла.

Ейна Рамзи не приличаше на никоя от жените, които някога бе срещал. Не можеше да разбере какво, за бога, го караше да я желае. Нежното ѝ докосване този следобед бе съвсем случайно. Беше сигурен в това. Но се бе случило. Е, добре, това я притесняваше. Защо се държеше толкова дръпнато? Защо просто не се оставеше на течението?

Ако някоя жена някога бе имала нужда да се повъргаля в леглото, то това определено бе Ейна Рамзи. А що се отнася до него, цялото му тяло — от главата до петите — настояваше, че прекалено дълго е бил без жена под себе си. Така както виждаше нещата, двамата бяха идеалните кандидати за часове наред палуване в спалнята.

Поне със сигурност бе научил нещо, което отдавна подозираше за себе си. Не би могъл да бъде приятел с една жена. По дяволите дружбата! Тя не беше за него. Бе се опитал, но нищо не излезе. Докато гледаше студената госпожица Рамзи тази вечер, единственото, за което можеше да мисли, бе как ли изглежда гола.

— Мислиш ли, че е добре?

— Какво? — Отърси се от мислите си при звука на гласа ѝ. Да не би търпението му да бе възнаградено в крайна сметка? Най-после бе благоволила да го погледне открито и да му проговори — нещо, което не бе правила цяла вечер.

— Мислиш ли, че Руби е добре? — повтори тя и кимна към леля му.

Трент я погледна. От колко ли време главата ѝ бе приведена върху гърдите по този начин? И защо досега не бе забелязал шумното ѝ похъркване? Защото умът му бе изцяло зает с Ейна, затова.

Той се усмихна.

— Мисля, че просто е прекалила с „чая“.

Рейна се усмихна в отговор. Усмивката ѝ бе прекрасна, въпреки леко кривите предни зъби. Той вече почти не забелязваше този недостатък.

— Дали да не я събудим? — попита тя.

— Може да се почувства засрамена.

— Прав си.

Тя стана и изключи телевизора. Без синкавото сияние на екрана в стаята бе много по-тъмно. Рейна внимателно отиде до канапето, където седеше заспалата Руби. Трент също се изправи.

— Мислиш ли, че можеш да я занесеш до стаята ѝ? — Тя леко повдигна глава, за да го погледне в очите.

— Мисля, че ще се справя.

За миг и двамата останаха неподвижни. Просто се взираха един в друг в мрака. Похъркването на Руби бе в абсолютен синхрон с тиктакането на часовника. Стаята сякаш изведнъж стана по-тясна. Бе трудно да се диша.

И двамата бяха напрегнати.

Първа се раздвижи Рейна и развали магията:

— Можеш ли да я вдигнеш?

— Разбира се.

Трент се радваше, че има за какво да изразходва енергията си. Ако продължаваше да я трупва в себе си, скоро щеше да експлодира. Наведе се и пхна едната си ръка под коленете на леля си, а другата — под гърба ѝ. Вдигна я без видимо усилие. После се намръщи.

Рейна го докосна по ръката.

— Рамото сигурно те боли?

— Нищо му няма. — Погледна към ръката ѝ и тя бързо я отдръпна.

— Съвсем забравих за рамото ти. Иначе нямаше да ти предлагам да я вдигаш.

— Защо не избързаш напред да оправиш леглото ѝ?

Рейна направи, както я помоли. Стаите на Руби заемаха задната част на къщата. Те бяха претъпкани с безброй вещи, напомнящи за преживяното от нея. До спалнята ѝ имаше малка баня. Всъщност тя живееше доста по-натясно от наемателите си. Рейна отметна плетената на една кука покривка за легло и завивките. Трент внимателно сложи леля си да легне. Тя не се събуди.

— Благодаря ти. Аз ще я съблека — предложи Рейна.

Той бе изненадан. Не би могъл да си представи никоя от жените, които познаваше, да направи подобно нещо — Засрами се от себе си. Цял следобед и цяла вечер се сърдеше на тази жена, като я обвиняваше наум, че е безчувствена и безсърдечна кокетка.

Ако той бе толкова възбуден от неволното ѝ докосване този следобед, то какво ли бе изпитала тя самата? Най-малкото — бе сподавила плътските си желания. И ето че сега предлагаше да преоблече подпийналата стара дама просто от добро сърце.

Ново чувство изпълни гърдите му. То бе толкова силно, че не можеше да го изрази с думи. Просто кимна и излезе от стаята.

Когато го последва няколко минути по-късно, Рейна бе изненадана, че я чака в коридора.

— Наред ли е всичко?

— Да. Продължава да похърква тихичко.

Докато минаваха през стаите, той гасеше лампите. Стъпките им отекнаха по стълбите. Когато всеки стигна до вратата на апартамента си, спряха и неловко се вгледаха един в друг. Огрываше ги слабата светлинка на една лампа в края на коридора.

Искаше му се да я докосне. Господи, как му се искаше! Да допре длан до бузата ѝ само за да разбере дали е толкова мека, колкото изглеждаше. Да прокара пръсти през гъстата ѝ коса и да я отметне назад, разкривайки лицето ѝ, за да не се чувства така, сякаш я гледа през някакво покривало. Да свали очилата ѝ и да надникне в очите ѝ, да види цвета им, да разгадае тайната им. Да пъхне ръцете си под твърде широките ѝ дрехи и да намери гърдите ѝ, които измъчваха въображението му. Да погали с език изкусителните ѝ предни зъби.

А тялото му издаваше, че би желал да бъде далеч по-интимен с нея, отколкото си позволяваше да си представя.

— Лека нощ, Ейна — задавено промълви той.

— Лека нощ, Трент.

Останала сама в стаята си, Рейна веднага се пъхна в леглото. Цялото ѝ тяло трепереше. Толкова много ѝ се искаше той да я докосне. „Докосни ме!“ — Почти бе извикала думите на глас.

Но Ейна Рамзи не бе красива, а Трент Гамблин бе свикнал да се люби с красиви жени.

Да се люби? Смъмри се. Нали точно тя бе искала приятелство? Нима сега, след като го имаше, желаше нещо повече?

Трябваше честно да си признае, че не знаеше. Когато бе близо до Трент, се чувстваше или много нещастна, или много щастлива. Защо? Коленете ѝ омекваха само като го видеше. Звукът на гласа му предизвикваше невероятно вълнение у нея.

А най-лошото бе, че прекарваше прекалено много време в мисли за него. Това бе и опасно, и глупаво. В някой близък ден той щеше да замине за летния си тренировъчен лагер. И тогава какво? Отново щеше да се върне към обичайния си живот на известен спортист. Щеше да я забрави.

Сякаш си нямаше достатъчно проблеми за решаване. На другия ден щеше да се обади Мори, за да му даде отговор относно договора, който им бе предложен. Искаше ли да се върне към живота си в Ню Йорк? Искаше ли отново да се превърне в предишната Рейна? Дали това не бе по-безопасно, отколкото да се влюби в Трент? Разумно ли бе да заменя един вид проблеми с друг? По колко различни начина можеше да бъде разбито едно сърце?

Независимо от крайното ѝ решение, едно нещо бе сигурно — трябваше да стои надалеч от Трент. И то още от утре.

ПЕТА ГЛАВА

На сутринта, когато Трент почука на вратата ѝ, за да излязат да тичат, тя се престори, че не го чува. Накрая той се отказа да тропи и тръгна сам, а тя въздъхна облекчено. И донякъде разочаровано. Бе свикнала да очаква с нетърпение сутрешното им бягане по брега.

Внимателно изглади полата, която вече бе довършила, окачи я на закачалка и я покри с голям найлонов плик. Спокойно можеше да заяви, че това е най-добрата ѝ работа досега и се надяваше госпожа Ръдърфорд да я хареса.

Обличането вече не ѝ отнемаше толкова време, колкото преди няколко месеца. Изми косата си и я остави да изсъхне сама. Намаза загорялото си от слънце лице с овлажняващ крем — като малка майка ѝ никога не ѝ бе разрешавала да плува в морето или да играе на брега, за да не загрубее кожата ѝ, — но не се гримира. Сложи си очилата и облече кафеникава права рокля, която дори нямаше колан. Бари щеше да бъде ужасен. Слезе долу, за да закуси набързо, преди да тръгне.

— Виждала ли си Трент тази сутрин? — попита я Руби, докато ѝ сипваше кафе. Рейна забеляза, че хазяйката ѝ се движи много внимателно и потрепва при всеки по-рязък звук. Тя тайничко се усмихна над чашката си с кафе.

— Не. Защо?

— В ужасно настроение е. Мислех, че може да ти е казал каква е причината, докато тичахте по брега.

— Не тичах тази сутрин, защото се приготвих да ходя в Хюстън. Не съм го виждала.

— Като градоносен облак е. Върна се от брега преди малко и се качи направо в стаята си, без дори да изпие плодовия си сок.

— Сигурно е станал накриво — кратко отсече Рейна, докато си мажеше филийка с масло.

Дали се сърдеше, задето не бе отишла да тича с него? Понякога се държеше като дете. Това събуждаше майчиния ѝ инстинкт и я караше да гледа благосклонно на постъпките му. Но сега бързо

потъпка това чувство и си напомни, че не бива да изпитва нищо към Трент Гамблин. Що се отнася до него, трябваше да бъде абсолютно безразлична.

— Време е да тръгвам, Руби — каза тя и набързо приключи със закуската си. — Ще се върна чак привечер.

— Успех в работата, скъпа! И моля те, карай внимателно. По пътищата е опасно.

— Ще бъда внимателна. — Целуна Руби по бузата и излезе през задната врата.

Гаражът, разположен зад къщата, бе пристроен допълнително. Рейна се зарадва, като видя, че спортната кола на Трент е паркирана зад тази на Руби, така че нямаше да се наложи да го моли да я премества. Тя окачи опакованата пола отзад и седна зад волана на малката си стара кола.

Отначало задавеното покашляне на мотора не я притесни особено. Колата ѝ винаги палеше трудно. Но след няколко неуспешни опита да я подкара започна да я проклина. В гаража бе задушно дори и по това време сутринта. Тя опита отново, като все повече се притесняваше. Нямаше точно определен час за среща, но все пак трябваше да пристигне в Хюстън същия ден.

— По дяволите! — изруга и удари с юмрук по волана. Бари ще получи удар, ако не му занесе полата навреме.

Върна се до къщата и извика от вратата:

— Руби! Има ли автобуси от Галвстоун до Хюстън? Влезе в кухнята и завари Трент да дъвчи сандвич с бекон. Руби държеше кърпа с лед на челото си и бавно отпиваше кафе. Когато я видя, тя остави компреса на масата.

— Мислех, че си тръгнала, скъпа.

Рейна упорито отбягваше да гледа към Трент, който бе облечен с панталони и спортна риза. На облегалката на стола му бе праметнато леко спортно сако.

— Колата ми не иска да запали. Ще трябва да ида до Хюстън с автобус. Къде мога да го хвана?

— Аз отивам в Хюстън. Ще те закарам — каза Трент.

— Какво мило момче! — усмихна се Руби на племенника си. — Седни и изпий още една чашка кафе, Ейна.

— Но — опита се да протестира Рейна — аз трябва да ида сама.

Не можеше да заведе Трент в магазина на Бари, който би могъл да изрече нещо, издаващо самоличността ѝ. Цяла нощ бе обмисляла идеята да се обади на Мори да приеме онзи договор. Ако се върнеше към предишната си работа, щеше да избегне болката от едно по-дълбоко обвързване с Трент. Но ако в края на краищата вземеше подобно решение, смяташе просто да изчезне. Не искаше той да узнае, че тя не е невзрачната госпожица Ейна Рамзи, за която се представяше. Ако Гамблин някога откриеше истината, щеше да бъде бесен, че го е измамила.

— Сигурно отиваме в съвсем различни части на града — добави тя обезкуражително.

— Къде трябва да отидеш?

— В търговския център.

— Чудесно — кимна той, сякаш това решаваше всичко. — Аз трябва да се видя с лекаря си заради рамото. Кабинетът му се намира там наблизо. Готова ли си? — попита я и стана от масата.

— Наистина не искам да те затруднявам — каза тя с отчаяние в гласа.

— Виж какво — тросна се Трент и рязко издърпа сакото си от облегалката на стола, — аз така или иначе трябва да отида. Би било глупаво от твоя страна да се мъкнеш с автобуса. Е, ще дойдеш ли с мен или не?

Не искаше да го прави. Но реално погледнато, нямаше голям избор. Сведе глава и промърмори:

— Да, благодаря. Ще дойда с теб.

Казаха довиждане на Руби, която повтори напътствията си да карат внимателно. Щом седна в колата на Трент, Рейна сгъна полата в скута си.

— Съжалявам — извини се той и погледна към скута ѝ. — Няма къде да я окачим.

— Няма нищо.

Това бе всичко, което си казаха през половината път до Хюстън. Най-после тя се осмели да попита:

— Как е рамото ти?

— Защо не дойде да тичаш с мен тази сутрин?

— Нямах време. Трябваше да се приготвя за пътуването до Хюстън.

— А защо просто не ми каза?

— Сигурно съм била в банята, когато си дошъл да ме извикаш. Не съм чула почукването ти.

— Аз пък не чух да тече вода в банята.

— Ти да не би да подслушваш на вратата ми?

— А ти да не би да ме лъжеш?

Последва ново неловко мълчание, нарушавано единствено от проклятията на Трент по повод мудния уличен трафик в Хюстън.

Няколко минути по-късно Рейна се почувства засрамена, че и двамата се държат толкова глупаво и се дразнят по този детински начин.

— Как е рамото ти? — попита тя отново.

— Не те разбирам, Ейна — извика той, сякаш бе сдържал гнева си в изчакване на удобния момент да избухне, така както издебваше удачна възможност да профучи с колата си покрай другите шофьори, които бяха прекалено бавни за него. — Имаше пълно право да ми бъдеш ядосана, когато ти досаждах с вниманието си. Ти ме удари през пръстите и аз си признах, че напълно го заслужавах. Мислех, че сега сме приятели, но ти никога не се отпусках. Изобщо не знам какво чувстваш. Толкова си скована и неотстъпчива. Не се изненадвам, че съпругът ти те е изоставил и нямаш никакви приятели.

Умело подкара колата по една от уличките, които водеха към търговския център.

— Можеш да ме оставиш тук — обади се Рейна с леден глас. Вече бе хванала дръжката на вратата.

Той натисна рязко спирачки и спря на ъгъла. Тя изскочи от колата с едно кратко „Благодаря“.

— Ще мина да те взема след няколко часа — предложи Трент.

— Чудесно — отвърна тя и затръшна вратата.

Бари с нищо не повиши настроението й. В магазина имаше само неколцина клиенти, обслужвани от любезните му помощнички. В момента, в който Рейна влезе, той я сграбчи за ръка и я помъкна към офиса си, разположен зад магазина. За разлика от безупречно подреденото светло помещение, където пазаруваха клиентите, и от пастелните тонове, които преобладаваха там, офисът му бе претъпкан и разхвърлян и миришеше на тютюнев дим. Той я изгледа неодобрително и скръсти ръце пред гърдите си.

— Боже мой, ако това въобще е възможно, изглеждаш дори по-зле от миналия път.

— Не започвай отново, Бари — помоли го тя и като окачи полата на госпожа Ръдърфорд на една кука, се отпусна тежко в единственото кресло в стаята. — Доста ми се насъбра тази сутрин.

— Изглеждаш направо ужасно.

— Благодаря ти. Точно такава е целта ми. Искам да остана незабелязана — нещо, което ти затрудняваш ужасно много с излагането на онази реклама за бельо в магазина си. Как можа да го направиш, Бари?

— Но тя привлича клиенти, скъпа. Много клиенти. Повярвай ми — каза и я огледа критично, — никой няма да те познае. Аз самият ще направя всичко възможно да го предотвратя. Ако клиентките ми зърнат идола си — Ейна Р., ще изпищят от ужас. Те може и да те приемат за ексцентрична художничка, за каквато те представям, но не биха искали да те видят, облечена като просякиня.

— Имаш ли диетична сода?

— Да — отвърна Бари и отвори малкия хладилник, скрит под една отрупана полица, — но недей да се отпускаш прекалено. Трябва да поговорим делово. Между другото, полата е фантастична. — Той повдигна найлоновия плик и я огледа внимателно. — Госпожа Ръдърфорд ще бъде възхитена.

Половин час по-късно Рейна бе готова да си тръгне. Имаше да обмисля ново предложение, а в чантата си отнасяше тлъст чек и четири поръчки.

— Добре че последния път се запасих с много копринени и памучни платове — каза тя. — Погрижи се шивачката ти да ми изпрати мерките на клиентки те следващата седмица. Искам тези, които тя лично е взела, а не онези, които дават клиентките. Дамите имат навика да спестяват някой и друг сантиметър.

Бари взе няколко кичура от косата ѝ и ги прихвана на тила ѝ.

— Ето, това е частица от предишната Рейна. Защо не ми позволиш да те изпратя в салона на Нийман — да те гримират и да оправят косата ти? А после ще те облека в новата колекция на Унгаро. Или пък в коприните на Камали, които са точно в стила на Рейна. Днес направи само едно ревю тук и продажбите ми ще скочат до небесата. Това ще се отрази добре и на двама ни.

Тя поклати глава и той с огромно съжаление остави косата ѝ отново да скрие класическите ѝ скули.

— Не, Бари.

— Ще се върнеш ли някога към това, което правиш по-добре от всички останали, скъпа?

— Мори ме увещава да го сторя. — Разказа на Бари за двегодишния договор, който ѝ бяха предложили. — Още не съм решила дали да го приема.

Той въздъхна:

— Щастлива ли си така, Рейна?

— Щастлива? — А дали някога през живота си е била щастлива? Възможно ли бе това? — Доволна съм. Мисля, че това е всичко, което човек може да желае.

Тъй като не искаше да се размеква повече, тя го целуна, благодари му отново за поръчките и го увери, че ще си помисли за новото му предложение. Когато излезе на улицата, се сети, че не се бяха уговорили с Трент къде да се срещнат. Безпокойството ѝ не продължи дълго, защото го видя да се разхожда безцелно по улицата, като от време на време спираше да погледа младежите на ролкови кънки, които правеха най-различни номера.

Бе толкова привлекателен! Всеки път, когато го видеше, оставаше леко изненадана колко много го харесва. Не беше толкова набит и масивен, колкото другите професионални футболисти, но мускулите му се очертаваха под спортното сако и панталона. Макар да не бяха официални, дрехите му бяха изключително добре ушити и точно по мярка. Харесваше ѝ тъмната му коса, която се къдреше около ушите и над яката на ризата. Носеше тъмни очила, вероятно за да не го разпознаят почитателите му.

Бавно се запъти към него, доволна от възможността да го наблюдава, без той да знае. Бе все още доста далеч, когато Трент извърна глава в нейната посока. Сигурно я забеляза веднага, защото започна да си пробива път към нея през тълпата.

— Извинявай, Ейна — започна припряно той, когато бе достатъчно близо да го чуе. — Това, което казах...

В този момент една забързана жена, излязла на пазар, се блъсна в него. Той хвана Рейна за ръка и я изведе извън потока от хора, като я предпазваше с тялото си. Тя вдигна глава, за да го погледне. Той свали

очилата си и ги пхна в горния джоб на сакото. Тъмните му очи бяха разтревожени.

— Това, което ти казах сутринта, преди да слезеш от колата, е неппростимо — промълви той. — Изобщо не го мислех. Просто бях много ядосан.

— Няма нужда да се извиняваш, Трент.

— Разбира се, че има. Това е за теб. — Подаде ѝ букет маргаритки. — Искях да ти взема рози, но бяха свършили. Прощаваш ли ми? Моля те.

Очите ѝ се напълниха със сълзи, докато се взираше безмълвно в маргаритките. Наведе се и зарови лице в нежните им цветове. Често ѝ бяха изпращали цветя. Бе получавала екстравагантни букети от рози и орхидеи, подарени от графове и президенти на корпорации. Те никога не бяха означавали нещо за нея. Тези непретенциозни маргаритки бяха най-ценния дар, който някога бе получавала.

— Благодаря ти, Трент. Прекрасни са.

— Нямах никакво право да ти говоря така.

— Аз те предизвиках.

— Е, както и да е. Извинявай.

— Приемам извиненията ти.

Търговската улица бе препълнена с хора, които забързано минаваха покрай тях. Но те не помръдваха от мястото си. Трент продължаваше да се взира в нея.

— Отдавна ли чакаш? — попита той.

— Не, видях те веднага щом излязох от магазина.

— Толкова бях ядосан, че дори забравих да ти кажа къде да ме чакаш.

— Няма значение. Нали се намерихме един друг.

— Да. Намерихме се.

Не откъсваше очи от нея. Изведнъж думите ѝ придобиха нов смисъл. Пристъпи още по-близо. Вдигна ръка и погали лицето ѝ. Прошепна името ѝ. После се наведе и докосна с устни бузата ѝ.

Рейна престана да диша. Не можеше да помръдне. Маргаритките, които държеше до гърдите си, останаха притиснати между двамата. Тя усети как зелената хартия, в която бяха увити, се смачка и мокрите им листенца докоснаха ръцете ѝ.

Вниманието ѝ обаче бе обсебено от мъжа до нея. Той ухаеше на слънчево лято и мъжки парфюм. Искаше ѝ се да се сгуши до него и да вдъхне дълбоко от този мирис. Устните му, допрени до бузата ѝ, започнаха да я изгарят. Той дишаше забързано и накъсано, докато шепнеше името ѝ. С огромни усилия на волята Рейна се сдържа да не обвие ръце около врата му и никога повече да не го пусне.

Той се поколеба, сякаш се мъчеше да вземе някакво решение. После се отдръпна.

— Да се махаме оттук. — Хвана я за ръка и я поведе през улицата.

— Как е рамото ти? — попита тя, щом влязоха в колата и потеглиха.

Трент се засмя.

— Вече няколко пъти ми задаваш този въпрос.

— А ти нито веднъж не ми отговори. Какво каза лекарят?

— Каза, че за тренировъчния лагер ще бъда в страхотна форма.

— Това е чудесно, Трент! — възторжено възкликна тя, като потисна в себе си вълната от тъга, която я заля при тази новина. Когато замине за лагер, той завинаги ще напусне живота ѝ.

— Предполагам, че почивката и спокойният живот си казват думата — усмихна ѝ се и почернялото му от слънце лице светна. — Гладна ли си?

Тя кимна:

— Така и не успях да обядвам.

— Нито пък аз.

Заведе я в един от любимите си мексикански ресторанти. Тя тъкмо бе започнала да експериментира с чуждонационалната кухня.

— Сигурен ли си, че ще се измъкнем живи оттук? — недоверчиво попита Рейна, когато спряха на покрития с чакъл паркинг пред ресторанта. Заведението едва ли би могло да се нарече така. „Закусвалня“ би било по-точно като описание. Предната веранда изглеждаше доста занемарена. Табелата над входа бе толкова избеляла, че се виждаха само няколко букви. Прозорците бяха с помътнели стъкла и украсени със саксии с ярки изкуствени цветя.

— Не съм твърдял, че е изискан, а само, че е най-добрият.

Шегуваха се и се смееха, докато похапваха от ястията, поръчани от Трент. Поднесе им ги една невероятно дебела жена, която

непрекъснато го потупваше ласкаво по рамото и го наричаше „Анхелито“.

След като напуснаха ресторанта, той разведе Рейна из Хюстън и ѝ показа разни забележителности, които туристите рядко виждаха.

Отдавна се бе стъмнило, когато се върнаха в Галвстоун. Руби ги чакаше на задната врата.

— Бях започнала да се тревожа — каза тя. — Трент, да не би да си забравил, че обеща да ме заведеш на боулинг тази вечер?

Рейна почти долови измъченото му стенание, но той го сподави заради леля си и се усмихна.

— Разбира се, че не съм. Нали го очаквам с нетърпение цяла седмица! Имаш ли нещо против и Ейна да дойде с нас?

— Ама разбира се — съгласи се Руби. — Колкото повече — толкова по-весело.

Рейна бе прекарала такъв чудесен ден, че ѝ се щеше той да свърши, преди да се е случило нещо, което да го развали. Освен това не искаше да се натрапва на Руби, която искаше да прекара вечерта с любимия си племенник.

— Мен въобще не ме бива на боулинг. Вие двамата вървете. Аз съм уморена и ще си легна рано.

Искаше ѝ се да вярва, че Трент е разочарован. Със сигурност изглеждаше така, когато Руби буквално го измъкна навън.

— Не забравяй да заключиш вратата — напомни ѝ той, докато тя им махаше за довиждане. Бе убедена, че би предпочел да остане с нея, вместо да придружи леля си до залата за боулинг. Прощалната му усмивка я стопли цялата.

Горе, в стаята си, Рейна натопи маргаритките в една ваза и ги сложи така, че да може да ги вижда, докато се излежава в топлата вана. Тъкмо излизаше от нея, когато звънна телефонът.

— Къде се губиш цял ден? — попита дрезгав глас, щом вдигна слушалката.

— Здравей, Мори! Трябваше да ида до Хюстън.

— Така ми каза и хазяйката ти.

— Можеш да се гордееш с мен. Върнах се с куп пари.

— Жалко, че не получавам процент от тях. — Рейна отново се запита дали Мори не си е навлякъл неприятности със залагания. Но

преди да успее да го попита, той премина към деловия тон: — Е, обмисли ли предложението ми?

— Да, Мори.

— Спести ми напрежението, моля те.

— Отговорът ми е не.

Беше мислила много, претегляйки всички последици от решението си. Предната нощ се бе колебала дали да не се върне към предишния си живот — въпреки страданията, които той щеше да ѝ причини.

Но днес, когато Трент ѝ поднесе цветята, разбра какъв напредък е постигнала. Един мъж ѝ подари цветя, независимо че не бе красива. Маргаритките не бяха дар за външния ѝ вид, а за жената вътре в нея.

Не искаше да се връща към онзи фалшив живот, в който я смятаха за стока за продан само защото Господ я бе дарил с красиво лице и тяло.

— Разбираш ли от какво се отказваш, Рейна?

— Моля те, не се опитвай да промениш решението ми, Мори. То е окончателно. Не казвам, че никога няма да се върна. Но точно сега не е моментът.

Въздишката му издаваше разочарование, но той само попита:

— Значи това е окончателният ти отговор?

— Да, това е.

После поприказваха за други неща. Тя се поинтересува от здравето на майка си. Мори говореше за майка ѝ без всякаква симпатия, но я увери, че Сюзън е в отлично здраве.

— Ще побеснее, когато ѝ кажа, че отхвърляш договора. И тъй като не си тук, ще си го изкара на мен.

— Знам и много съжалявам, че ще трябва да понесеш гнева ѝ.

— Е, това не е нещо ново.

— Много ли си разочарован, Мори?

— Да, разочарован съм. Мисля, че не си с всичкия си, но въпреки това те обичам.

— Аз също те обичам. Извинявай, че ти причинявам толкова неприятности.

— Животът е пълен с тях, Рейна. Учудващо пълен.

След това си пожелаха лека нощ. Щеше ѝ се да бъде по-уверена в решението си. Разговорът с Мори я бе натъжил и я бе накарал да

почувства известна носталгия по миналото.

И тогава обърна поглед към букета от маргаритки. Те бяха като слънчев лъч, който разпръсна мрачното ѝ настроение и върна радостта ѝ от живота. Изпълнена от светли чувства, тя най-после заспа.

Спа до късно. Когато отвори очи и погледна през прозореца, разбра, че слънцето отдавна е изгряло. Часовникът ѝ потвърди този факт. Веднага щом стана от леглото, забеляза бележката, пъхната под вратата.

Почуках два пъти, но не чух никакъв отговор. Да, често подслушвам на вратата ти. Предполагам, че спиш до късно. Напълно го одобрявам. Ще се видим по-късно.

Бележката не бе подписана, но нечетливият почерк и хуморът ѝ бяха много добре познати.

Облече се и слезе долу. Къщата бе празна. Излезе през задната врата и реши да посети оранжерията на Руби. Хазяйката ѝ често се хвалеше с резултатите от труда си там.

В стъклената постройка бе топло и влажно, но миризмата на прясно разкопана почва ѝ допадна. Въздухът бе абсолютно неподвижен. Водните пари се кондензираха в малки капчици по стъклените стени и покрива. Бе тихо. Стъпките ѝ по меката почва бяха безшумни. Мина покрай дълги маси, върху които в правилни редици бяха подредени саксии с растения. Тя ги разгледа внимателно, като се любуваше на всеки екзотичен цвят и всеки нежен лист, прорязан от тънки жилки.

— Лентяйството е грях.

Стресна се и рязко се обърна.

— Пак го направих, нали? Приблжих се тихо и те изплаших? Извинявай, не беше нарочно.

Трент свали торбата с торфена смес, която носеше на рамото си, и изтри ръце в отрязаните си до колене джинси. Тениската му бе мокра от пот.

Рейна му се усмихна.

— Сигурна съм, че не е било нарочно. Тук е толкова тихо. О, добро утро все пак. Къде е Руби?

— Току-що я накарах да се прибере и да полегне. Заедно ходихме до разсадника да вземем торфената смес. Там е толкова топло и задушно, че леко ѝ прилоша. Казах ѝ, че ще довърша започнатото от нея.

— И какво е то?

— Ще засадя онези растения в тези саксии — посочи ѝ ги той.

— Красиви бегонии — отбеляза Рейна, докато запретваше ръкавите на ризата си. — Ще ти помогна.

— Не си длъжна да го правиш.

— Но аз искам.

Като дете никога не ѝ бе разрешавано да играе на пясъка. Не биваше да прави нещо, което би навредило на съвършения ѝ вид. Всяко косъмче в прическата ѝ трябваше да бъде на мястото си. Не ѝ бе разрешено да кара колело или ролкови кънки, защото можеше да ожули коленете си. Драскотините и белезите трябваше да се избягват на всяка цена. Когато бе в гимназията, понякога се бунтуваше срещу наложените ограничения, но когато майка ѝ откриеше, че е нарушила някое правило, така се разгневяваше, че Рейна дълго не смееше да повтори опита.

Като малка никога не бе имала и приятели, с които да играе. Не ѝ бе разрешено да тича с хлапетата от квартала. През ученическите си години също нямаше много приятелки, защото другите момичета смятаха необикновения ѝ външен вид за заплаха. Кое момиче с достатъчно ум в главата си би искало да бъде сравнявано с Рейна?

В гимназията момчетата изпитваха някакво страхопочитание към нея и рядко я канеха на срещи. Рейна Рамзи бе най-прекрасното създание, което повечето от съучениците ѝ бяха виждали някога. Беше ги страх да изпробват новопридобитата си мъжественост пред нея.

Сега Рейна реши да се възползва от възможността да си поиграе като дете в пясъка.

— С какво да започна?

— Най-напред съблечи някоя и друга дреха — каза Трент.

— Какво?!

— Не мислиш ли, че е добра идея?

— Не.

— Не се прави на срамежлива. Ако искаш, и аз ще се поразсъблека. — Той се засмя в отговор на смразяващия ѝ поглед. — Ейна, ще се свариш в тези дрехи. Тук е като в сауна.

— Нищо ми няма. Добре съм.

— Страхувам се, че ще се разтопиш и от теб ще остане само купчина дрехи, които никой няма да иска дори да погледне, и аз ще се чудя какво да ги правя.

Погледна го заплашително, но видя, че той просто се шегува.

— Не се тревожи за мен и дрехите ми.

Той озадачено поклати глава, като се питаше дали тя не страда от някакво ужасно кожно заболяване, което иска да скрие от хората. Сутрин тичаше с него, облечена в анцуг, който я прикриваше от глава до пети.

— Добре, но ако получиш топлинен удар, спомни си, че съм те предупредил.

Показа ѝ как да пълни саксиите с почва и колко от торфената смес да добавя към нея. Не след дълго тя работеше с лопатката така, сякаш го бе правила цял живот. От време на време бършеше с ръкав потта от челото си, но толкова се забавляваше, че дори не забелязваше горещината и задуха.

— Имаш ли нещо против? — попита я след малко Трент, хванал подгъва на тениската си.

— Ами не.

Той я свали и я хвърли настрана.

— Май аз съм този, който се разтапя.

Докато гледаше голото му тяло, Рейна усети как и тя започва да се разтапя. Но причината не бе в горещината, а вътре в нея. Краката ѝ омекнаха, сякаш нямаше кости.

— Определено изглеждаш в добра спортна форма — каза тя възможно най-небрежно, предвид свитото ѝ гърло. Всяко движение на ръцете и раменете му караше мускулите под загорялата му кожа да изпъкват.

— Надявам се да е така.

Забеляза загриженото изражение на лицето му и колебанието в гласа му.

— Имаш ли някакви съмнения?

Той се засмя, но смехът му съвсем не бе весел.

— Живея с тези съмнения, откакто започнах да играя в професионалната лига, а дори и отпреди това, когато предстоеше важен мач в шампионата.

— Но ти имаш забележителна кариера. — Когато Трент я погледна въпросително, тя побърза да поясни: — Руби ме осведоми подробно за нея, когато ти пристигна. Или гордостта ѝ е преувеличена? Не е ли вярно, че те смятат за един от най-добрите играчи?

Обикновено приемаше подобни комплименти като нещо напълно заслужено. Но пред Рейна се чувстваше задължен да бъде откровен докрай.

— Имал съм и добри сезони, но миналогодишният бе истинска катастрофа.

— Защо, Трент?

— Остарявам.

Тя остави настрана лопатката си и го погледна внимателно.

— Остаряваш? Та ти нямаш и трийсет и пет.

— Което в професионалния футбол означава, че отдавна съм прехвърлил средната възраст.

Притеснен, че изказва гласно най-съкровениите си страхове, той започна да се занимава с една лейка. И все пак бе облекчение да има някой, който да го слуша толкова внимателно. От дълго време изпитваше нужда да се довери на някого. Сега не би могъл да спре, дори и да искаше.

— През последния сезон годините започнаха да ми тежат, макар че от известно време се боря с това. Преди три години се наложи да оперират рамото ми. После отново влязох във форма, но рамото ми ме притесняваше. Всеки пас ми причиняваше адски болки. С всеки мач ставах все по-неточен в подаванията си. И тъй като нападението на отбора ни зависи преди всичко от точните пасове, резултатите бяха катастрофални. Нямаше кого друг да обвинят. Вината бе в полузащитата. И по-точно — в мен.

Рейна не разбираше почти нищо от футбол, но въпреки това му съчувстваше. Познаваше модели, които на трийсет години смятаха, че животът им е свършил, защото бяха прекалено стари да продължат кариерата си.

Тя се приближи до него, като се бореше с желанието си да го докосне утешително по рамото.

— Но нали от самото начало си знаел, че това не може да продължи вечно?

— Разбира се, че знаех. Аз съм реалист. Никога не съм си заравял главата в пясъка. Финансово съм се подготвил да се оттегля от футбола. Съдружник съм в една изключително преуспяваща агенция за недвижими имоти в Хюстън. Но искам да се оттегля, когато сам реша, а не защото съм принуден да го направя. Всеки сезон в отбора идват нови играчи. И те наистина са добри, Ейна. И толкова млади, по дяволите! — Печално поклати глава. — Вероятно си мислиш, че хленча, защото ревнувам от по-младите момчета. Кълна се, че не е така.

— Вярвам ти — тихо каза тя.

Той стисна юмруци и затвори очи.

— Искам само още един сезон. Печеливш сезон. Искам да си ида, когато съм на върха, а не когато съм достоен единствено за съжаление и присмех.

Ръката ѝ сякаш сама посегна и стисна неговата, за да подсили думите ѝ.

— Никой няма да те съжاليا, Трент. Мисля, че това наистина ще бъде един велик сезон за теб. Сигурна съм.

— Наистина ли?

Погледът ѝ бе искрен и сериозен.

— Да, наистина.

Изведнъж всичко наоколо изгуби значение. Сякаш двамата бяха сами в света. Тя жадно поглъщаше с очи лицето му и усещаше несигурността и страха му така ясно, както бе усещала и своите тревоги в миналото.

Ако не бях красива, майка ми изобщо нямаше да ме обича.

Така бе разсъждавало малкото самотно момиченце. Допреди шест месеца бе вярвала, че единственото ценно нещо в нея е външният ѝ вид. Откакто бе отхвърлила образа на красавицата Рейна, бе успяла да си намери двама много добри приятели — Руби и Трент. Тя бе човек, достоен за приятелство и любов, независимо от външността си.

Откак се помнеше, се бе опитвала да бъде това, което майка ѝ искаше от нея. Отчаяно се бе стремяла да заслужи одобрението на

Сюзън, но така и не бе успяла да оправдае очакванията ѝ.

— Дръж гърба си изправен, Рейна... Не се прегърбвай, Рейна... Това да не би да е пъпка, Рейна?

— Бог ми е свидетел, че непрекъснато ти повтарям да почистваш лицето си, но ти не го правиш. Носиш ли апаратчето си за зъби? Да не би да искаш да имаш криви зъби?... Омачкала си роклята си, след като ми трябваше половин час да я изгладя!

Дори и когато Рейна бе толкова близо до съвършенството, колкото бе възможно за един простосмъртен, Сюзън винаги намираще някакъв недостатък.

Да, Рейна можеше да почувства болката и несигурността на Трент. В стремежа си да успее на терена той не обръщаше внимание на счупените кости, разтегнатите сухожилия, болката от тренировките. Той бе състезател. Винаги издържаше докрай и даваше всичко от себе си. И когато се окажеше, че това не е достатъчно, страдаше жестоко.

— Благодаря ти, че казваш това.

Не отместваше поглед от лицето ѝ. Въздухът помежду им бе наситен от дълго потискани желания. Усещаше тялото си трескаво и натежало от чувство, което не можеше да назове, защото никога досега не бе го изпитвал. Знаеше само, че в този миг Ейна Рамзи е красива. Искеше да я притисне в прегръдките си, да придобие нейната увереност и да бъде достоен за нея.

— Наистина мисля така.

Във въздуха витаеше напрежение. Някъде наблизко бръмчеше муха, но иначе всичко бе застинало. По лицето му се стичаха капчици пот. Телата им бяха напрегнати от усилията, които полагаха да останат на разстояние един от друг. И все пак не можаха да устоят.

Трент докосна с ръка косата ѝ и после бавно я погали по шията. Тя леко наклони глава и положи буза на дланта му. Той се съсредоточи върху устните ѝ. Докато ги наблюдаваше, те леко се разтвориха. Изглеждаха невероятно меки и уязвими и обещаваха утеха и удоволствие.

— Ейна! — Наведе глава и докосна с устни нейните.

— Ейна — долетя друг глас.

Бързо отскочиха един от друг. Ругатнята, която се откъсна от устата на Трент, бе цветиста и изгаряща като бялото тексаско слънце

отвън. Рейна се отдалечи от него и забърза към входа на оранжерията. Сърцето ѝ биеше ускорено.

— Да, Руби. Тук съм. Какво има?

— Търсят те по телефона, скъпа.

Рейна погледна назад към Трент. Той сви рамене и се усмихна, но усмивката му бе наситена с копнеж. Тя прекоси забързано двора и влезе в къщата през задната врата, която Руби държеше отворена за нея.

— Майка ти е.

Рейна забави крачка:

— Майка ми?

Руби кимна и преглътна въпросите, които напиреха на устните ѝ. Младата жена никога не бе говорила за майка си.

Рейна се запъти нагоре по стълбите. Двете с майка ѝ общуваха само чрез съобщения, предавани от Мори през последните шест месеца. Не бяха разговаряли лично, откакто Рейна се противопостави на плановете за женитба, които Съюзът кроеше, и си тръгна.

Защо ли ѝ се обаждаше сега? Дали бе ядосана, задето Рейна бе отказала предложения ѝ договор? Или искаше просто да я чуе какво прави? Да ѝ каже: „Обичам те“?

Рейна се присмя сама на себе си, че все още таи подобни надежди. И въпреки това, когато вдигна телефонната слушалка, ръцете ѝ леко трепереха и гърлото ѝ бе пресъхнало.

— Ти ли си, мамо? Здравей. Как си?

— Мори е мъртъв. Смятам, че най-малкото, което можеш да направиш, е да се върнеш в Ню Йорк за погребението му.

ШЕСТА ГЛАВА

Мори е мъртъв. Мори е мъртъв.

Бяха минали почти трийсет и шест часа, откакто Рейна за пръв път чу тези думи от майка си, а все още не можеше да повярва, че са истина. Дори и след като бе стояла над гроба му и бе видяла ковчега, всичко това ѝ изглеждаше невероятно.

Толкова много неща се бяха случили, откакто майка ѝ ѝ бе съобщила новината за смъртта на Мори, че онзи следобед, прекаран в оранжерията с Трент, сякаш принадлежеше на някакъв друг живот. Докато си спомняше събитията, които последваха онова телефонно обаждане, се почувства уморена и физически, и психически.

Набързо бе нахвърляла малко дрехи в един куфар. Бе изтичала надолу по стълбите и бе помолила Руби да ѝ заеме колата си. Хазяйката ѝ бе предложила Трент да я закара до летището, но Рейна се бе противопоставила така яростно, че Руби се отказа да спори с нея и уважи молбата ѝ да не вика племенника си от оранжерията, за да си кажат довиждане. Рейна уведоми приятелката си, че ще отсъства неопределено време. Не уточни къде отива.

Когато хазяйката ѝ изрази загрижеността си за състоянието ѝ, единственото обяснение на Рейна беше: „Ще ти кажа, когато се върна“.

На международното летище в Хюстън трябваше да изчака отлитането на два самолета за Ню Йорк, преди най-после да се намери място за нея в третия.

Щом пристигна в града, взе такси до апартамента си, в който все още живееше майка ѝ. За пръв път от шест месеца се срещаха лице в лице. Сюзън не прикриваше враждебността си, въпреки че Рейна се нуждаеше от утешение.

— Изглеждаш нелепо, Рейна. Надявам се, не очакваш, че ще те призная за своя дъщеря, след като си облечена по този начин.

— Какво стана с Мори, мамо?

— Мъртъв е. — Сюзън доближи златната си запалка „Картие“ до цигарата, дръпна от нея драматично и после издуха дима над главата

си.

Рейна, изтощена от пътуването от Галвстоун до Хюстън, от дългото висене на летището там, от изморителния полет, както и от болката в душата си, се отпусна на канапето и затвори очи. В Ню Йорк бе два часа след полунощ. Чувстваше се потисната и нервите ѝ бяха изопнати до краен предел — току-що бе загубила най-добрия си приятел и най-верния си съюзник, а първите думи на майка ѝ бяха за външния ѝ вид. В този миг мразеше Сюзън Рамзи.

— Това ми каза и по телефона, мамо. Какво искаш да направя, да те моля за подробностите ли? — Отвори очи и се вгледа в жената, на която никога не бе успяла да угоди, независимо от старанията си. — Добре, моля те. Какво се случи? — Разстроените ѝ нерви не издържаха и от очите ѝ бликнаха сълзи.

Със самодоволно изражение на лицето Сюзън седна на другия край на дивана. Въпреки късния час, тя изглеждаше безупречно. По роклята ѝ от сатен нямаше нито една гънка.

— Той почина у дома си. Един от съседите открил тялото му късно тази сутрин, когато Мори не се появил на уговорената им среща.

Мори живееше сам, с жена му се бяха развели дълго преди Рейна да го срещне. Той никога не бе успял да се свърже от раздялата, но пък и не се бе отказал от хазарта, който бе в основата на семейните му проблеми.

— Сърдечен удар ли е било? Или инсулт? — Мори имаше наднормено тегло, високо кръвно налягане и пушеше прекалено много.

— Не точно — студено и презрително каза Сюзън. — Замесени са наркотици.

— Наркотици! — възкликна Рейна, поразена. — Не мога да повярвам.

— Имам предвид хапчета и алкохол. В апартамента му намериха следи, че предната нощ е пил.

Рейна изтръпна. Не можеше да бъде. Никога нямаше да повярва. Самоубийство? Не!

— Нещастен случай ли е било? — попита с пресъхнало гърло.

Сюзън угаси цигарата си в кристалния пепелник върху малката мраморна масичка.

— Мисля, че полицията го смята за случайна смърт.

— Но ти мислиш, че е самоубийство, нали?

— Знам само, че когато говорих с него за последен път, той бе ужасно разстроен, задето си отхвърлила онзи прекрасен договор. Недоумяваше, също както и аз, защо предпочиташ да мизерстваш по този начин — със смразяващ тон каза тя и махна с ръка към Рейна, сякаш бе нещо мръсно, — вместо да живееш като принцеса. Мори имаше финансови неприятности благодарение на теб.

Рейна скри лицето си в ръце, но Сюзън упорито продължи:

— Трябваше да напусне онзи разкошен офис, който бе наел. Когато ти така егоистично заряза него, както и мен, той бе принуден да се занимава само с второразредни модели и минали величия.

— Защо той не ми каза нищо? — простена Рейна, като питаше повече себе си, отколкото майка си.

Сюзън ѝ отговори с най-голямо удоволствие:

— И какво щеше да постигне с това? Ако те беше грижа за някого друг, освен за себе си, въобще нямаше да ни напуснеш. Откъде накъде ще те е грижа какво се случва с някакъв си агент, от когото аз исках да се отървем още преди години, след като не те е грижа за собствената ти майка?

Тя запали нова цигара. Рейна знаеше, че Сюзън още не е свършила, затова не каза нищо. Нямаше смисъл да спори.

— Аз жертвах всичко, за да те направя такава, каквато беше, но ти проигра шанса си, без дори да ми благодариш. Отказа да се омъжиш за един от най-богатите мъже в Америка. Има ли значение за теб, че едва успявам да плащам сметките за този апартамент? Не.

Сюзън можеше да си намери и по-скромен апартамент, който да бъде достатъчно луксозен за нея. Можеше да си намери и работа. Рейна знаеше от опит, че майка ѝ е способен мениджър. Тя бе и изключително привлекателна. Защо не си хванеше някой заможен съпруг, когото да държи под чехъл? Но Рейна бе прекалено уморена и разстроена, за да се впусне в словесна престрелка с майка си, като подхвърли някое от тези предложения.

Тя се изправи на крака. Всяко от движенията ѝ издаваше умората ѝ.

— Ще си лягам, мамо. Кога е погребението?

— Утре в два. Наела съм лимузина, която ще ни вземе оттук. Ще намериш апаратчето си за зъби на нощното шкафче до леглото. Сложи си го. Зъбите ти изглеждат ужасно.

— Ти иди с лимузината. Аз ще взема такси. Тъй като нямам намерение да нося проклетото апаратче никога повече през живота си, а зъбите ми са ужасни, сигурна съм, че ще предпочетеш да се возиш сама в лимузината и да не те виждат с мен.

На погребението Рейна застана встрани от останалите опечалени, скрита от чифт черни очила и черна шапка, които бе купила същата сутрин. Никой не я разпозна. Никой не я погледна. Никой не я заговори, докато ронеше сълзи сред малката групичка хора, които се разпръснаха веднага след края на церемонията. Всеки един от тях изглеждаше доволен, че е изпълнил обществените си задължения и сега можеше да се махне от жегата и задуха в гробището на Ню Джърси, за да си отдъхне в обзаведената си с климатик кола.

Рейна остана там даже и след като Сюзън мина покрай нея, без дори да ѝ кимне. *Защо, Мори, защо?*, питаше тя отрупания с карамфили ковчег. Защо не ѝ беше казал за финансовите си проблеми? Наистина ли се бе самоубил?

Тази мисъл бе прекалено ужасяваща, но тя си спомни вълнението в гласа му, когато ѝ бе казал за големия договор, както и отчаянието, с което я бе помолил да помисли над предложението.

И сега, на път от Хюстънското летище за Галвстоун, тези въпроси все още не ѝ даваха мира. В добавка към мъката ѝ по магистралата валеше проливен дъжд. Беше безрадостен, мрачен дъжд, който напълно отговаряше на настроението ѝ.

Бъдещето ѝ се простираше пред нея като равната крайбрежна магистрала. Еднообразно. Монотонно. Пусто. Не виждаше никакъв лъч светлина в това бъдеще. Как можеше отново да бъде щастлива и безгрижна с незаличимата мисъл за самоубийството на Мори, което тежеше на съвестта ѝ?

Къщата беше тъмна. Забеляза, че колата на Трент я няма. Сигурно двамата с Руби бяха излезли някъде. Тя взе куфара си и изтича под дъжда до задната врата.

Остави багажа на верандата, свали шапката си и я изтърси от водата. Съблече самото си и го сложи на един стол да изсъхне. После бе ред на обувките и чорапите ѝ.

Боса се запъти към кухнята. Там беше необичайно мрачно. Дори колосаните дантелени пердета на прозорците изглеждаха тъжни и унили на фона на безрадостния пейзаж отвън. Наля си вода от

чешмата, но след като отпи два пъти, остави чашата на мивката. Чувстваше се така съкрушена, че всяко движение бе мъка за нея. Ръцете и краката ѝ тежаха като олово и полагаше върховни усилия, за да ги движи. Беше изпаднала в мрачно отчаяние.

Баща ѝ бе починал, когато бе съвсем малка, така че не си го спомняше. Сега за пръв път в живота си страдаше от загубата на някой, когото наистина бе обичала. Как се справяха хората със загубата на любим съпруг или на дете? Смъртта беше толкова ужасяващо окончателна. Без да включи лампите, тя мина през изпълнената със сенки трапезария и отиде в преддверието. По високите тесни прозорци на входната врата се стичаха ручейчета дъжд. Бяха печални, сребристи и студени. Приличаха на сълзи. Рейна погледна нагоре към тъмното стълбище и се запита дали ще намери сили да се качи до стаята си.

Апатично се отпусна на малката пейка, сгушена под стълбището. Подпря лакти на коленете си, положи глава на дланите си и зариде. На погребението бе плакала тихо и сдържано, но сега можеше да се отдаде на мъката си.

Парещи и горчиви сълзи бликаха от очите ѝ неспирно, както дъждът зад стъклата. Те се стичаха по бузите ѝ и канеха от брадичката ѝ. Раменете ѝ се тресяха от риданията.

Усети го миг преди да докосне рамото ѝ с ръка. Вдигна глава. Той стоеше пред нея, извисил мъжественото си тяло. Сивкавата светлина едва се промъкваше във фойето, камо ли под стълбите. С мъка успяваше да различи чертите на лицето му, но забеляза, че тъмните му вежди са свъсени тревожно.

Майка ѝ не ѝ бе предложила никаква утеха. Останалите хора на погребението не я познаваха. Нуждаеше се от успокоение, жадуваше за някакъв знак на подкрепа. Тя посегна към единствения достъпен източник. Без да мисли, здраво хвана ръцете му. Трент се отзова веднага, като седна на твърдата пейка до нея и я прегърна. Не каза нищо, само притисна лице до мократа ѝ коса. Нежно положи главата ѝ върху рамото си. Тя зарови лице в ризата му и остави неспирния поток от солени сълзи да попива в мекия плат.

Той погали косата ѝ и изненадан откри колко гъста, разкошна и мека е. Докосна кожата на главата ѝ и започна нежно да я масажира. Устните му се допряха до ухото ѝ:

— Притеснявах се за теб.

Загрижеността му я трогна дълбоко и тя се вкопчи в ризата му. Усещаше топлината на кожата му, очертанята на твърдите му мускули, къдравите косъмчета на гърдите му.

— Къде беше, Ейна?

Това име ѝ беше чуждо и за момент не можа да съобрази защо я нарича така. После си спомни. Това име бе една лъжа. Лъжа, както и всичко останало. Целият ѝ живот бе изтъкан от фалшиви образи и преструвки. В този момент не желаше нищо друго, освен да чуе истинското си име — Рейна — от устните на Трент. Искаше да усети дъха му, докато шепне името ѝ. Искаше да види как устните му го изричат.

— Защо плачеш? Къде беше?

— Не ме питай, Трент.

— Намирам те да плачеш сама в тъмното. Мислиш ли, че мога да пренебрегна това? Каж ми какво има. Мога ли да помогна? Къде беше и защо тръгна, без да ми кажеш дори довиждане?

Тя се отблъсна от него. Без да се срамува, изтри лице с опакото на ръцете си. Изведнъж осъзна, че е без очила. Но той не би могъл да разпознае в мрака подутите ѝ от плач очи.

— Трябваше да ида на погребението на един приятел.

Трент изчака малко, после я прегърна през раменете. Прокара показалеца си по бузата ѝ и избърса сълзите, които бяха останали там.

— Съжалявам. Близък приятел ли ти беше?

— Много.

— Внезапна смърт?

Тя отново закри лицето си с ръце и простена:

— Да... да. Самоубийство.

Трент тихо изруга и ръката върху рамото ѝ се стегна. Той отново положи главата ѝ върху гърдите си.

— Лоша работа. Знам какво е. Преди да започна да играя за „Мустангите“, имах приятел от друг отбор. Коленете му се скапаха дотолкова, че накрая му казаха, че повече не може да играе. Той се застреля. Разбирам как се чувстваш.

— Не, не разбираш — извика ядосано тя и рязко се изтръгна от ръцете му. — Ти не си бил виновен за смъртта на приятеля си.

Рейна се опита да се изкачи по стълбите, но той я настигна, хвана я за ръката и я обърна към себе си.

— Искаш да кажеш, че ти си виновна за това самоубийство?

— Да.

— Не вярвам — твърдо отсече той и леко я разтърси. — Не можеш да отговаряш за нечий друг живот. Никой не може.

— О, Трент, продължавай да ми го казваш, докато повярвам. — Обви ръце около стоманените му бицепси и го погледна умолително. — Повтори го хиляди пъти, ако това ще ме убеди.

Той я придърпа към себе си и я притисна в прегръдките си.

— Така е. Повярвай ми. Ако приятелят ти е бил склонен към саморазрушение, ти не си можела да направиш почти нищо, освен да го забавиш.

— Изоставих го, когато имаше нужда от мен.

— Повечето хора се научават да се справят с разочарованията. Не се обвинявай, че приятелят ти не е успял.

Той я залюля в прегръдките си и след малко попита:

— Сега по-добре ли си?

— Да. Още ме боли, но не е толкова непоносимо.

Стояха почти до стената. Тя се облегна на нея, но ръцете ѝ продължаваха да са върху раменете на Трент. Той допря устни до шията ѝ.

— Съжалявам, че страдаш от всичко това.

Тя несъзнателно отпусна глава назад.

— Благодаря ти. Не можех да говоря за това с никого. Имах нужда от това... от теб.

— В такъв случай се радвам, че бях тук.

Ласките му вече не бяха утешителни. Те носеха съвсем друго послание.

— Ейна?

— Хм?

Погледна удивен лицето ѝ.

— Ейна?

След миг устните му бяха върху нейните — топли, твърди и настоятелни. Обхвана лицето ѝ с длани и леко наклони глава. От гърдите му се изтръгна дълбоко стенание.

Рейна стисна здраво раменете му, извърна глава и задъхано простена:

— Не.

— Да.

Не ѝ даде друга възможност да протестира. Властните му устни уловиха нейните в целувка, която напълно я лиши от воля.

Цялото ѝ тяло сякаш омекна и тя щеше да се свлече на пода, ако неговото мускуесто тяло не я притискаше до стената и не я задържаше изправена.

Обви ръце около врата му и отговори на звуците, които се изтръгваха от гърдите му, със свои стенания, изпълнени с желание — неукротимо и първично.

Езикът му се плъзна между устните ѝ и предизвика експлозия от светлини и цветове в главата ѝ. Това прекрасно усещане бе ново за нея. Всяко движение изпращаше сигнали из цялото ѝ тяло. Зърната на гърдите ѝ настръхнаха. Сърцето ѝ биеше ускорено.

Спряха за миг — да си поемат въздух, погледнаха се удивено и отново потънаха в обятията си. Първата хапка само бе изострила апетита им и сега и двамата бяха още по-гладни от преди.

Трент бе завоевателят, но Рейна с удоволствие му се отдаваше. Жаждата ѝ се подсилваше от годините, прекарани в неведение и лишения. Съпругът ѝ никога не я бе целувал с такова необуздано желание. Другите мъже не се бяха осмелявали.

Трент не признаваше никакви ограничения. Устните му не можеха да ѝ се наситят. А скоро целувките станаха недостатъчни.

Той бавно плъзна ръце надолу към кръста ѝ и с едно бързо и рязко движение я повдигна.

— Желая те — простена той, докато устните му изгаряха нежната кожа на шията ѝ.

— Не можем...

— Ще го направим.

— Къде е Руби?

— Сами сме.

— Но...

— Недей да спориш. И двамата знаехме, че рано или късно ще се случи.

Това бе истина. От мига, в който го бе срещнала в коридора, знаеше, че Трент Гамблин представлява заплаха за нея. Далеч не зловеща, но все пак заплаха. Още когато за пръв път се вгледа в тъмните му очи и попадна в плен на очарователната му усмивка,

знаеше, че той ще промени живота ѝ. Сега не ѝ оставаше нищо друго, освен да се примири със съдбата си. Но примирението нямаше нищо общо с готовността, с която приемаше ласките му. Когато дланите му докоснаха гърдите ѝ и бавно започнаха да ги масажират, тя затвори очи. Той чертаеше с пръсти нежни кръгове и галеше зърната ѝ, докато не получи в отговор желаната реакция. После продължи любовната игра, като приближи лице до шията ѝ и целуна нежната ѝ топла кожа.

С трескави и непохватни пръсти разкопча блузата ѝ, изгарящ от желание да види това, което ръцете му бяха открили. Знаеше, че тя не носи сутиен, но остана приятно изненадан от дантеленото ѝ бельо.

— О, боже! — прошепна той и отстъпи крачка назад, за да ѝ се полюбува.

Искаше му се да е много светло, защото това, което му се струваше, че вижда, бяха невероятно красиви гърди — малки, но стегнати и добре оформени. Кожата, която прозираше през дантелата, приличаше на сметана, а зърната ѝ бяха като току-що напъпили рози.

Едва докосвайки дантелата, той погали принцесата, която се криеше под грозните дрехи. Тя бе съвсем истинска. Не беше някоя от фантазиите, с които се приспиваше напоследък. Това се случваше наистина. Той я докосваше.

Усещаше топлата ѝ кожа през дантеленото бельо. А когато погали примамливите ѝ форми, отговорът ѝ го накара да настръхне целия. Той дори простена от силата на желанието, което изпита. Смъкна тънките презрамки от раменете ѝ и с полувъздишка, полустенание долепи устни до едната ѝ гърда.

Рейна извика името му и зарови пръсти в гъстата му коса. Тя затвори очи. Дишаше накъсано. Всяко движение на устните му предизвикваше отклик дълбоко в утробата ѝ. Изгаряше от желание.

Тялото ѝ безмълвно издаде нуждата ѝ и в отговор ръцете му се спуснаха надолу и повдигнаха полата ѝ. Тя потрепера, когато усети задебелите му длани върху гладките си бедра. Затаи дъх в очакване. Той не би го направил. Не тук. Не сега.

Но Трент искаше да открие тайните ѝ. Да я опознае напълно.

Ръцете му се наслаждаваха на всеки сантиметър от нежните ѝ като коприна бедра. Пръстите му се срещнаха върху корема ѝ и отново пое на надолу по сатенените ѝ бикини към центъра на женствеността ѝ.

Рейна си пое рязко въздух. Стисна здраво раменете му, за да не падне или да не полети. В този миг не се чувстваше свързана със земята. Гравитацията не я теглеше толкова силно, колкото докосването на Трент.

Замря, когато той плъзна пръсти под бикините ѝ и ги свали. Смело отвори очи и срещна погледа му. Беше изгарящ. Дори мракът не можеше да скрие това. Въобще не се опита да протестира. Нямаше такова намерение. Цялото ѝ тяло изгаряше от желание да бъде завладяно от него.

Тя се освободи от бикините си, без да се стеснява. В отговор Трент я възнагради с още една изпепеляваща целувка — Езикът му бе настойчив и всяка милувка бе изпълнена с напрежение.

Покри шията ѝ с парещи целувки. Когато отново стигна до гърдите ѝ, сърцето ѝ щеше да изскочи.

Тя изхлипа от вълнение.

Той я докосна.

Тя му отвърна разгорещено.

Галеше я бавно и нежно, предизвиквайки нови вълни от удоволствие у нея.

Тя усети как цялото ѝ тяло оживява под милувките му.

Пръстите му я приканваха да се предаде. И тя го направи.

Заляха я вълни на неописуемо блаженство. Рейна потръпваше при всеки прилив на удоволствие. Сякаш нямаха край. Когато и последната вълна се оттегли, тя не искаше да отвори очи, за да не прогони този прекрасен сън.

Усети дъха му върху бузата си и нежните му целувки. Тогава отвори очи. Трент ѝ се усмихваше.

Но тялото му съвсем не бе така спокойно, както лицето му. Усещаше натрупаното в него напрежение, което чакаше да бъде освободено. Той провря ръка между телата им и смъкна ципа на джинсите си.

После я повдигна така, че краката ѝ се увиха около кръста му. Проникна в нея и тя отпусна глава върху рамото му с въздишка на удоволствие.

Беше толкова нежен! Рейна го приласка в себе си и той блажено простена. Този стон бе най-прекрасното нещо, което бе чувала през

живота си. Бе доставила някому удоволствие, независимо от външния си вид.

Той проникваше дълбоко в нея и тя се прекланяше пред силата, с която я завладяваше. Тихите звуци, изтръгващи се от устните ѝ, свидетелстваха за това. Заради нея му се искаше да се представи по-добре от всеки друг път. Отново започна да целува нежно и настойчиво гърдите ѝ.

Рейна не мислеше, че това е възможно, но усети как желанието повторно се надига дълбоко в нея. Всяко движение на тялото му разпалваше кръвта ѝ и скоро тя отново гореше в огъня на страстта.

Той изчакваше, полагайки неимоверни усилия да се сдържа. Едва когато тя стигна върха, Трент отприщи страстта си. Освобождението, което изпита в този миг, бе толкова пълно и толкова прекрасно, че разтърси не само тялото, но и сърцето и душата му.

Останаха прегърнати, вплели мокри от пот тела. Сърцата им биеха с един и същи ритъм. Тя усещаше дъха му върху рамото си, където бе отпуснал глава. Нейната бе заровена във врата му.

Ромоленето на дъжда отвън бе като музика за ушите им. Ударите на стенния часовник във всекидневната бяха заглушени от тежкото им дишане и биенето на сърцата им.

Едва сега Трент я пусна да стъпи на пода. После отново я притисна в прегръдките си и се удиви колко слаба е всъщност. Можеше да я обгърне цялата дори и с една ръка. Нежно я целуна по косата.

Пое безмълвно ръката ѝ и я поведе нагоре по стълбите. Той вървеше пръв, но не откъсваше очи от нея, докато се изкачваха бавно към втория етаж. Заведе я в спалнята си и затвори вратата, сякаш за да изолира външния свят. Остави я в средата на стаята и се зае да разпъне сгъваемото легло. После протегна ръка към нея и кимна към леглото.

— Трябва да поговорим — дрезгаво каза тя.

— Не, не трябва.

Трент бавно разкопча ризата си. Рейна почувства как в гърдите ѝ отново се надига болезнено желание. Той свали ризата си и небрежно я захвърли на пода. След това пъкна палци в колана на джинсите си и ги смъкна.

Когато се изправи, бе съвсем гол. И прекрасен. Бавно прекоси мрачната стая и дойде при нея. Сивкавата светлина, проникваща през

прозорците, хвърляше причудливи сенки върху голотата му. Тя отново го желаше.

Ръцете ѝ бяха отпуснати до тялото ѝ в знак, че напълно приема действията му. Той безмълвно издърпа разкопчаната блуза от полата ѝ и я захвърли на пода до своите дрехи. После се зае с презрамките на дантеленото ѝ бельо и ги смъкна до кръста ѝ. Нежно погали гърдите ѝ. После наведе глава и по-дразни едната с език. Реакцията, която последва, бе толкова женствена, че той продължи да си играе с нея по-дълго, отколкото бе имал намерение първоначално.

— Трент — прошепна тя с омекнали колене.

— Шшт.

Бързо разкопча полата ѝ и я свали заедно с бельото ѝ. Застанаха голи един срещу друг. После я взе на ръце, бавно я положи на леглото и се намести върху нея.

Тя с удоволствие почувства тежестта му върху себе си. Тялото му бе толкова силно и стегнато, че изгаряше от любопитство да го опознае. Игриво прокара ръце по гърба му и Трент се усмихна широко.

Тя го целуна страстно.

Той ѝ отвърна, като устните му я оставиха без дъх.

— Все още ли искаш да поговорим? — провлачено я запита, докато покриваше с целувки шията ѝ.

— Длъжни сме да го направим.

Тя простена, когато устните му се плъзнаха към едната ѝ гърда.

— Ти никога не се отпускат, госпожице Рамзи. Тя потрепера от насладата, която изпита.

— Трент?

— Хм?

Рейна инстинктивно вдигна колене и той се намести между тях.

— Ние наистина трябва...

Следващата му милувка бе толкова себеотдайна и щедра, че думите замряха върху устните ѝ и сърцето ѝ сякаш престана да бие.

— Ето какво трябва да правим — приглушено прошепна той. — И аз имам намерение да го правя дълго-дълго време.

СЕДМА ГЛАВА

— Така и не ми каза къде е Руби.

Той размърда дългите си крака под чаршафите и се намести поблизо до нея.

— Не си ме питала.

— Попитах те.

— Така ли? Сигурно умът ми е бил другаде.

— Каза ми само, че сме сами.

— И добре че е така. — Засмя се и я целуна. — Сигурен съм, че входното антре никога не е било свидетел на подобна страст.

Тя подръпна къдравите косъмчета на гърдите му и той изохка. После и двамата се засмяха.

— Леля ми излезе сутринта да навести болен приятел. Каза, че най-вероятно няма да се върне до утре. Така че — провлачи многозначително той — тази нощ цялата къща е на наше разположение.

— Но ние не използваме цялата къща, а само това легло.

— Такава е основната идея.

Този път целувката им бе изпълнена с нежност.

— Никога не съм си представяла, че ще бъдем заедно по този начин — прошепна тя с устни, допрени до неговите.

— Аз пък си го представях. Неведнъж.

— Е, всъщност и аз си го представях, но... О, знаеш какво имам предвид.

— Не можех да си те представя така. — Той ласкаво прокара ръце по голия ѝ гръб.

— Какво искаш да кажеш?

— Не можех да отгатна формите на тялото ти под дрехите, които носиш. Признавам, че един от многото ми таланти е умениято да разсъблека всяка жена с поглед. — Намръщи се леко и продължи: — С теб това бе напълно невъзможно и направо ме подлудяваше. Искаше

ми се да разбере как изглеждаш гола. — Ръцете му нежно замилваха гърдите ѝ. — Мога да кажа, че съм приятно изненадан.

Той се премести по-надолу и устните му замениха ръцете му. Рейна обхвана с длани лицето му. Брадата му леко я драскаше. Усещането ѝ достави удоволствие.

Дъждът продължи през цялата нощ, също както и любенето им. По света вероятно нямаше други хора, които да си допаднат толкова пълно физически. И най-лекото докосване от негова страна събуждаше у нея сексуални желания, каквито не бе и подозирала, че таи. Любиха се много пъти през нощта. Настроението и ритъмът бяха различни, но тялото му неизменно я довеждаше до върха на удоволствието.

Постепенно тя преодоляваше стеснителността си. В началото се колебаеше да направи каквото и да било, дори да го докосне.

— Сложи ръце върху гърдите ми — задъхано я подкани Трент, след като тя изненадващо се озова върху него. — Докосни ме. Моля те, докосни ме.

Тя направи, както я бе помолил, но ръцете ѝ бяха много предпазливи. Тогава усети ударите на сърцето му под дланта си и се осмели да стори това, което отдавна искаше да направи. Ръцете ѝ замилваха гърдите му, докато най-накрая той застана под нея.

Нежните докосвания на устните ѝ бяха изпитание за издръжливостта му и когато не можеше да се сдържа повече, той отново я издърпа върху себе си.

Щом ѝ се стореше, че няма какво повече да научи, той ѝ показваше нови еротични преживявания.

През тази нощ помежду им се появи разногласие само веднъж — когато той посегна да включи нощната лампа.

— Не! — рязко извика тя и издърпа завивките върху себе си.

Това го изненада.

— Но аз искам да те видя — внимателно обясни той. — Искам да видя двама ни заедно.

— Не, Трент, моля те. Ако искаш да остана, недей да включваш лампата.

— Не те разбирам. — Бе искрено объркан. До този миг тя охотно бе изразявала чувствата си по всякакъв начин. Защо се боеше от светлината? Притисна я в прегръдките си. — Красива си. Чувствам го. Позволи ми да те видя.

Рейна се сгуши в него, наслаждавайки се на начина, по който гъстите косъмчета по гърдите му докосваха лицето ѝ.

— Моля те, Трент. Предпочитам тъмнината, моля те.

Знаеше, че сега косата ѝ е разрошена и разпиляна на всички страни така, както често я бяха снимали по-рано. Очилата ѝ все още бяха в чантичката ѝ долу. И въпреки че бе качила някой и друг килограм, тялото ѝ изглеждаше горе-долу както на рекламните, които бе правила, защото фотоапаратите винаги добавяха по няколко килограма отгоре.

Тази вечер бе толкова специална! Той се любеше с нея, без да се замисля за външния ѝ вид. Не искаше да рискува и да развали всичко, ако случайно я познае.

Трент неохотно се съгласи. Малко по-късно дори се пошегува с нежеланието ѝ да включат лампата:

— Не мислех, че си толкова срамежлива.

Рейна знаеше, че той нямаше да е на това мнение, ако поне веднъж бе надникнал зад кулисите на някое модно ревю. Красавиците, които крачеха по подиума, изглеждаха спокойни, самоуверени и безупречни, но зад сцената бе истинска лудница. Често се случваше някой да я преоблича, докато тя сменяше обиците или шапката си.

Чужди ръце я бяха събличали и обличали почти толкова често, колкото го бе правила и тя самата. Човек не можеше да се срамува от голотата си и да работи с дизайнери, шивачки и фотографи. Техните докосвания бяха толкова безлични и лишени от чувства, че скоро бе престанала да ги забелязва. А майка ѝ никога не бе изразявала обичта си по този начин.

Може би затова бе отвърнала толкова страстно на ласките на Трент, мислеше си Рейна. Ами да, тя с цялата си душа копнееше за нежното докосване на друго човешко същество. Ако той я смяташе за срамежлива, така да бъде.

— Изненадан ли си от свенливостта ми?

— Откровено казано, да. Особено след като си била омъжена. — Продължи да я милва по гърба и след малко попита: — Искаш ли да ми разкажеш за това или темата е прекалено болезнена за теб?

— Беше, но всичко свърши много отдавна и понякога ми се струва, че се е случило с някой друг. Току-що бях завършила гимназия.

— Ученическа любов, а?

— Нещо такова.

Всъщност бяха излизали само няколко месеца, преди да се оженят. Както повечето момчета, Патрик бе заслепен от красотата ѝ. Но тя бе успяла да го накара да преодолее благоговението, което изпитваше към нея, и двамата се бяха влюбили по младежки лудо и неразумно.

Сюзън вече правеше планове за преместване в Ню Йорк и за съчетаване на кариерата ѝ като модел с обучението ѝ в колеж. Рейна се противопостави на това. Тя искаше да работи като модел, защото обичаше красивите дрехи и не можеше да си представи нещо похубаво от това да ѝ плащат, за да ги демонстрира. Но не искаше майка ѝ да направлява кариерата ѝ така, че да изключи всичко друго от живота ѝ, особено Патрик.

Ето защо го убеди да се оженят веднага. Това бе отчаян опит да се измъкне от лапите на майка си. Сюзън побесня, когато научи за плановете им. Но тя бе хитър и безмилостен противник. Вместо да им забрани да се женят, се съгласи със сватбата.

От самото начало на брака им започна да се меси във всичко, да дава съвети, да подрежда живота им, докато накрая Патрик се почувства излишен и безполезен. Последният удар върху самочувствието му бе, когато Сюзън се свърза с началника на отдел „Личен състав“ във фирмата, където той бе подал документи за работа.

Рейна бе принудена да признае пред себе си, че е използвала брака им за собствените си цели и че Патрик е нещастен. Затова му предложи изход, който той с готовност прие.

Шест месеца след сватбата се разведоха. Рейна и майка ѝ се преместиха в Ню Йорк веднага щом това стана възможно. В крайна сметка Сюзън постигна целта си.

— Той беше много мил и добър с мен — разказваше Рейна на Трент. — Но бракът ни бе обречен от самото начало.

— Защо?

— Майка ми постоянно се месеше, а съпругът ми искаше сам да определя живота си.

— Майка ти? Досега не си споменавала за никакви роднини.

— Не сме много близки. Вече не.

— Имаш ли изобщо някой близък, Ейна? — нежно попита той.

Разговорът им започна да става прекалено личен, а това не ѝ харесваше. Тя го погледна със закачлива усмивка и прокара пръсти по корема му.

— Точно сега ти си много близо до мен.

Той се съгласи с кимване и се наведе да я целуне.

По-късно, докато тя подремваше в леглото, Трент слезе долу и набързо приготви бъркани яйца и бекон. Качвайки храната горе, си помисли, че ако дрънченето на съдовете не бе успяло, то изкусителните аромати със сигурност щяха да я събудят. Тя седна и се опита да прогони съня от очите си.

— Гладна ли си? — усмихна ѝ се той, щом забеляза, че е будна.

— Умирам от глад, макар че досега не го бях усетила.

Трент остави таблата на леглото и ѝ хвърли една от ризите си.

— Може ли вече да включа лампата? — попита той, след като тя бе навлякла ризата и благоприлично бе закопчала няколко копчета.

Рейна се пресегна за чантичката си, която Трент се бе сетил да качи заедно с бикините ѝ, и извади оттам очилата си. Сложи ги и едва тогава каза:

— Да, може.

— Трябва ли да ги носиш? — Кимна към очилата ѝ.

— Да не би да искаш да окапя цялото ти легло с портокалов сок?

— Това би могло да бъде много секси.

Тя реши да приеме забележката му като шега и бе доволна, че той не продължи да настоява за очилата. Лакомо се нахвърлиха на храната.

— Нали знаеш, че ме накара да побеснея и не можех да си намеря място от яд? — каза той, отхапвайки от последната препечена филийка.

Тя остави внимателно чашата си с кафе върху таблата и я побутна встрани. Беше изяла всичко в чинията си и сега се облегна на възглавниците, които той бе натрупал зад гърба ѝ.

— Защо?

— Защото замина така внезапно. Направо се поболях от тревога.

— Съжалявам, че не си взех довиждане с теб. Нямах време.

— Това ли бе единствената причина да не ми се обадиш, преди да заминеш?

— Каква друга причина би могло да има?

— Ами тогава, в оранжерията, бе започнало да става доста горещо. И нямам предвид температурата на въздуха. — Хвана ръката ѝ и потърка с палец кокалчетата на пръстите ѝ. — Ако Руби не те бе извикала на телефона, мисля, че щях да ти се нахвърля още там, в калта. Любов сред цветята. Романтика в оранжерията. — Той определено я дразнеше, но изведнъж стана сериозен: — Да не би да избяга от нещо, което те плаши, Ейна? От мен?

— Може би. Не знам. Във всеки случай ти ме хвана, нали?

— Имаше нужда от това, госпожице Рамзи.

— Имах нужда ли? — изумено повтори тя.

— Аха — потвърди той и се излегна, подпирайки се на лакти, без да осъзнава колко самодоволен изглежда. Беше си обул къси панталони, но те само подчертаваха мъжествеността му. В този миг бе истинско олицетворение на мъжкото самочувствие. — Мисля, че отдавна се нуждаеш от мъж, който да задоволи тайните ти желания.

— И ти си този мъж? — предпазливо попита тя.

Вместо да отговори, той просто сви рамене. Самодоволното изражение на лицето му бе достатъчно красноречиво.

Рейна скочи от леглото толкова бързо, че той не успя да реагира навреме и я настигна чак в коридора.

— Какво ти става? Къде отиваш?

Тя се извъртя и го стрелна с изпепеляващ поглед.

— Нямам нужда от никого, господин Гамблин. Още по-малко от мъж, който се люби с мен от съжаление.

— Съжаление! За какво, по дяволите, говориш?

— Ами сети се сам.

Тя влезе в стаята си, затръшна вратата и побърза да я заключи. Не можеше да понесе мисълта, че това, което бяха правили преди малко, бе акт на милосърдие от негова страна. Беше се прибрала самотна и отчаяна. Трент ѝ бе предложил утеха и тя се бе вкопчила в него. Дали действията му не са били само начин да ободри горката госпожица Рамзи, да я измъкне от дълбините на отчаянието ѝ?

Той ядосано заблъска с юмруци по вратата.

— Отвори!

— Махай се.

— Предупреждавам те!

— Казах ти да се махаш!

— Ако не отвориш проклетата врата, ще я разбия и после ще трябва да обясняваш на Руби какво се е случило.

— Не се страхувам от грубите ти заплахи.

Това май не бе много разумно от нейна страна. Следващото нещо, което чу, бе трясъкът от разбиването на вратата. Тя се сви инстинктивно и вдигна ръце да предпази главата си. Той я сграбчи за раменете и я вдигна така, че краката ѝ едва докосваха пода. Разтърси я.

— Ти си най-упоритата жена, която някога съм срещал. Съжаление! — изръмжа той. — Скъпа, никой не стига толкова далеч, воден от съжаление. Не можеш ли да разпознаеш любовта, когато я срещнеш?

Досега бе стояла сковано в ръцете му. При тези думи цялото ѝ тяло отмаля.

— Любов? — неуверено повтори тя.

— Да, любов — упорито вирна глава той. — Чувала ли си някога за нея? Обичам те и знаеш ли какво? Това ме плаши до смърт. Никога през живота си не съм се страхувал толкова. По-лошо е от която и да било контузия, получена на терена. Вече не знам откъде идвам и накъде отивам. Никога не съм се чувствал така, толкова объркан. Никога не съм бил по-нещастен, нито пък по-щастлив от сега. Направо е ужасно.

Показа ѝ точно колко ужасно е, като я целуна. Без да я пуска от прегръдките си, я заведе до дивана и се стовари върху него. Разкъса ризата ѝ и страстно зацелува гърдите ѝ. Също така нетърпеливо се отърва и от късите си панталони.

Сливането им бе бързо. Проникна дълбоко в нея и за миг застина неподвижно, докато цялото му тяло гореше от страст. Нежно долепи устни до ухото ѝ и прошепна:

— В случай че все още не съм се изразил достатъчно ясно, обичам те. Толкова много!

И започна да се движи в нея.

Тя го прие в себе си, в сърцето си. Когато достигнаха върха, сякаш ги разтърси експлозия. Трябваше им доста време да дойдат отново на себе си.

Рейна затвори очи и се пъкна под струята на душа. Изкъпа се много внимателно, като се сапунисваше повече от обикновено и усещаше тялото си като ново. Сетивата ѝ бяха необичайно изострени.

Какво ли усещаше Трент, когато я докосваше? Опита се да си го представи и се усмихна при спомена за изпълнените му с обожание думи, които ѝ бе шепнал, докато правеха любов.

Той бе останал разочарован, когато му бе предложила да се върне в собствената си стая.

— Защо? — бе запитал, като се притисна още по-силно в нея. — Тук ми харесва. И това ми харесва. И това. — Погали всяка любима част от тялото ѝ.

Тя отблъсна ръцете му, преди отново да загуби ума си.

— Руби може да се върне всеки миг. Какво ще стане, ако се качи горе и ни завари заедно?

— Какво толкова? Вече съм голям.

— О-о, и още как — въздъхна тя и го погали. Неговата въздишка премина в стон на възбуда.

— Скъпа, това не е най-правилният начин да ме придумаш да си тръгна. Или си променила решението си? — Обърна я по гръб и целуна топлите ѝ устни.

— Не, не съм го променила — отблъсна го тя и той трябваше да скочи на крака, за да не падне от дивана.

— Какво ще кажеш за един душ набързо? — предложи Трент, докато тя го избутваше към вратата.

— А какво ще кажеш да не бързаме?

— Сериозно ли говориш? — попита той със светнало лице.

— Да, но всеки сам, под собствения си душ.

— О-о! — възкликна той и усмивката му бързо помръкна. — А не искаш ли първо да потичаме?

— Без мен. Нямам сили.

Това го накара отново да се засмее.

— А аз имам желание да изкача Еверест или да убия някой дракон.

Целуна я леко и си тръгна.

Сега, излизайки от душа, Рейна отново си спомни тази сцена, както и всеки безценен миг, откакто Трент я бе взел в прегръдките си тази нощ. Съкровено пазеше спомена за всяка дума, всяко докосване, защото никога досега не бе срещала такава любов.

И защо да не си признае? Тя също обичаше Трент Гамблин.

Вгледа се внимателно в замъгленото от пара огледало в банята, чудейки се дали любовта блести в очите ѝ. Тези екзотични очи, които толкова се стараеше да скрие, преливаха от чувства. Какво ли би си помислил Трент, ако можеше да ги види? Дали и той би се съгласил с онези, които ги намираха за тайнствени и привлекателни? Дали щеше да ги хареса?

Отвори шкафчето и извади тъмен молив за очи. Повъртя го между пръстите си така, както бившият пушач си играе със забранената цигара. Само няколко леки докосвания с молива тук и лека извивка отдолу. Дали да не опита? Само мъничко, колкото да подчертае издължената им форма? Малко руж точно под скулите? Малко гланц за устни?

Спомни си за всички онези бели дрехи, които бе оставила в Ню Йорк. Контрастът с бялото правеше кожата и косата ѝ изумително красиви. Пристегнатите колани, дълбоките деколтета, свободно падащите поли и панталони бяха най-подходящи за фигурата ѝ. За миг ѝ се прииска да бъде много красива. Как ли щеше да реагира Трент тогава?

— Ти не ме обичаш наистина — бе му прошепнала тя, когато страстта им се бе поуталожила.

— Обичам те.

— Знам с какъв тип жени излизаш обикновено. Аз не съм от тях.

— Може би затова те обичам толкова много. Излизал съм с много красиви жени, но всички те са толкова повърхностни в сравнение с теб. Ти си различна. Имаш сърце. Харесвам тялото ти. Харесва ми начинът, по който се допълваме физически. Но аз се влюбих най-напред в това, което не се вижда с очите. Ти не си просто красива обвивка. Ти си истинска жена.

Рейна върна молива за очи обратно в шкафчето и здраво затвори вратичката му. Покри лицето си с ръце и се опита да се успокои, вдишвайки дълбоко. Женската суета я подтикваше да бъде красива заради него. Но щеше ли да я обича, ако разбере, че е била също като онези жени, които сега презираше?

Не си правеше никакви илюзии за бъдещето им. Нямахше такова. Не би могло да има щастлив край. Скоро Трент щеше да замине за тренировъчния си лагер. И тогава тя щеше да го загуби завинаги.

Но сега, докато беше с него, щеше да се наслаждава на уверенията му в любов. В живота си бе имала толкова малко пълноценни емоционални връзки. Майка ѝ не познаваше истинската любов. Мори я бе обичал, но поради някаква причина не ѝ се бе доверявал напълно.

Всеки път, щом се сетеше за смъртта му, се чувстваше опустошена. Дали бе посегнал сам на живота си? Тази мисъл не ѝ даваше мира, но любовта на Трент бе приглушила болката.

Дните, които щяха да прекарат заедно, бяха преброени, но тя щеше да изживее всеки миг, без да съжалява. Щеше да бъде Ейна Рамзи, защото това ѝ бе нужно.

Тъкмо бе навлякла чифт джинси и широка карирана риза, когато той почука на вратата.

— Отвори.

— Идвам. Моля те, недей отново да разбиваш вратата.

Отвори му и го попита:

— Ще поправиш ли бравата, преди Руби да я види?

— А ти ще ми дадеш ли целувка?

— Целият си мокър от пот!

— Не и устните ми. — Тя се приближи към него и леко целуна издадените му напред устни. — Предполагам, че това е всичко, с което ще трябва да се задоволя за момента — промърмори той.

Рейна се засмя.

— Гладен ли си?

— Закусвахме в четири часа сутринта. В такъв случай какво яде човек в девет?

— Какво ще кажеш за тостери с шунка и сирене?

— Звучи чудесно.

— Аз ще ги приготвя, а ти иди да си вземеш душ, моля те — каза тя и размаха ръка пред носа си.

Десет минути по-късно той се присъедини към нея в кухнята.

— Сега със сигурност миришеш по-добре — похвали го Рейна. — Нарязах малко плодове за салата и...

Трент я прекъсна, като я придърпа към себе си, притисна я в прегръдките си и горещо я целуна по устните. Докосна с език леко кривите ѝ зъби.

— Обичам да те вкусвам. — Устните му се плъзнаха надолу по шията ѝ. — Цялата — добави и отново я целуна страстно по устата.

— Тостерът ти изстина — промърмори тя, когато най-сетне успя да си поеме въздух.

— Аз пък се сгорещих. — Гамблин се притисна плътно до нея, за да ѝ покаже.

Рейна се измъкна от прегръдката му и се прокашля.

— Нямах никакво чувство за благоприличие. Хайде, сядай да ядеш.

— Опитваш се да ме командваш — също като леля Руби.

Закусваха дълго, тъй като често се заглеждаха един в друг. Той отново подметна за очилата ѝ и я помоли да ги свали.

— Но тогава няма да мога да те виждам — обясни тя и отвлече вниманието му от темата, като покри лицето му с целувки и накрая се спря на устните му.

— Здравейте. Има ли някой къщи? — извика от преддверието Руби.

Те веднага се разделиха. Рейна се притесни и бузите ѝ се зачервиха. Трент бе доволен като котарак, който току-що е облизал сметаната, и лениво се усмихваше.

— Насам, лельо Руби. Тъкмо си хапвах нещо много вкусно.

Рейна го изгледа укорително, докато Руби влизаше в кухнята.

— И какво е то, скъпи? О, колко мило! Госпожица Рамзи те храни.

— Аха.

Рейна скочи от мястото си и предложи на Руби да седне.

— Заповядай при нас. Добре ли е приятелят ти?

— Да, да, много по-добре. Нуждаеше се най-вече от малко компания. А как мина твоето пътуване? Кога се върна?

Рейна я осведоми набързо за по-важните неща, като пропусна подробностите.

— Извинявай, че тръгнах така набързо, без никакви обяснения.

— Разбирам те, при тези обстоятелства — отговори Руби и съчувствено стисна ръката на младата жена. — Трент каза ли ти, че поправи колата ти, докато те нямаше?

— Не — отвърна той вместо нея. — Прекарахме доста време заедно, откакто тя се върна, но така и не стигнахме до обсъждането на

коли.

Рейна отново му хвърли унищожителен поглед, но за щастие Руби бе прекалено разсеяна, за да усети подтекста в думите му.

— Искаш ли да ти направя сандвич, Руби? — попита Рейна. —
Още не съм прибрала продуктите, а ти изглеждаш уморена.

— Благодаря ти, скъпа. Ако никой от вас не се нуждае от мен този следобед, мисля да си остана в стаята и да подремна. С приятеля ми разговаряхме до зори. Бедничкият, няма с кого да си поговори. Децата му рядко го посещават.

Рейна приготви още един сандвич. Трент си по-хапваше от нарязаните пъпеш и диня, без да откъсва очи от младата жена. Погледът му бе твърде многозначителен.

— Беше много вкусно — каза Руби, когато свърши със сандвича. — Искате ли нещо от мен?

— Не, лельо — отвърна Трент и услужливо ѝ помогна да стане от стола. — Иди да си починеш. Ние с госпожица Рамзи можем да се грижим прекрасно за себе си. Искаш ли да те изведе на вечеря довечера?

Руби майчински го потупа по бузата:

— Нали е много мило момче?

— Да, наистина — засмя се Рейна.

— Наистина ли мислиш така? — попита я Трент малко по-късно, след като Руби се бе оттеглила в стаята си и двамата отново бяха сами.

— За кое? — Тя миеше съдовете в мивката. След като поспориха малко, най-накрая Руби се съгласи да я остави да свърши това.

— Ами че съм мило момче? — Застана зад нея и я прегърна. Ръцете му веднага намериха гърдите ѝ и започнаха да ги масажират. —
Защо ги криеш под тези широки дрехи? Имаш красиви, изкусителни гърди. Нямах ли нещо по-прилепнало по тялото?

Тя се опита да се освободи от ръцете му, но без да се напегне особено.

— Не, харесвам свободните дрехи. Теб какво те засяга?

— Искам да ги виждам. — Продължи да гали гърдите ѝ и скоро зърната им настръхнаха. — Ето какво имам предвид. Мразя да пропускам подобна гледка.

— Престани, Трент. Руби може да влезе.

— Тя спи — прошепна в ухото ѝ. — Искаш ли да си поиграем в оранжерията?

— В оранжерията ли? — Тялото ѝ бе тъй сладно отпуснато, че нямаше никакви сили да протестира.

— Да-а. Малко горещ секс с теб точно сега би ми се отразил чудесно.

— Нямах никакъв срам.

— Не, просто много те желая — прошепна той и я извърна с лице към себе си.

— Още ли?

— Тостерите с шунка и сирене винаги предизвикват такава реакция у мен. — Тя обви ръце около врата му. — Особено когато са приготвени от някоя сексапилна дама. — Прегърна я през кръста и пъкна ръце в задните джобове на джинсите ѝ, за да я привлече към себе си. — Имаш страхотно тяло.

Последвалата целувка бе гореща и страстна. Рейна разтвори устни и езикът му срещна нейния. Притисна я до барплота и разкопча ризата ѝ, колкото да успее да пъкне вътре ръката си.

— Желая те — дрезгаво каза той. — Оранжерията или спалнята?

— Трент, не можем — опита се да протестира тя.

— Защо?

— Посред бял ден е.

— И какво от това?

— Трябва да рисувам. Имам работа. Четири нови поръчки.

— Добре — тежко въздъхна той. — Ще те оставя да работиш, ако ми позволиш да чета книга в твоя апартамент.

Тя внимателно го изгледа, като се мъчеше да разбере дали не се опитва да хитрува. Накрая се съгласи.

— Добре. Но само ако обещаеш да се държиш прилично.

— Обещавам.

Качиха се в апартамента ѝ и дори положиха усилия да удържат на обещанията си. Но както се оказа, прекараха следобеда, като се любиха бавно и продължително.

Беше прекрасно, но Трент остана леко разочарован от настояването на Ейна да остави тежките завеси спуснати, така че стаята тънеше в полумрак.

Искаше му се да види тялото ѝ, обляно от слънчевите лъчи. Изтегнат на леглото до нея, той я наблюдаваше, докато тя спеше. Не можеше да разбере как е могъл да я смята за невзрачна.

Тя бе красива. Не приличаше на никоя от жените, които бе срещал. Запълваше някаква празнина в живота му, за която не бе и подозирал, че съществува. И сега, когато най-после я бе открил, нямаше да я остави да си отиде.

ОСМА ГЛАВА

— О, ето я и нея!

Рейна чу гласа на Трент в мига, в който отвори входната врата и веднага след това долови и познатите му стъпки по дървения под.

— Ейна?

— Здравей.

Той дойде при нея, прегърна я и я целуна набързо.

— Искам да те запозная с един човек.

— Но...

— Чувала си за Том Танди, нападател на Мустангите. Той има най-добрите ръце в цялата футболна лига. Дошъл е на гости. Разказах му всичко за теб.

Опита се да го спре, но Трент упорито я водеше към гостната. Не искаше да се среща с никого в този окаян вид. Бе ходила да търси материали за работата си и се чувстваше изпотена и размъкната.

Освен това винаги когато срещаше някого за пръв път, се страхуваше, че може да я разпознае. С Трент бяха неразделни напоследък. Чувствата му бяха искрени. Бе убедена в това. Сега повече от всякога се боеше той да не разбере, че не е тази, за която се представя. Не знаеше как би реагирал, ако открие истинската ѝ самоличност, но не искаше да рискува. Всичко бе толкова прекрасно, не искаше нищо да го помрачава.

Не бяха успели да скрият връзката си от Руби. През онази първа вечер, когато Трент бе удържал на обещанието си и ги бе извел на вечеря, тя бързо бе преценила ситуацията.

— На вас двамата ви отне доста време да се оцените един друг — бе казала тя, докато разглеждаше менюто.

— Какво имаш предвид, лельо Руби? — невинно попита Трент.

Руби надникна иззад менюто и му хвърли унищожителен поглед.

— Не съм някоя изкуфяла старица, млади човече, и се възмуствам от намека ти, че не разбирам от тези неща. Къде си мислиш, че бях миналата нощ?

— Каза, че отиваш при болен приятел — отвърна той с блеснали очи.

— Но не съм твърдяла, че ми е само приятел, нали?

Рейна не можеше да продума от изненада. Руби отново се зае с менюто си. Трент се засмя така гръмогласно, че привлече вниманието на няколко души от околните маси, които го познаха и дойдоха за автографи.

След тази случка Рейна престана да крие връзката си с Трент от леля му. Руби се държеше така, сякаш нямаше нищо странно в това красив и очарователен мъж да се влюби до уши в някаква повлекана. Но Рейна не бе наивна и знаеше, че другите хора биха сметнали връзката им за странна.

В мига, в който влезе в гостната и видя изражението, изписано върху лицето на Том Танди, осъзна каква необичайна двойка бяха двамата в очите на хората. Рейна и Трент Гамблин биха били идеалната двойка, но госпожица Рамзи не бе подходяща за него. Ако досега не го бе осъзнавала, реакцията на госта им ясно го показа. Той бе, меко казано, шокиран.

Брадичката му направо увисна от изненада. Рейна изпита съжаление към него. Трент несъмнено му я бе описал с думи и младежът изобщо не очакваше, че госпожица Рамзи изглежда по този начин.

— Том, запознай се с Ейна Рамзи. Ейна, това е Том Танди.

— Здравейте, Том! — протегна ръка тя. Дланта ѝ бе все така загрубяла и нямаше оформен маникюр, макар напоследък да ѝ се щеше да остави ноктите си да пораснат само заради удоволствието да ги прокара по гърба на Трент. Когато той целуваше ръцете ѝ или ги стискаше в своите, както обичаше да прави, си мечтаеше за дните, когато те бяха добре поддържани. Том само леко стисна ръката ѝ и побърза да я пусне. — Заповядайте, седнете. Виждам, че Трент вече ви е предложил нещо за пиене.

Независимо дали Трент го осъзнаваше, ситуацията бе доста неловка. Тя се държеше като гостоприемна домакиня само за да накара изумения младеж да се отпусне. Сега той трябваше да каже на приятеля си: „Наистина е толкова красива, колкото ми я описваше“ или: „Сега разбирам какво те задържа в Галвстоун, хитрец такъв.“

Вместо това, Том само се взираше изумено в Рейна. Не защото я бе разпознал. Той чисто и просто недоумяваше, предположи Рейна, как е възможно подобно увлечение от страна на Трент.

— Искате ли още една бира? — попита тя.

— Не. Не, благодаря — каза Том и се опита да намести мускулестото си тяло на старичкия диван на Руби. Викторианските мебели не предлагаха удобства за професионалните футболисти. Той потъна в меките възглавници и коленете му се оказаха на едно ниво с гърдите. Ако можеше да се шегува в този миг, Рейна би отбелязала колко нелепо и гротескно изглеждат Том и Трент в гостната на Руби — като великани в кукленска къщичка.

— Искаш ли бира, скъпа? — попита я Трент и я настани до себе си.

— Знаеш, че не обичам, но ще си пийна от твоята, тъй като съм много жадна. Навън е толкова горещо.

Отпи глътка студена бира от неговата кутия и облиза устни. Той се засмя, целуна я и погледна към Том, сякаш чакаше одобрението му. Том все още продължаваше да се взира безмълвно в тях.

— Ще останете ли за вечеря, Том? — запита Рейна, за да наруши неловката пауза.

— Ъ-ъ не. — Той се прокашля, преди да продължи: — Аз трябва ъ-ъ да се връщам. Имам ъ-ъ среща.

Бе дошъл в Галвстоун с надеждата да отведе Трент обратно в Хюстън. Струваше му се, че приятелят му се е правил на отшелник прекалено дълго. Трябваше да заминат на тренировъчен лагер след няколко дни. Том възнамеряваше да прекара това време в непрекъснато пируване и предполагаше, че и Трент има същите намерения. Достатъчно шокиращо бе да разбере, че Трент няма да се присъедини към гуляите.

Но когато Ейна Рамзи влезе в стаята, Том се почувства така, сякаш изведнъж бяха издърпали килима изпод краката му. Не можеше да повярва на очите си. Ето сега, мислеше си той, някой ще ми каже, че сънувам.

— Мисля, че престоят на Трент тук му се е отразил много добре — подхвана той. Ако Ейна бе красива, нямаше да му е никак трудно да говори с нея. Но тази жена с размъкнати панталони и жилетка го притесняваше. — От години не съм го виждал в по-добра форма.

— Безпокояхме се за рамото му, но миналата седмица докторът каза, че напълно е заздравяло. — Тя се обърна към Трент и му се усмихна.

— Така ми каза и Трент.

— Мисля, че той може да поведе Мустангите към Суперкупата и да спечели тази година — уверено заяви Рейна. После плъзна ръка по бедрото на Трент — един от онези спонтанни жестове, които ясно издават колко близки са двама души.

Трент въздъхна престорено и се облегна удобно на креслото.

— Дамата ме обожава — похвали се той.

Рейна шеговито го смушка с лакът в ребрата. Сборичкаха се и накрая се прегърнаха.

— Трент ми каза, че рисуваш или поне работиш нещо подобно — обърна се Том към Рейна, когато най-сетне се бяха успокоили.

— „Нещо подобно“ е по-точно казано. Рисувам върху дрехи, но съм решила да разширя асортимента. Мисля да се захвана с дамаски, декоративни възглавнички, подобни неща.

Том кимна, но тя не вярваше, че е добил и най-бегла представа за работата ѝ. Бари ѝ бе подхвърлил идеята, че щом като заможните дами в Хюстън са съгласни да харчат стотици долари за оригинални, ръчно рисувани дрехи, може да са склонни да плащат хиляди, за да имат оригинални, ръчно рисувани кресла, канапета или шезлонги. Рейна внимателно бе обмислила предложението и след това бе споделила идеята с Трент. Той я бе подкрепил изцяло.

— Направи няколко неща — бе предложил той. — За да видим как ще се приемат на пазара, можем да ги изложим в някои от жилищата, които моята компания продава.

— Затова излизах днес — осведоми тя Том. — Ходих до един склад за текстил, за да купя материали. — Посочи към огромния пакет, който бе оставила до вратата, когато Трент я бе въвел в гостната. — И като говорим за това — каза тя и се изправи, — ще ви помоля да ме извините и ще се кача горе да поработя.

— Не можеш ли да си починеш малко и да поседиш с нас? — попита Трент, като я хвана за ръката.

— Сигурна съм, че двамата с Том имате да си говорите за много неща, така че ще ви оставя сами. Беше ми приятно да се запозная с теб, Том.

Той се изправи и неловко запристъпя от крак на крак:

— На мен също.

— Ще се видим по-късно, скъпи.

Трент я дръпна за ръката и я целуна продължително. Когато най-после се изправи, тя кимна стеснително на Том, взе пакета си и се качи горе.

Трент я изпрати с усмивка. Мислеше си за предната нощ. Усети топлина в слабините си при спомена за бурната им страст. Щом я изгуби от поглед, той отново се обърна към Том, който седеше отпуснат и зяпаше в пода.

— Е, какво мислиш? — попита Трент и отпи от бирата си.

Том безцелно повъртя палци, прокашля се, разкърши рамене, въздъхна тежко и най-после вдигна глава.

— Мисля, че си най-жестокият, студенокръвен и егоистичен кучи син, когото някога съм срещал.

Трент бавно остави бирата си на масата, без да откъсва очи от Том. Двамата продължиха да се гледат един друг известно време, после Трент се изсмя.

— Някаква конкретна причина?

Том се изправи и тромаво закрачи из стаята. На футболното игрище можеше да направи невероятни скокове, за да хване топката. Но сега успя да се блъсне в масичката за чай, да прекатури фигурка от слонова кост и да се спъне в килима. Най-накрая преодоля всички препятствия и се добра до прозореца.

— Виж какво правиш с тази жена — тихо каза той.

— Това, което правя с тази жена, доставя огромно удоволствие и на двама ни. Не че това те засяга — навъсено отвърна Трент.

Том рязко се обърна, като едва сдържаше гнева си:

— Искаше да знаеш мнението ми, нали? Е, ще ти го кажа. Мисля, че начинът, по който си играеш с тази жена, не подхожда дори и на теб, Трент.

— „Дори и на мен“?

— Да, дори и на теб. Виждал съм те да разбиваш безброй женски сърца. Но повечето от жените можеха да го понесат. Имаха други интереси. Имаха много предимства. Външен вид. Много пари. Куп мъже, които да ги ухажват. Не съм сигурен, че тази жена ще успее да преживее удара.

— Мразя постоянно да повтарям думите ти, но какво имаш предвид под „преживее“?

— Какво ще стане с нея, когато заминеш на тренировъчния лагер?

— Ще остане тук. Със сигурност не може да дойде с мен. Какво става със съпругите на другите футболисти, когато те заминат на лагер или пътуват по време на сезона? Не разбирам накъде биеш, Том.

— Тогава ще бъда малко по-конкретен. Какво ще стане с нея, когато се завърнеш от лагера, заживееш отново в Хюстън и подновиш стария си начин на живот?

— Щом започне сезонът, няма да съм пълен господар на себе си. Работата ми ще ограничи времето, което ще прекарваме заедно. Да не мислиш, че не разбирам това?

— Значи възнамеряваш да продължиш да се виждаш с нея?

— Да, по дяволите! А ти какво си мислиш?

— Възнамеряваш да я направиш част от живота си в Хюстън?

— Да.

Том поклати глава недоумяващо:

— Наистина ли мислиш, че мястото ѝ е там? Че ще се чувства добре сред приятелите ти?

— И защо не?

— Защо? О, я стига, Гамблин! Аз съм най-добрият ти приятел. Няма нужда да се преструваш пред мен. Погледни я! — извика той, сочейки към стълбите. — Нима изглежда като жените, които обикновено ухажваш?

Трент се стегна при тези думи и яростно сви ръцете си в юмруци.

— Мисля, че е най-добре да си тръгваш.

— С най-голямо удоволствие. Не го казах, за да нараня чувствата ти. Само ти посочвам очевидното, за да ѝ спестя разбитото сърце. Вярвай ми, изцяло ѝ съчувствам.

— Е, много ти благодаря, но тя не се нуждае от съчувствието ти. И какво е чак толкова очевидно за теб?

— Че използваш тази жена, за да излекуваш егото си, докато лекуваш рамото си. Тя е точно това, от което се нуждаеш. Както сам каза, дамата те обожава. Ясно е от начина, по който те гледа. За жените е лесно да се влюбят в теб, Трент. По дяволите, аз съм мъж и не съм

обратен, но да не мислиш, че съм сляп? Ти си красив. Симпатията си. Звезда си и според жените, които изплакват очите си по теб, си невероятен в леглото. Коя жена не би се влюбила в теб? Всеки би ти завидял за късмета, който имаш с жените, но смятам, че си истински негодник, щом можеш да се възползваш от тази нещастница.

Трент сложи ръце на кръста и предизвикателно отметна глава назад.

— И защо да го правя, господин професоре по психология? — попита той, настъпвайки приятеля си по болното място. Том Танди беше завършил психология в университета и дори бе защитил докторат. Но бе решил, че един спортист не би спечелил особено доверие в тази област и затова се бе отказал от мечтата си да практикува.

Том отвърна спокойно, като се поклащаше напред-назад, опитвайки се да овладее гнева си. Вдигна ръце и започна да брои на пръсти:

— През последната година ти покори сърцето на кралицата на красотата в Тексаския университет, чийто баща на практика притежава целия Форт Уърт; на млада вдовица, която управлява не само огромното състояние, завещано ѝ от покойния ѝ съпруг, но и умовете и сърцата на висшето общество в Западен Тексас; на една дама, която ръководи банката на „Корпус Кристи“, както и на принцеса, чийто аристократичен баща прекарва остатъка от живота си в изгнание в страната ни. Да продължавам ли?

Трент скръсти ръце на гърдите си:

— Моля, продължавай. Накъде биеш?

— Истината е, че всеки път връзката ти с една жена се развива добре докато печелиш. Щом загубиш мач — и хоп, край на връзката. Финито.

Трент се размърда неловко и се обърна с гръб към Том, уж да оправи пепелника на масата.

— Значи изпадам в лошо настроение след загуба. И какво от това?

— А, не. Твоето е далеч по-страшно от лошо настроение, приятелю. Ти трябва да бъдеш водещият в една връзка. Звездата. Не искаш дамата да те превъзхожда по какъвто и да било начин. Ти си роден състезател — както на игрището, така и в бизнеса — и винаги

играеш честно. Обичаш предизвикателствата. Но в любовния си живот не понасяш съперничеството. Една красива, известна, надарена или преуспяла жена представлява заплаха за егото ти, особено когато губиш на терена или пък лекуваш травма на рамото си, която може да сложи край на кариерата ти. — Том се приближи и заговори тихо и състрадателно: — Ейна Рамзи не представлява подобна заплаха, нали, Трент?

Гамблин се извърна с разтреперана от ярост брадичка, но това не стресна Том. Той смело продължи:

— Тя не е красива като теб. Със сигурност не се облича така добре. Не те превъзхожда финансово. Не се съмнявам, че е талантива, но безспорно ти си звездата този път, нали? — Въздъхна дълбоко и сложи ръка на рамото на Трент. — Тя е точно това, от което се нуждаеше преди няколко седмици — жена, която да те обожава и да приема за истина всяка твоя дума, която да вярва, че никога не грешиш. За нея ти си приказният принц. Погледни фактите, Трент. Когато дойде тук, ти губеше. Използвал си Ейна, за да повдигнеш самочувствието си.

Гневът на Трент се уталожи, тъй като част от думите на Том бяха истина. Харесваше и уважаваше Том Танди и като спортист, и като човек. Бяха приятели от години и това даваше право на Том да говори открито с него.

— За някои неща си прав, Том. Но грешиш относно чувствата ми към Ейна. Всичко започна така, както казваш — исках само да се позабавлявам. Тя беше насреща. Защо да не се възползвам? Нямахме какво друго да правя. — Погледна приятеля си право в очите. — Но за пръв път в живота си наистина опознах една жена. Звучи сладникаво, но аз я обичам. Знам, че е различна. Точно затова я обичам.

Том внимателно се вгледа в лицето на Трент, опитвайки се да разбере доколко е искрен. И тогава смутено се усмихна.

— В такъв случай съвсем не съм бил прав. Надявам се всичко да свърши добре.приятели ли сме? — попита и протегна ръка.

Трент я стисна силно и го потупа по рамото:

— приятели сме.

Скоро след това Том си тръгна. Трент се втурна нагоре по стълбите и високо извика Ейна.

— Къде е пожарът? — попита тя, като подаде глава иззад вратата.

— Тук. — Той я върна обратно в стаята, като затвори вратата с крак, притисна я в прегръдките си и изгори устните ѝ с целувка. — Искам да правим любов.

— Трент — засмя се тя и понечи да се измъкне от обятията му.

— Веднага.

— Аз тъкмо...

Отново я целуна сладострастно. Вече се познаваха толкова добре, че знаеше точно какво да направи. Пожарът, за който той говореше, обхвана и нея, подхранван от несекващото ѝ желание да бъде с него.

Бързо се освободиха от дрехите си и коленичиха на пода. Той покри с целувки шията и гърдите ѝ. Рейна се изви назад и гъстата ѝ коса се разпиля свободно. Палавият му език галеше кожата ѝ, докато тя цялата настръхна. После я положи на пода и я облада.

След като се върнаха към реалността, той остана сгушен в нея, вдишвайки дълбоко аромата на цветя, който се носеше от косите ѝ. Навън вече се смрачаваше, но това, което виждаше у Ейна, бе достатъчно, за да го накара да се зачуди защо Том не я смята за красива. Разпиляната ѝ по пода коса бе гъста и мека като коприна. Кожата ѝ, покрита с капчици пот от бурната страст, сякаш блестеше в мрака.

Отново започна да я люби, но този път не бързаше и се наслаждаваше на всеки безценен миг, на всеки сладостен звук, който тя издаваше в отговор на ласките му.

С никоя друга жена не бе изпитвал такова удоволствие. През цялата вечер отново и отново ѝ доказваше любовта си, като отричаше всичко, което Том бе казал. Особено пред себе си.

ДЕВЕТА ГЛАВА

В първия миг Рейна не можа да си спомни защо не искаше да се събужда. После се сети и отново затвори очи.

Трент заминаваше днес.

Обърна се по гръб и се запита дали ще може да го изпрати спокойно. Нямаше много време за чудене, тъй като на вратата се почука дискретно. Тя скочи от леглото и изтича да отвори.

— Нямаше да се налага да идвам на пръсти до вратата ти в шест сутринта, ако ми бе позволила да остана в леглото ти през цялата нощ. Но въпреки това те обичам. — Трент се наведе леко и я целуна. Руби знаеше за връзката им, но Рейна бе непреклонна, че двамата се нуждаят от мъничко усамотение. Тя упорито отказваше да спи с него през цялата нощ. — Защо не си облечена за бягане?

— Не знаех дали ще искаш да излезем тази сутрин — шепнешком отвърна тя.

— Искам. Това е последната ни възможност да потичаеме заедно по брега в Галвстоун. Поне за малко. — Той се пресегна и я потупа отзад. — Побързай. Аз ще загревам пред къщата.

Трент явно щеше да се преструва, че днешният ден е съвсем обикновен поне за няколко часа.

Щом се върнаха от освежителната разходка, пиха плодов сок и закусиха в кухнята, както обикновено. Но когато се качиха горе, той я хвана за ръка и я дръпна в стаята си, като заключи вратата след себе си.

— Какво правиш? — попита тя.

— Заключвам те. Днес ще се къпем заедно.

Това бе още едно нещо, което му бе отказвала досега.

— Трент, нали знаеш колко...

— Недей да спориш. Приеми го като прощален подарък за войник, който отива на фронта.

— Но...

— Обичаш ли ме?

Гласът му бе толкова напрегнат, че Рейна не посмя да се пошегува.

— Да — откровено каза тя. — Обичам те, Трент.

— И аз те обичам. Взаимно опознахме интимността, възможна между мъж и жена. Докосвал съм те, целувал съм те навсякъде. Но искам да те видя на светло. Позволи ми, моля те.

Бе първият — и вероятно щеше да бъде последният — човек, който я обичаше такава, каквата наистина беше. Можеше ли да му откаже нещо през последния им ден заедно? Не се противопостави, когато той започна да съблича сивия ѝ анцуг. Позволи му да свали безформените ѝ дрехи една по една, докато накрая остана съвсем гола.

Трент не каза нищо в продължение на няколко минути. Очите му обходиха тялото ѝ от глава до пети и обратно и после отново и отново, все по-бавно. Поразен, той тихо изруга.

— Защо се обличаш по този начин? Имаш най-красивото тяло, което някога съм виждал. Не разбирам — дрезгаво промърмори, поклащайки глава в недоумение.

На Рейна ѝ се доплака от радост. Неговите думи означаваха повече от всеки друг комплимент, който някога бе получавала. Толкова често бе чувала подобни думи по свой адрес, че накрая бяха изгубили смисъла си. Но изречени от Трент, те придобиха ново значение.

Ако продължеше да мисли за това, щеше да се разплаче, а започнеше ли веднъж, нямаше да може да се спре. Днешният ден бе прекалено важен, за да го пропилее в плач. Затова тя се приближи до него, изправи се на пръсти и прошепна в ухото му:

— Облечен сте с прекалено много дрехи, господин Гамблин.

После се зае да смъква късите му панталони.

Преди да застанат под душа, Трент свали очилата ѝ. Рейна инстинктивно посегна да ги вземе, но той ги държеше високо над главата ѝ. Тя извърна лице встрани.

— Ейна, погледни ме.

Обичаше го, нали? Щеше ли да има голямо значение, ако я познаеше сега? И без това щеше да я напусне след няколко часа. Бавно обърна глава и го погледна.

Трент сякаш потъна в очите ѝ.

— Какъв необикновен цвят! — унесено промърмори той, като че ли говореше на себе си. — Престъпление е от твоя страна да криеш

такива прекрасни очи зад оцветените стъкла на очилата си.

Остави очилата ѝ на мивката и покри лицето ѝ с нежни целувки. Целуваше я по затворените клепачи, по бузите, по челото, по брадичката, преди горещите му устни да се озоват върху нейните.

Къпането им заедно се превърна в любовен ритуал. Устните им отпиваха вода от пулсиращата плът без свян и насита. Насапунисаните им ръце се плъзгаха по гладката кожа, галеха и масажираха, предизвиквайки стонове на удоволствие.

— Толкова ме възбуждаш! — дрезгаво прошепна той и проникна в нея. Сливането им бе прекрасно и сякаш продължи безкрай.

Водата от душа охладня много преди страстта им.

Обедът бе изключително тържествен. Руби бе необичайно мълчалива.

— Сигурен ли си, че не си забравил нещо?

— Опаковах всичко и проверих стаята два пъти, лельо. Ако съм пропуснал нещо, можеш да го изпратиш в къщата ми в Хюстън. Дори и да ме няма, икономът ми ще е там.

Рейна също не говореше много. Едва се сдържаше да не заплаче, докато безцелно побутваше пилешката салата из чинията си.

— Кога е полетът ти? — попита Руби.

— Трябва да излетим в четири, но съм сигурен, че интервютата за пресата ще ни забавят, както обикновено.

Намръщи се угрижено, докато гледаше Ейна. Бе очаквал, че ще е натъжена, тъй като нямаше да се виждат цели три седмици. Но не мислеше, че ще е толкова покрусена.

— Ще ви интервюират ли от телевизията? — попита го Руби.

— Вероятно. Гледайте новините довечера и може да ме видите. — За да разведри малко атмосферата, той намигна на леля си. — Искаш ли да ти махна с ръка?

Когато най-последно приключиха с обед, бе време да се сбогуват. Трент прегърна леля си и я целуна звучно по устата.

— Благодаря ти от свое име, от името на треньора ми, от името на отбора и от името на всичките ми почитатели.

Тя се престори на разсърдена:

— Какви ги приказваш, глупчо такъв?

— Ако не ми бе осигурила тиха стая за почивка и пълноценно хранене три пъти дневно, сега нямаше да съм в такава страхотна

форма. За разлика от мен, на всички останали в лагера ще им бъде далеч по-трудно да се справят с тренировките, а това го дължа изцяло на нежните ти грижи.

Руби изтри сълзите си с носна кърпичка и промърмори, че винаги е добре дошъл и може да остане колкото иска. След като той я увери, че често ще я посещава, тя дискретно се оттегли и го остави насаме с Рейна. Още преди да обядват, бе натоварил багажа си в колата, която го чакаше зад ъгъла.

Без да каже и дума, той я притегли в прегръдките си. Рейна притисна лице до гърдите му и обви ръце около кръста му. Искаше ѝ се да улови силата, уханието, топлината му и да ги затвори в бутилка, от която да отпива, когато има нужда от него.

— Ще ми кажеш ли? — нежно попита Трент, докато галеше косите ѝ.

— Какво да ти кажа?

— Защо изглеждаш така, сякаш някой току-що е прегазил любимото ти котенце?

Тя се усмихна несигурно:

— Така ли изглеждам?

— По-зле.

— Тъжна съм. Не ми се иска да заминаваш.

— Само за три седмици.

За цял живот.

— Ще ти се обаждам всяка вечер.

За известно време, а после някоя вечер ще забравиш, после отново.

— Ще ми липсваш. Ужасно много.

Докато срещнеш някоя друга!

Той се наведе и я целуна. Рейна знаеше, че за последен път усеща устните му върху своите и вложи цялата си любов в тази целувка.

Когато се отдръпна от нея, Трент погали устните ѝ с палец.

— Ако ме целунеш така още няколко пъти, няма да ми е нужен самолет, за да прелетя до Калифорния. — Отново я притисна до себе си. — Ще се видим след три седмици.

И след това замина.

Тя едва се добра до пейката под стълбището и се строполи върху нея. Заплака. Горчиво. Разтърсващо. Този път нямаше кой да я утеши.

Рейна бе ужасно заета по цял ден. Довърши поръчките за десет дни. Бари бе популяризирал идеята за ръчно рисувани дамаски и вече имаше поръчка за три големи възглавници за плетени градински столове.

За нейна огромна радост, Трент ѝ се обаждаше всяка вечер и разговаряха, докато Том, с когото делиха една стая, не му извикаше да затваря и да гаси лампите. Той звънеше толкова редовно, че една вечер Руби я извика на телефона и с известна изненада ѝ каза:

— Мъж е, но не е Трент. Който и да е, той произнесе името ти погрешно. Търсеше Рейна.

Тя взе слушалката, без да отговаря на въпроса в погледа на Руби.

— Ало?

— Рейна Рамзи?

Хвърли бърз поглед през рамо, за да се убеди, че хазайката ѝ отново се е загледала в сериала по телевизията.

— Да, аз съм.

Мъжът от другата страна на линията се представи за служител на застрахователна компания от Ню Йорк.

— Вие сте посочена като облагодетелствано лице на полица от петдесет хиляди долара и исках да се уверя за настоящия ви адрес. Ще получите чек за цялата сума, тъй като данъците са платени още при легализирането на завещанието.

Гърлото ѝ се сви от тревога:

— Кой... кой?...

— О, извинете ме. Господин Мори Флетчър.

Усети как коленете ѝ се подкосяват. В никакъв случай не искаше да се облагодетелства финансово от самоубийството на Мори. Призляваше ѝ само от мисълта за това. Тя преглътна, прокашля се и навлажни устни с език.

— Не мислех, че в такива случаи се изплащат застраховки живот. Мъжът явно бе изненадан:

— Извинете, не разбирам за какво става въпрос. Какво значи „такива случаи“?

Не можеше да произнесе гласно ужасната дума.

— Ами начинът, по който е умрял.

— Застрахователната компания не намери нищо нередно около смъртта на господин Флетчър, госпожице Рамзи. Никой не би могъл да предвиди реакцията на организма му към лекарството.

— Лекарство? — едва успя да каже тя, поемайки си дълбоко въздух.

— Да, лекарството за понижаване на кръвното налягане, което неговият лекар му е предписал. Много се извинявам. Мислех, че сте запозната с обстоятелствата около смъртта на господин Флетчър.

— Аз също мислех така — промърмори Рейна. Едва сега започваше да разбира какво означава този телефонен разговор. Щеше да ѝ бъде много по-трудно да приеме начина, по който майка ѝ бе представила смъртта на Мори.

— В онзи ден лекарят му бил изписал ново лекарство за кръвното.

— Разбрах, че е пил алкохол заедно с хапчетата.

— Да, аутопсията потвърди описаното в полицейския протокол, но съдържанието на алкохол в кръвта е съвсем нищожно. Вероятно просто е изпил чаша вино на вечеря. За съжаление много е трудно да се определи точната доза на лекарството, което е взимал, както и да се предвиди реакцията на пациента към него. Ако е имало някой с него, когато е загубил съзнание, можело е животът му да бъде спасен, но чашата вино не е изиграла голяма роля нито в положителна, нито в отрицателна насока. Съжалявам, че ви разстроих, госпожице Рамзи — добави той, като чу подсмърчането ѝ в слушалката.

— Не, не, няма нищо. Благодаря ви, че ми съобщихте.

Смъртта на Мори е била случайна!

Може и да е бил разочарован от отказа ѝ да подпише новия договор, но това не го е довело до самоубийство. Щеше да продължи да тъгува за него, но вече без да носи товара на отговорността за смъртта му.

Все още бе в повишено настроение, когато Трент се обади малко по-късно вечерта. Разказа му за телефонното обаждане.

— Не можеш да си представиш колко облекчена се чувствам, като знам, че не е умрял, мразейки ме.

Трент не знаеше, че Мори е бил нейният агент, смяташе, че ѝ е бил много добър приятел.

— Никога не съм вярвал в това, скъпа. — Помълча за миг, после каза: — След като си в такова добро настроение, ще те попитам сега.

— Какво да ме попиташ?

— Ще дойдеш ли с мен на партито по случай откриването на сезона?

Тя стисна здраво слушалката.

— Парти по случай откриването на сезона?

— Да, собствениците на отбора организират голямо тържество всяка година след тренировъчния лагер и преди първия мач. Всички се обличат официално и става голяма веселба. Искам ти да бъдеш моята дама за вечерта.

— Не мисля, че бих могла да дойда, Трент — бързо каза тя.

— Защо не? Вече си ме заменила с някой друг? Да не би леля Руби да е дала стаята ми на някой красавец, приличащ на Робърт Редфорд? Да не би да предпочиташ руси мъже? Добре, ще изруся косата си.

— Чакай малко! Не, не съм те заменила с друг, просто не мисля, че съм подходяща за такова парти. Особено щом се иска официално облекло.

— Хей, успокой се. Ти ще си с мен, а аз съм звезда.

За миг си представи ленивата му самодоволна усмивка и сърцето ѝ трепна. Какво ли щяха да си помислят приятелите му и съотборниците му за безвкусно облечената Ейна Рамзи?

Спомни си изражението върху лицето на Том Танди, когато за пръв път я видя, и в същия миг разбра, че никога няма да подложи Трент на такова унижение.

Нито пък щеше да отиде на празненството като Рейна. Трент би се почувствал като невероятен глупак и тя не можеше да му причини подобно нещо в навечерието на най-важния сезон в кариерата му. Той вече се чувстваше като полузащитник в Супер-лигата. Не би направила нищо, което да подрони новопридобитото му самочувствие.

— Ще видим — уклончиво отвърна тя, за да отложи отказа си.

Но вече бе решила, че за нищо на света не би присъствала на това парти.

— Мамо!

— Здравей, Рейна.

Рейна пребледня и остана на прага, вторачена в гостенката на Руби, която седеше с възрастната дама в гостната.

— Майка ти пристигна преди около половин час, скъпа — каза Руби, като се правеше, че не забелязва очевидната неприязън между двете жени. Не бе харесала Сюзън Рамзи още с появата ѝ и първите ѝ впечатления съвсем не се подобриха, когато жената продължи да настоява, че името на дъщеря ѝ е Рейна, а не Ейна.

Само благодарение на вродената си южняшка гостоприемност Руби бе поканила Сюзън в гостната да изчакат Ейна, или Рейна, да се върне от покупки. Никак не ѝ харесаха и подпитванията на Сюзън и тя ѝ отговаряше колкото е възможно по-уклончиво.

— Искаш ли чаша чай, Ейна?

— Не, благодаря ти, Руби — отвърна Рейна, без да сваля очи от майка си, която не се и опитваше да прикрие неодобрението си към живописно облечената хазяйка, къщата и дъщеря си.

— Тогава ще ви оставя да си поприказвате двете. Тя излезе, като окуражително потупа Рейна по рамото и мимоходом ѝ прошепна:

— Ако имаш нужда от мен, извикай ме.

— Изглеждаш ужасно — започна Сюзън без предисловия. — Лицето ти е изгоряло от слънцето.

— Тук сме на остров, мамо. Прекарвам доста време навън и това ми харесва.

Сюзън изсумтя неодобрително:

— Тази жена, Руби, ми каза, че си имаш обожател.

— Нищо подобно не ти е казала — спокойно отрече Рейна. Настани се на един стол срещу майка си, която седеше с идеално изправен гръб, така че въобще не докосваше облегалката. — С лукавите си подпитвания може и да си успяла да измъкнеш от нея достатъчно информация, за да си направиш подобен извод, но недей да намекваш, че приятелката ми е клюкарствала зад гърба ми. Добре я познавам. А също и теб, мамо.

Единствената реакция на Сюзън спрямо думите на дъщеря ѝ бе леко повдигане на идеално поддържаните ѝ вежди.

— Живееш тук с някакъв мъж, така ли?

— Не, но се влюбих в един мъж, който живееше тук. Той замина.

— И аз така разбрах. Някакъв футболист — изсмия се пренебрежително тя. — Правиш се на глупачка заради широките му рамене. Трябваше да се досетя, че нещо толкова те задържа тук, вместо да се върнеш, където ти е мястото.

— Трент няма нищо общо с решението ми да не се върна към предишната си работа.

— Наистина ли?

— Да.

— Говориш за Трент Гамблин, нали?

— Да.

— Според това, което дочух напоследък, кариерата му е в упадък.

— Получил е травма на рамото през миналия сезон, но сега се завръща в чудесна форма.

— За бога, Рейна, спести ми ласкателствата по негов адрес. — Тя изтърси невидима пращинка от полата си. — И как ще завърши жалкото ти увлечение?

— Не знам. Но едно е сигурно, мамо. Това изобщо не е твоя работа — отвърна Рейна, като наблягаше на всяка дума. Лицето на Сюзън се изопна. — Сега имам нов живот. Нова кариера. Бизнесът ми върви добре и все повече се разраства. Ако някога реша да се върна на модния подиум, решението ще бъде само мое и няма да има нищо общо с теб.

Тя се наведе напред, свали очилата си и напрегнато се вгледа в майка си.

— Защо ме накара да повярвам, че Мори се е самоубил?

Самообладанието на Сюзън се поразклати:

— Не съм.

— О, напротив! За теб просто няма граница, която не би преминала, нали? Би сторила всичко, за да постигнеш целта си. Съжалявам те, мамо. Сигурно си ужасно самотна.

Сюзън скочи на крака.

— Спести си съжалението. Успях да се съвзема, след като ти ме изостави. Продадох апартамента и възнамерявам да задържа цялата сума за себе си.

— Поздравявам те. Задръж парите. Винаги съм мразела онзи студен мавзолей, който ти погрешно наричаше „дом“.

Сюзън продължи, сякаш не я бяха прекъсвали:

— Благодарение на разумните финансови препоръки на един човек, когото наскоро срещнах, ще живея доста добре и без теб, Рейна. Покани ме да остана при него за известно време. В замяна предложих да му помогна да разреши някои лични проблеми.

Рейна се усмихна при тази новина. Сюзън отново бе намерила някого, чийто живот да управлява.

— Това е добре, мамо. Надявам се да бъдеш щастлива.

— Ще бъда. А ти ще пропилиеш живота си с някакъв мускулист глупак, който тича с футболна топка по терена.

— Не знам дали двамата с Трент имаме бъдеще заедно. Но сега поне подреждам живота си сама, а не го нравиш ти вместо мен.

— Той знае ли коя си?

Рейна срещна погледа на майка си, без да каже нищо. Сюзън се усмихна тържествуващо, доволна от точното си попадение.

— Не? От леля му разбрах, че той е с много крехко самочувствие, особено що се отнася за кариерата му. Не би се зарадвал на международната ти известност, нали? Затова ли криеш от него истинската си самоличност?

— Не!

— Е, всъщност това не ме засяга — безгрижно продължи тя. — Приятелят ми има малко работа в Хюстън, така че долетяхме само за няколко часа. — Взе чантичката си, изправи се и пое към вратата. — Трябва да тръгвам, иначе ще закъснея за срещата ни на летището. Исках да ти дам последен шанс да се върнеш, но няма да се меся отново в живота ти, Рейна. Ако си решила да тънеш в неизвестност и мизерия, твоя си работа. Между другото, когато се изнесох от апартамента, опаковах всичките ти вещи. Ще ти ги изпратя. Прави с тях каквото искаш. Довиждане.

Сърцето на Рейна потръпна от удара. Това бе всичко. Не можеше да повярва, че се сбoguва с майка си толкова студено и вероятно никога повече няма да я види. По всичко личеше, че Сюзън вдига ръце от нея.

— Мамо — извика тя с треперещ глас и направи няколко крачки напред с протегнати ръце — Сюзън се обърна, но остана на мястото си. Рейна също спря, но реши въпреки високомерното държане на

майка си, да ѝ каже това, което мисли. — Смяташ, че живея в мизерия, но грешиш. Аз съм богата. По-богата от когато и да било. — Спря за миг, като отчаяно търсеше малко топлина и разбиране в безизразните очи на майка си. — Открих истинската красота. Разбрах какво е да обичаш. Трент ме научи, макар и да не го съзнава. Мислех, че те мразя, но не е вярно. Обичам те. Не заради това, което си, а въпреки всичко. Там е тайната, не разбираш ли? Обичам те, мамо, и те съжалявам, защото никога няма да опознаеш радостта — не щастието, а радостта, която носи любовта.

Не очакваше отговор. Не го и получи. Сюзън се завъртя на пети и излезе навън.

— Е, идваш ли или не?

— Аз...

— Говори малко по-високо, скъпа. Обаждам се от съблекалнята, а тук е шумно като на пазар. Ще дойдеш ли на партито? Аз съм единственият в отбора, който си няма дама. Момчетата никога няма да престанат да ми се подиграват за това. Ти не би позволила подобно нещо, нали?

След посещението на Сюзън Рейна непрекъснато мислеше как да постъпи на този ден. Ето че моментът бе дошъл, а тя все още не бе решила какво да прави. Отборът се бе върнал в Хюстън късно предната вечер. И тъй като треньорът бе насрочил тренировка рано сутринта, Трент не бе успял да отскочи до Галвстоун и да я види. Партито започваше след няколко часа. Той имаше пълното право да настоява да разбере дали тя ще отиде или не.

Рейна се бе измъчвала часове наред, размишлявайки над проблема. Срещата със Сюзън, макар и болезнена, все пак бе довела до нещо. Майка ѝ несъзнателно бе повдигнала някои много важни въпроси, които накараха Рейна да се замисли сериозно за любовта си към Трент. Както и за неговата към нея. Беше ѝ се заклел в любов, преди да замине от Галвстоун, и многократно ѝ казваше колко я обича, когато се обаждаше по телефона. Чувствата му не бяха охладнели по време на раздялата им. Рейна не бе очаквала, че ще го види отново, но Трент очевидно я смяташе за част от живота си.

Всичко се свеждаше до следното: дали той я обичаше заради това, което е, или онова, което не е? Щеше ли да обича Рейна така, както обичаше Ейна? Тя не можеше да се преструва вечно. В това поне бе сигурна. Бе толкова Рейна, колкото и Ейна. Грозните, размъкнати дрехи на Ейна бяха само маска, също както и бляскавите тоалети и гримът на Рейна.

Да обичаш означаваше да приемаш другия. Трент или я обичаше, или не. Това бе сурово изпитание за любовта им, но трябваше да преминат през него. Иначе не биха имали никакво бъдеще заедно.

На нея също не й бе лесно и тя съвсем не бе сигурна, че ще успее да го понесе.

— Да, ще бъда там — тихо каза тя.

— Чудесно! Ще изпратя шофьор с лимузина да те доведе.

— Недей! Да не си полудял?

— Луд съм от любов. И не отговарям за действията си, щом те видя.

Той дори не подозираше за иронията в думите си.

Набързо си казаха довиждане. Рейна отиде в банята като в транс. Взирайки се в огледалото, свали бавно синкавите си очила и ги счупи, като ги удари в ръба на ваната, за да не би да се разколебае в решението си. После изхвърли парчетата в кош. Хвана косата си и я върза на опашка.

Едва тогава отвори шкафчето над мивката и извади гримовеите си.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Изглеждаше фантастично.

Роклята бе специално ушита за рекламата на един парфюм. Беше бяла и изключително провокираща. Когато прерови куфарите, изпратени от майка ѝ, избра именно нея, защото бе една от любимите ѝ и идеално подходеше на стила на Рейна.

Заради наедрялата си фигура бе поотпуснала малко страничните шевове, но коприната все още очертаваше всяка извивка на тялото ѝ така, сякаш я милваше. Деколтетото, което изцяло откриваше едното ѝ рамо, бе обсипано с мъниста. Не носеше други бижута освен покритите с камъчета обици, които блестяха на ушите ѝ.

Сама бе подрязала връхчетата на косата си и ѝ бе сложила балсам. След като престоя час и половина с ролки на главата, тя ги свали и енергично разреса косата си. Когато отметна глава назад, разкошни къдрици обрамчиха лицето ѝ и се разпиляха по раменете ѝ.

Ноктите ѝ бяха все така къси, но си бе направила маникюр и бе сложила лак с коралов цвят, който подходеше на червилото ѝ.

Кожата на лицето ѝ блестеше след маската, която си бе направила. Матовият ѝ оттенък бе подсилен от слънчевия загар. Не бе забравила как се слага грим. Той бе ненатрапчив, но с поразителен ефект. Сресаната ѝ назад коса откриваше изящните ѝ скули.

Екзотичното ѝ лице напомняше за езическа жрица. От него струеше неприкрит сексапил. Камерите го обожаваха.

Лимузината плавно спря пред имението Ривър Оукс, където се провеждаше тържеството. Шофьорът побърза да ѝ отвори вратата. Рейна взе малката си бяла чантичка, покрита с изкуствени диаманти, и прие протегнатата ѝ ръка.

— Благодаря — тихо каза тя.

— Удоволствието е изцяло мое, госпожице Рамзи. Приятна вечер.

Бе топла и уханна лятна привечер, изпълнена с аромата на гардени и магнолии. Но влажният въздух не бе единствената причина

за потните ѝ длани. Беше нервна.

Репортерите се тълпяха зад временно опънатото въже, за да снимат пристигащите членове на отбора и техните гости.

С изправени рамене и високо вдигната глава, Рейна мина покрай тях. Някой подсвирна:

— Господи, с кого ли е тя?

Мъжът бе спортен журналист и не я позна. Затова пък колежката му, която се занимаваше със светската хроника, веднага се досети коя е.

— Бързо! — възбудено извика тя на фотографа си. — Направи няколко снимки, преди да е влязла вътре.

— Но коя е тя? — любопитства спортният журналист.

— Рейна, глупак такъв. Не четеш ли нищо друго освен спортни списания? Всъщност сега се сецам, че преди няколко години тя рекламира цяла колекция бански костюми в „Спортс Илъстрийтид“.

— О, да, сега си спомням. Тя е известен модел, нали?

— От най-известните.

— Какво прави тук? — попита той.

— Не знам, но смятам да разбера. Не се е показвала на публични места от месеци. Носеха се слухове, че е надебеляла или нещо такова.

— Всяка жена би трябвало да е толкова дебела — многозначително се усмихна спортният журналист.

Рейна долови достатъчно от разговора им, за да разбере, че е разкрита. Нямахте връщане назад. Каквото бе писано, щеше да стане. Не я бе грижа какво щяха да кажат другите за нея. Как ли щеше да реагира Трент?

С леки стъпки се изкачи по стълбището пред входа на построената в колониален стил къща. До вратата стоеше изискана възрастна двойка. Рейна позна собствениците на хюстънския футболен отбор, които разговаряха с Том Танди.

Поколеба се за миг, но после смело продължи напред. Том я зърна и типично по мъжки я огледа от глава до пети.

— Здравей, Том! — промълви тя. Той едва я чу сред оживената глъчка и музиката в залата.

Изненадано се вгледа в очите ѝ и измърмори едно „Здравей“. Направи ѝ място да се приближи до собствениците на отбора, които любопитно я оглеждаха и очевидно очакваха да им я представи.

— Господин и госпожа Харисън, бих искал да ви запозная с госпожица... Ъ-Ъ...

Беше ясно, че Том не може да се сети коя е, така че тя реши да му спести притеснението и се представи сама, като протегна ръка:

— Аз съм Рейна.

Господин Харисън пое ръката ѝ безмълвно. Беше поразен, както се случваше с повечето мъже, които я срещаха за пръв път. Затова пък съпругата му се усмихна приветливо и каза:

— За нас е чест да ни гостувате, Рейна. Роклята ви е ослепителна.

— Благодаря ви.

— Том, защо не предложиш на Рейна да пийне нещо?

— Да, да, разбира се. Искаш ли да... ъ-ъ... — Кимна към бара, канейки я да го придружи дотам. Не смееше да я докосне. Тя благодари на семейство Харисън за гостоприемството и ги остави да посрещат останалите гости, които се тълпяха на входа. Докато си проправяше път през тълпата, Том недоумяваше откъде познава това божествено създание. Защо не си спомняше да я е срещал? Никога не е бил чак толкова пиян!

— „Рейна“ ли каза?

— Да, но ти бях представена като Ейна. В Галвстоун. Преди няколко седмици. Виждал ли си Трент? Тук ли е вече?

Том се закова на място и зяпна от изненада. Хвана Рейна за раменете с големите си ръце и внимателно я изгледа.

— Дяволите да ме вземат! — повтори той няколко пъти, после отметна глава назад и избухна в гръмогласен смях. — Кучият му син... Чакай само да ми падне в ръчичките. И преди ми е погаждал номера, но този наистина си го бива. Боже, този път направо ме разби. Ама и теб си те бива! И ти участваше, нали? Милостиви боже, не бих те познал за нищо на света.

— Това не беше точно шега. Виж, аз...

Тогава забеляза Трент.

Стоеше на няколко метра встрани и разговаряше със съотборниците си — нападатели, ако можеше да се съди по ръста им. Доста го надвишаваха на височина, но за Рейна той бе най-внушителният мъж в залата.

Косата му бе небрежно пригладена и падаше над яката му. Загорялото лице рязко контрастираше на бялата му риза. Само Трент можеше да си позволи да носи толкова прилепнали бели панталони. Бяха безукорно ушити и точно по мярка. Идеално подхождаха на морскосиния му блейзър.

Той се смееше и белите му зъби блестяха на светлината. Непрекъснато поглеждаше към входната врата и очите му бяха изпълнени с вълнение и нетърпение.

Сърцето ѝ преливаше от любов. Не ѝ се искаше да откъсва очи от него. Ако можеше да отложи неизбежното... Но беше невъзможно. Само няколко секунди след като го бе видяла, той огледа присъстващите и спря вниманието си върху нея.

Също както и приятелят му преди това, Трент огледа преценяващо зашеметяващата дама в бяло. Тя имаше тъмна махагонова коса, кожата ѝ бе блестяща като мрамор и апетитна като праскова, а фигурата ѝ бе направо невероятна.

Сърцето му се разтуптя лудо и това го накара да се почувства виновен. Къде беше Ейна?

Нещо в очите на жената го накара да я погледне отново. Тя все още се взираше в него. В отговор той кимна. Устните ѝ се разтвориха в колеблива усмивка. Тогава забеляза, че предните ѝ зъби са малко криви, но това изобщо не накърняваше...

Рейна почувства мига, в който Трент я позна. Видя как прозрението се разля по лицето му като мастило върху лист хартия. Изумлението скоро бе заменено от удоволствие. Той дори се опита да си пробие път и пристъпи към нея. За миг я изпълни истинско блаженство, преди по лицето му да се изпише изражението, от което се бе страхувала.

Широката му усмивка изчезна за миг. Топлината в очите му бе заменена от студен блясък. Дори и стойката му се промени. Целият се скова, сякаш застана мирно.

Видя го как ядосано се завърта на пети и си запроправя път през тълпата. Другите гости на партито, в пълно неведение за драмата, която се разиграваше сред тях, продължаваха да пият, да похапват и да се забавляват.

— Хей, не разбирам — каза Том, когато Рейна последва Трент. — Какво му е? Какво става?

— По-късно ще ти обясним всичко, Том.

— Искаш ли да дойда с теб?

— Не. Благодаря ти все пак, но трябва да поговорим насаме — отвърна тя през рамо.

Този поглед назад бе достатъчен да изгуби Трент от очи. Винаги ѝ се бе струвал много висок, но в сравнение с повечето от съотборниците си, бе направо дребен. Мъжете наоколо ѝ заприличаха на огромни секвои, докато се опитваше да се промъкне между тях. Непрекъснато се озърташе в напразен опит да види Трент.

Забеляза го да излиза през остъклените врати в другия край на залата и понечи да се промуши през тълпата помежду им. Задачата ѝ бе затруднена от факта, че точно тогава оркестърът реши да изпълни химна на отбора. Опиянени от шампанското и от очакванията за предстоящия сезон, гостите станаха доста шумни.

Най-накрая успя да се промъкне през танцуващите хора и излезе навън в задушната вечер. Слезе по стъпалата към покрития с тухли вътрешен двор, където имаше разкошен басейн. Без да се стеснява, влюбена двойка се прегръщаше на един шезлонг.

Трент крачеше гневно от другата страна на басейна, като яростно дърпаше възела на вратовръзката си.

— Трент, почакай!

Той или не я чу, или не обърна внимание на вика ѝ. Боеше се, че бе второто и се затича след него. Движенията ѝ бяха затруднени от високите токчета и тясната ѝ пола. Тя захвърли обувките си и запретна роклята си над коленете.

Тухлите бяха топли, но докато следваше Трент през поляната към изкуственото езерце, усети колко мокра и хладна е тревата. На обраслия с папрат бряг се издигаше бяла беседка, украсена с дърворезба.

Именно там успя да настигне Трент. Той тъкмо бе свалил блейзъра си и се канеше да го захвърли върху един плетен стол. Вратовръзката му висеше разхлабена около врата, а ризата му бе разкопчана почти до кръста. Внушителният му гръден кош се повдигаше учестено от ярост.

В мига, в който тя пристъпи в беседката, той се нахвърли върху ѝ:

— Дойде да видиш дали ми растат ушите?

Озадачена от въпроса му, тя поклати глава. Едва сега усети, че плаче. Сълзите се стичаха по бузите ѝ.

— Какво? Какво имаш предвид?

— Изкара ме магаре. Предполагам, че си дошла да видиш дали мога да рева.

— Не е вярно, Трент.

Той войнствено подпря ръце на хълбоците си.

— Не е ли? А за какво тогава? Бъди така любезна поне да ми кажеш защо ме направи на глупак?

— Не съм искала да те правя на глупак. Ти ме преследваше, а не аз теб. Не си ли спомняш?

Той погледна към пръста, който тя размахваше под носа му. Не му приличаше на онзи, който толкова често бе виждал, изцапан с боя. Очите, които се взираха в неговите в мрака, бяха прекрасни. И също толкова непознати. В миг гневът му се превърна в недоумение.

— Коя, по дяволите, си ти?

— Казвам се Рейна.

— Знам това — раздразнено каза той. — Не съм никакъв задръстен глупак, макар че ти очевидно ме смяташ за такъв. Чета списания. Движа се по магистралата, за бога. — Махна ядосано с ръка. — Кой би могъл да не забележи полуголата ти фигура върху рекламните табла край пътя? Гледам телевизия и глупавите предавания, в които се обсъждат наистина важни неща, като дължината на подгъва например, докато половината свят гладува.

— О — засегна се тя, — предполагам, че футболът е от много по-голямо значение за световния ред.

За миг той покри лицето си с ръце, като се опитваше да удържи гнева си.

— Права си. И двамата не струваме кой знае колко, нали? Това, което ме дразни, е, че аз поне не се правя на велик. А ти, на свой ред... За какво бе целият маскарад? Онези проклети дрехи и всичко останало?

— Зарязах кариерата на модел преди повече от шест месеца. Омръзна ми.

— Да изглеждаш невероятно? Светът да лежи в краката ти и всяка жена да се опитва да изглежда като тебе? Хайде стига, Ейна —

или Рейна, или както там е името ти, не съм вчерашен. Дай ми поне една правдоподобна причина.

— Не беше заради самата кариера. А заради всичко останало, което върви с нея.

— Да — саркастично каза той, — като славата и богатството например.

— Майка ми се опитваше да ме продаде на един богат старец — разгорещено заяви тя. — Това достатъчно правдоподобна причина ли е за теб? Реших да не търгувам с тялото си по този начин и напуснах Ню Йорк. Дойдох тук, заживях при Руби. Исках ново име. Незабележимо, обикновено лице. Анонимност. Спокойствие. Исках хората да ме приемат без външния блясък, да надникнат зад повърхността и да видят жената вътре в мен.

— Добре, засега ще приема това. — Погледът му се плъзна по прическата, роклята и бижутата ѝ. — А тази вечер? Защо, след като си направила такава драстична промяна, реши да се появиш в този вид тук?

Тя пристъпи към него.

— Влюбих се, Трент. В теб.

Той ѝ обърна гръб и пъхна ръце в джобовете си. Загледа се в неподвижното езеро. Не се долавяше никакъв полъх на вятъра. Беше много задушно и горещо. Щурчетата свиреха в дърветата около езерото. От хладните си кални скривалища се обаждаха и жабите. Музиката от партито им се струваше много далечна, сякаш не можеше да проникне през тежкия въздух.

— Какво общо има това? — попита той след продължителната напрегната пауза.

— Това променя всичко. Ти каза, че ме обичаш. Мен — наблегна тя, като притисна ръце до гърдите си. — Е, сегашният ми вид е част от мен. Допреди няколко месеца беше много съществена част.

— Откъде да знам дали любовта ти към мен не е също толкова фалшива, както и всичко останало?

Обърна се и отново се вгледа в нея. Обвинителният му поглед я разгневи.

— Какво беше фалшиво у Ейна Рамзи?

— Най-напред името ѝ — каза той, подчертавайки думите си с насочен към нея пръст.

— Ти предположи, че името ми е Ейна, защото видя подписа „Ейна Р.“ на рисунките ми. Това е анаграма на Рейна, в случай че не си забелязал.

— Много умно — саркастично каза той. — Ти защо не ме поправи?

Тя закърши ръце:

— Беше ме страх от разкриване. Все още не бях решила какво да правя. Имах нужда от повече време.

— След това имаше време. Достатъчно време.

— И кога би било подходящо да ти кажа, Трент? Ти се влюбваше в мен и аз те желяех. — Една сълза се търкулна по бузата ѝ. Това ни най-малко не намали красотата ѝ — беше кристално чиста и блестяща като скъпоценните камъни по обиците ѝ. — Ти беше първият човек в живота ми, който ме хареса, а после и обикна заради самата мен, а не заради външния ми вид. Не можех да рискувам да те загубя. Прости ми, че те заблудих. — Тя потрепера, докато си поемаше дъх на пресекулки. — Ядосан си — и имаш пълно право. Знаех, че ще стане така, когато дойдох тук тази вечер. Но никога не съм искала да те правя на глупак. Не ми беше лесно да те лъжа през цялото време. Много пъти ми се искаше да призная коя съм, но ти казваше, че ме обичаш, защото съм различна. Не бях сигурна, че ще обичаш Рейна така, както обичаше Ейна. — Изтри сълзите си и тихо се засмя. — След първата ни нощ заедно исках да си сложа грим, да се облека хубаво. Исках да бъда красива заради теб, както всяка жена желяе да бъде красива за любимия си. Но нещата, които ми бе казал, докосванията ти ме караха да се чувствам красива. По-красива от когато и да било. И това нямаше нищо общо с начина, по който изглеждах. За да разбереш мотивите ми, трябва да познаваш самотата, която това лице ми е носило цял живот. Няма да се спирам подробно на това, защото би могъл да си помислиш: „От какво се оплаква? Лицето ѝ е донесло богатство. Красива е.“ Но аз съм преживяла същата дискриминация, на каквата е подложена и една непривлекателна жена. Предразсъдъци, отблъскване, изолация, болка, без значение каква е причината. — Застана до него и смело положи ръка на гърдите му. — Ти обичаше Ейна въпреки невзрачния ѝ външен вид. Аз съм същата тази жена, Трент. Можеш ли да ме обичаш, нещо повече — да ме приемеш, с това лице?

В очите му напиреха сълзи и той премигна, опитвайки се да спаси достойнството си.

— Толкова си красива! — промълви дрезгаво. — Аз не те познавам. Ти си като някакво неземно създание, като богиня.

— Не съм, Трент. Говори ми — помоли тя. — Докосни ме. Целуни ме и ще разбереш, че съм същата.

Направи първата крачка и протегна ръце напред и на него не му оставаше друго, освен да се наведе към нея. Рейна облегна глава на гърдите му и го притисна към себе си.

— Липсваше ми — прошепна тя, сгушена в обятията му. Дъхът ѝ галеше къдравите му косъмчета. Целуна загорялата му кожа. — Липсваше ми.

Той изстена тихо и придърпа познатото ѝ тяло по-близо до себе си. Зарови пръсти в косите ѝ и наклони главата ѝ назад за целувка. Но миг преди устните им да се срещнат, Трент се поколеба.

Рейна го сграбчи и го притисна към себе си.

— Да не си посмял да се тревожиш, че ще развалиш грима ми! Целуни ме така, както винаги си го правил.

Не му бе нужна допълнителна покана. Впи жадни устни в нейните. Тя посрещна езика му с тих стон на удоволствие и собственически обви ръце около врата му. Изви тялото си към него, за да станат едно цяло.

И тогава Трент разбра. Тя беше негова. Той си беше у дома.

— Какво каза леля Руби?

— Горката жена, остана безмълвна този път.

— Тя разпозна ли Рейна?

— О, да. Нали знаеш колко обича модните списания? Освен това бе чула майка ми да ме нарича Рейна и...

— Майка ти ли? Кога?

— Посети ме неочаквано. Разбрах, че Мори...

— Кой е Мори?

— Моят агент. Приятелят ми, който почина.

— Този, за когото мислеше, че се е самоубил?

— Да, защото майка ми ме накара да повярвам в това.

— Каква змия!

— Ами да...

— Извинявай, че те прекъсвам. Продължавай. Всичко е толкова объркващо.

— По-късно ще ти обясня подробно. Засега е достатъчно да знаеш, че майка ми дойде да ме види и срещата ни не бе от най-щастливите. — В гласа ѝ се прокрадна тъга. — Надявам се, че някой ден двете ще постигнем известно разбирателство и ще изпитаме топли чувства една към друга.

Трент я целуна нежно по челото.

— И аз се надявам на същото, но само заради теб. Както и да е, разкажи ми за леля Руби.

— Ами тя всъщност бе чула двама души да ме наричат Рейна, но очевидно това не ѝ бе направило впечатление. Когато тази вечер слязох долу, тя само ме изгледа втрещено и не можа да промълви и дума. Казах ѝ, че ще ѝ обясня всичко по-късно.

— Изглежда, има доста да обясняваш, госпожице Рамзи — каза той и с пръст повдигна брадичката ѝ.

— Да. Но както казах по-късно.

Трент я издърпа върху себе си и сплете ръце на тила ѝ. Целувката им бе продължителна и страстна.

Не бяха останали дълго на партито, след като се сдобриха. След няколко страстни целувки в беседката пооправиха дрехите си, намериха обувките на Рейна и се върнаха в къщата. Том ги посрещна на двора с измъчен и объркан вид.

— Какво става, по дяволите? — попита той. Поканиха го да се присъедини към тях, докато си похапваха от изобилния бюфет. През това време го осведомиха накратко за събитията. Том поклати глава умислено.

— Трябваше да се досетя, че приятелчето ми, супер-жребецът Гамблин, накрая ще грабне най-ослепителната жена в цялата страна — измърмори той.

— Наистина ли си „супержребец“? — попита го после Рейна, захапвайки го леко по ухото. Лежаха, прегърнати и голи, в огромното му легло. След кратка обиколка на къщата му и пожелание за „лека нощ“, отправено към иконома, Трент я бе отвел направо в спалнята.

— Оплакваш ли се? — Той я притисна към себе си.

— Хм — въздъхна тя и започна да се движи. — Но аз съм моногамно същество, Трент.

Впи поглед в очите ѝ:

— Аз също. Отсега нататък.

Тя проследи очертанятията на устните му с пръст.

— Имаме ли бъдеще заедно?

— Имаме, ако приемеш една развалина за свой съпруг.

Рейна хвана дясната му ръка и целуна деформираните му пръсти.

— Искам те за свой съпруг повече от всичко на света. Но ти съвсем не си развалина.

— Говоря сериозно, Рейна. — Вече произнасяше истинското ѝ име с лекота. — Може би този сезон ще изляза на терена и ще стана за посмешище на всички футболни фенове от Грийн Бей до Маями.

— Не, няма! — разпалено отвърна тя. — Но дори и да не спечелиш нито един мач, това няма да бъде краят на света. Не знаеш ли какъв голям успех си постигнал вече?

— Така ли?

— Да, в наистина важните неща.

— Като например?

— Като например това, че си любящ и грижовен човек.

— Значи не смяташ, че те манипулирам? Том ме обвини, че съм се влюбил в „Ейна“ само защото е била първата жена, която не заплашва крехкото ми его.

Тя отрече тази теория с поклащане на глава:

— Не съм съгласна с него, но може би и аз съм те научила на нещо.

— И какво е то?

— Че всеки от нас трябва да дава най-доброто от себе си. Ако постъпваме така, успяваме, независимо от крайния резултат.

— Да, разбрах това. Но трябва да ми обещаеш, че няма да ми се караш, ако изпадна в лошо настроение след загубен мач.

Тя го целуна:

— Просто ще трябва да измисля начини да те развеселявам, нали така?

Той наклони глава и в очите му проблесна игриво пламъче.

— Знаеш ли, в известен смисъл ревнувах тази вечер, когато на излизане от партито бяхме заобиколени от онези фотографии. Искаха да

направят снимки както на мен, така и на теб. Би ли желала да се върнеш някога към кариерата на модел?

— Може би, но само ако това не пречи на теб и на децата.

На устните му се изписа лукавата усмивка, която толкова ѝ харесваше. Той повдигна вежди:

— Децата?

— Имаш ли нещо против?

— Не, по дяволите! Винаги съм искал да понапълня тази къща с дечурлига.

— Чудесно, защото ми се иска да започнем веднага!

Той се засмя и я прегърна.

— Господи, наистина си невероятна! — Гордо огледа лицето ѝ. — Ще ми се да те видя в действие, пред камерата или на подиума, под светлините на прожекторите.

— Най-напред ще трябва да поотслабна малко.

— Да поотслабнеш? И без това си само кожа и кости!

— Не съм достатъчно слаба, за да се кача на подиума. Но сега, когато се научих да харесвам печеното месо и картофите, не съм сигурна, че ще успея да се върна към диетата от марули и вода.

— Само недей да губиш тези — каза той и повдигна глава, за да целуне гърдите ѝ. — Идеални са.

Тя простена, докато Трент я целуваше, намествайки тялото си, за да я изпълни с топлината си.

— Това е прекрасно — въздъхна той.

— Кое?

— Този тихичък звук, който издаваш всеки път, когато те обладавам. Искам да го чувам поне веднъж на ден до края на живота си.

— Значи имаш намерение да останеш с мен?

— Предполагам, че да.

— Казваш го, сякаш правиш голяма саможертва.

— Ами всъщност май малко те съжалявам.

— Така ли?

— Да. — Той изстена от удоволствие, когато тя раздвижи бедрата си. — Ако не се ожения за теб, може да си останеш стара мома.

— Защо? — попита Рейна с тиха въздишка, когато той проникна още по-дълбоко в нея.

— Защото, мое грозно патенце, предните ти зъби са криви.
После я целуна и се понесоха във вихъра на страстта.

Издание:

Сандра Браун. Предизвикателството

Оформление на корицата: Борис Стоилов

ИК „Хермес“, 1999

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.